Παρνασσός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑΝ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ: Ένας χαριτωμένος μικρὸς παίζει μὲ τὰ χιόνια εἰς τὰ χιονισμένα μέρη τῆς Ἀττικῆς

(Φωτογραφία τοῦ φωτορεπόρτερ τοῦ «Παρνασσοῦ»)

ΑΡΙΘ. 7
ΔΡΑΧ. 2

Π
Π30

Παρνασσός

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ. — Χωριατοποῦλες τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας

ΑΘΗΝΑΙ
30
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 7

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δολλ. 10
Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ»

Ὁ ἰδεώδης τύπος γυναικὸς

Πολλὲς φορὲς θὰ ἔτυχε νὰ βρεθῆτε τὴ νύχτα γυρίζοντας ἀκόμη στοὺς δρόμους ἢ καὶ σὲ μέρη ρωμαντικὰ ποὺ σᾶς ἐπρόσφεραν τὰς πρώτας νεανικὰς ἐμπνεύσεις. Βέβαια, τότε ἤσασταν νέα, πλημμυρισμένη ἀπὸ ρεμβασμοὺς καὶ ἀπὸ ὄνειρα τῆς ζωῆς ποὺ ἐπλάθατε μὲ τὴ φαντασία σας. Ἡ ζωή, σᾶς φαινόταν τότε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὔκολα παιγνίδια ἀπὸ αὐτὰ ποὺ προτιμούσατε νὰ παίζετε κοπέλλα ἀκόμη μόλις δεκατριῶν ἐτῶν. Καὶ μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο θεσπέσιο καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ποὺ βρεθήκατε μόνη ἢ καὶ μὲ ἄλλους μαζὶ στρέψατε ἔξαφνα τὸ βλέμμα σας ἀδιάφορο καὶ ἀντικρύσατε ἕνα μεγάλο ξενόφωτο ἀστέρι. Ἦταν τὸ φεγγάρι ποὺ ἐπρόσθετε κι' αὐτὸ κάτι μὲ τὴ μαγεία του στὴ ρωμαντική σας ψυχή. Καθὼς πάντοτε σχεδὸν τὸ βλέπατε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀδιαφορία καὶ ἐπιπολαιότητα βυθισμένη μέσα σὲ χιμαιρικοὺς κόσμους τῆς ἐξημμένης φαντασίας σας δὲν τὸ ἐπροσέξατε καθόλου: τὸ χρῶμα του, τὴ λεπτότητά του, τὰς καλλιτεχνικάς του γραμμάς, τὸ θαμπὸ φῶς του, τὴν αἴγλη του.

Ἔ! λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο ἀστέρι ὀφείλει τὸ θρῦλο του ὁ νέος καὶ ἰδεώδης τύπος γυναικείας καλλονῆς. Χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου λεπτά, πρόσωπο ὠοειδές, μύτη μέτρια καὶ μᾶλλον μικρή, στόμα κανονικό, μάτια μεγάλα, πηγοῦνι μικρὸ ποὺ ὑποχωρεῖ πρὸς τὰ μέσα, ἐπιδερμίδα ἁπαλὴ σὰν χνούδι, χρῶμα λευκὸ καὶ μᾶλλον ὠχρό. Μιὰ μοναχὰ γραμμὴ δικαιολογεῖται στὸ πρόσωπο. Ἡ γραμμὴ ποὺ ξεχωρίζει τὴ μύτη ἀπ' τὸ στόμα. Τὰ δυὸ χείλη τοῦ στόματος ποὺ ἀποτελοῦν τὴν περιπόθητη περισπωμένη ἔχουν χρῶμα φυσικὸ κόκκινο. Αὐτὸ τὸ ἁρμονικὸ σύνολο, ὅταν τὸ παρουσιάζετε, σᾶς κάνει νὰ φαίνεσθε πάντα ὡραία καὶ πάντα νέα. Αὐτὸς εἶνε ὁ λεγόμενος «τύπος καλλονῆς Σελήνης».

★

Ἂς δοῦμε τώρα ἂν οἱ γυναῖκες ποὺ ἀνήκουν στὸν τύπο αὐτὸν εἶνε καλῆς—ἢ κακῆς ψυχῆς ἂν δηλαδὴ εἶνε μὲ μιὰ λέξι καλοῦ χαρακτῆρος. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ λεπτομερεστάτη ἐξέτασι ποὺ ἔγινε πάνω στὸν τύπο αὐτὸν καὶ τὰ χαρακτηριστικά του βγῆκε τὸ πόρισμα τὸ ὁποῖο μὲ ὀλίγα λόγια σᾶς ἀνακεφαλαιώνουμε. Σεῖς συγκρίνατέ το καὶ δεῖτε ἂν καὶ κατὰ πόσον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ τύπος αὐτὸς πρῶτα ἀπ' ὅλα μᾶς δίδει μιὰ καρδιὰ ὀλάνοιχτη, μιὰ φυσικὴ ἁπλότητα στοὺς τρόπους καὶ μιὰ ἀφέλεια ἀπιστεύτου βαθμοῦ! Οἱ γυναῖκες αὐτὲς θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἐξακολουθοῦν νἆνε πάντοτε παιδιὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ νοῦ. Ἔχουν ὡρισμένες προτιμήσεις καὶ ὡρισμένες τάσεις. Ἀγαποῦν νὰ ὀνειροπολοῦν, νὰ ξεχνιοῦνται ἔτσι μὲ τὸν ἑαυτόν τους μοναχά, μὲ τὴν προσωπικότητά τους τὴν ἴδια. Εἶνε ἀγαθῆς ψυχῆς. Δὲν ἀγαποῦν τὸ κακό. Οὔτε καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ φαντασθοῦν ὅτι θὰ συμβῇ ἐνδεχομένως σ' αὐτές. Ἡ ἀπερισκεψία τῶν γυναικῶν αὐτῶν ξεπερνᾶ τὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ τῶν παιδιῶν ἀκόμα κάμνοντάς τες ἔτσι νὰ στεροῦνται πρακτικότητος.

Τέτοια πλάσματα τῆς δημιουργίας τοῦ πλάστου καὶ ὅταν δὲν εἶνε ἀναγκασμένες νὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ ζοῦν τότε πέφτουν σὲ μιὰ ἀπάθεια, ἀμεριμνησιά, ξεγνοιασιά, λὲς καὶ ὁ κόσμος πάντοτε ὁ φανταστικὸς ἀνήκει μόνον σ' αὐτές. Δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ γήϊνα, γιὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Καὶ τὶς γυναῖκες αὐτὲς ἕνα μονάχα πρᾶγμα τοὺς ἀρέσει τὸ διάβασμα καὶ ἡ καλλιτεχνία. Γίνονται μεγάλες ἀναγνώστριες βιβλίων, περιοδικῶν, ἐφημερίδων, συγγραμμάτων.... Ἀρέσει μοναχὰ σ' αὐτὲς νὰ φιλοσοφοῦν. Εἶνε τόσο λεπτὲς καὶ εὐαίσθητες ὥστε νὰ ὑποφέρουν πολὺ ὅταν συμβαίνῃ πολλὲς φορὲς, ἄθελά τους, νὰ ἀντικρύζουν τὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν γιὰ νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ μιὰ βασανισμένη κοινωνικὴ ζωὴ ἀποτελεῖ γι' αὐτὲς τὴν ἴδια τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν γιὰ νὰ εὐτυχίσουν. Τὴν εὐτυχία τὴν ἀναζητοῦν μέσα στὴ φαντασία μοναχά, μέσα στοὺς κόσμους τῆς ψυχῆς των. Δὲν ἀγαποῦν χρήματα—ποὖνε ὄργανα τῆς δυστυχίας παρὰ τῆς εὐτυχίας—οὔτε τὰς διασκεδάσεις, οὔτε τὰς ἐπιτυχίας, οὔτε τὰς ἐπιδείξεις, οὔτε τὰ ὡραῖα πολυτελῆ ἐνδύματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἀναγκασμένες νὰ ἐξέρχωνται σὲ περιπάτους, ὅλα αὐτὰ τὰ καταπατοῦν, τὰ ἀπαρνοῦνται. Τοὺς ἀρέσει ἡ ἁπλότης στὸ ντύσιμο, στοὺς τρόπους, στὴν ὁμιλία. Περιφρονοῦν τὰ γήϊνα ἀγαθά. Ὅταν ἀντικρύζουν τὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς ἀηδιάζουν....

Αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ εἶνε ἤπιες, ἁπλές, ἀγαθές, ρωμαντικὲς στέκονται ἴσως οἱ τυχερότερες ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Τὸ μέλλον ἀνήκει σ' αὐτές.

ΖΩΡΖ ΝΑΤΑΝ

Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τοὺς γείτονάς μας

Ἡ τουρκικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς καὶ βιβλίου

Αἱ πρῶται ἐφημερίδες των

Ἡ Τουρκικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς καὶ βιβλίου ἡ ὁποία ἤνοιξε καὶ συνεχίζεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου «Παρνασσὸς» ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικὰ γεγονότα τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς πόλεώς μας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἡ πρωτοβουλία τῆς ὀργανώσεώς της ὀφείλεται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴν τῆς φίλης γείτονος κ. Ρουσὲν Ἐσρέφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε μόνον διαπρεπὴς διπλωμάτης, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτὸς λογογράφος καὶ διανοούμενος. Ἡ διοίκησις τοῦ Συλλόγου «Παρνασσὸς» ἐκτιμῶσα, ἐκ παραλλήλου, ἀπολύτως τὴν σημασίαν καὶ τὸν θετικὸν σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ὅπως παραστατικώτατα τὸν περιέγραψε εἰς τὴν προσφώνησίν του κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Ἱππ. Καραβίας, διέθεσε τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν διαλέξεών του ὅπου ἐξετέθησαν τὰ ἔργα τῶν Τούρκων ζωγράφων καὶ καλλιτεχνῶν. Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ τμήματος Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Δημοκρατικοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ βουλευτὴν Κων)πόλεως κ. Σαλὰχ Τζιμτζόζ, τὸν διευθυντὴν τῶν ἐκδόσεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ποιητὴν καὶ συγγραφέα κ. Σελὶμ Γκερτσὲκ καὶ τὸν γραμματέα τοῦ Δημοκρατικοῦ Λαϊκοῦ κόμματος φιλότεχνον κ. Ἀμπδουρραχμὰν Ὀγκάν, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν κοσμήτορα τοῦ «Παρνασσοῦ» κ. Γ. Δημητριάδην (Ἀθηναῖον) γλύπτην καὶ τὴν λογίαν κ. Ἑλένην Ψημένου ἐμερίμνησαν διὰ τὰς λεπτομερείας τῆς ὀργανώσεώς της.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ τῆς Τουρκίας κ. Ρουσὲν Ἐσρέφ.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐκτίθενται 74 πίνακες Τούρκων ζωγράφων, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἐξετέθησαν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ τὸ Βουκουρέστιον, προκαλέσαντες τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐκτὸς τεσσάρων ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸν Παγκόσμιον πόλεμον ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀντικατοπτρίζουν τὴν φύσιν καὶ ζωντανεύουν τὰς σκηνὰς τῆς χωριάτικης τουρκικῆς ζωῆς, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταπολίτευσιν. Οἱ πίνακες αὐτοὶ φέρουν τὴν σφραγῖδα μιᾶς νέας καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ἀπολυταρχικὴν περίοδον τῶν Σουλτάνων ἀπηγορεύετο ἐν Τουρκίᾳ ἡ ζωγραφικὴ καὶ προσωπογραφία ὡς ἀντιστρατευομένη εἰς τὸ Κοράνιον, καὶ εἶνε ἔργα νέων καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκόμη ζωγράφων. Αὐτὸ εἶνε κυρίως ἐκεῖνο ποὺ προσδίδει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην, διότι εἰς τοὺς πίνακάς της κατοπτρίζεται ἡ προσπάθεια τοῦ λαοῦ τῆς Νέας Τουρκίας, μία πραγματικὴ προσπάθεια δημιουργίας.

Τὸ μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην παρουσιάζει ἡ ἔκθεσις τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ ἐντύπου ἐν γένει, εἰς τὸ ὁποῖον παραστατικώτατα ζωντανεύει καὶ ἀναπαριστάνεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Τουρκίας. Ἀπὸ τὰ ἐκτιθέμενα ἀντίτυπα ἐφημερίδων πληροφορούμεθα ὅτι ἡ πρώτη τουρκικὴ ἐφημερὶς ἐξεδόθη ἐπὶ Σουλτάνου Μαχμοὺτ τοῦ Β΄, τὴν 1ην Νοεμβρίου 1831, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τακβίμι Βεκαγὶ» (Ἡμερολόγιον γεγονότων), τὸν ὁποῖον ἐνεπνεύσθη αὐτὸς οὗτος ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ. Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ παρέμεινε καὶ ἐξεδίδετο ὡς ἐπίσημος ἐφημερὶς τῆς κυβερνήσεως μέχρι τῆς μεταπολιτεύσεως.

Μεταξὺ τῶν ἐκθεμάτων ὑπάρχει καὶ ἕνα σῶμα τῆς τουρκικῆς δισεβδομαδιαίας ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε τὸ 1869 ὁ Ἕλλην Θεόδωρος Κασάπης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ντιοζὲν» (Διογένης) καὶ ἡ ὁποία κατὰ τοὺς Τούρκους ἱστορικοὺς ὑπῆρξε «ἡ πρώτη ἀνεξάρτητος καὶ πολύτιμος ἐφημερὶς ποὺ ἐξεδόθη ἐν Τουρκίᾳ». Ὑπάρχουν ὡσαύτως καὶ ἀντίτυπα τῆς τουρκικῆς ἐφημερίδος «Τιγιάτρο» (Θέατρον) τὴν ὁποίαν εἰς τὸ 1874 ἐξέδωκε ὁ Ἀρμένιος Ἀγκὸπ Μαρονιάν, τῆς ἐφημερίδος «Σαμπάχ», ἐκδοθείσης κατὰ τὸ 1875 ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Παπαδοπούλου καὶ ἡ ὁποία περιελθοῦσα ἀργότερον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἀρμενίου Μιχρὰν συνέχισε τὴν ἔκδοσίν της μέχρι τῆς μεταπολιτεύσεως, καθὼς καὶ ἀντίτυπα τῶν ἐφημερίδων «Σέϊφι Χακικάτ», «Ἰσλαχάτ», «Βατὰν» καὶ «Ὀσμανλῆ» ποὺ ἐξέδιδον εἰς τὰ λιθογραφεῖα τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν Τοῦρκοι ἐξόριστοι τοῦ Χαμιτικοῦ καθεστῶτος ἀσκοῦντες σφοδρὰν πολεμικὴν κατὰ τοῦ Χαμὶτ καὶ τοῦ Κράτους του καὶ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ πολίτου εἰς τὴν καταδυναστευομένην χώραν των.

Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου οἱ ἐπισκέπται παραμένουν ἐκστατικοὶ εἶνε τὸ τμῆμα τῆς ἐκθέσεως ὅπου εἶνε ἐκτεθειμένον τὸ τουρκικὸν ἔντυπον—βιβλίον καὶ ἐφημερίδες—μὲ τοὺς λατινικοὺς χαρακτῆρας. Αἱ ἐκδόσεις αὐται παρουσιάζουν τὴν τεραστίαν καὶ ἀξιοθαύμαστον ἐξέλιξιν τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς Νέας Τουρκίας, ἡ ὁποία ἐξέλιξις ἐπραγματοποιήθη ἐντὸς τῶν τελευταίων ἑπτὰ ἐτῶν, δεδομένου ὅτι οἱ λατινικοὶ χαρακτῆρες ἐφηρμόσθησαν τὸ πρῶτον τὴν 1ην Δεκεμβρίου τοῦ 1928. Αἱ ἐφημερίδες, τὰ βιβλία καὶ τὰ περιοδικὰ ποὺ ἐκτίθενται εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ δείχνουν τὸ πνεῦμα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως ποὺ κυριαρχεῖ εἰς τὴν δημοκρατικὴν Τουρκίαν. Μεταξὺ τῶν βιβλίων αὐτῶν εἶνε καὶ μία συλλογὴ ποιημάτων καὶ πεζογραφημάτων τοῦ λογογράφου καὶ ποιητοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ρουσὲν Ἐσρὲφ ὑπὸ τὸν τίτλον «Νταμλὰ—Νταμλὰ» (Σταλαγματιὰ—Σταλαγματιά). Τὸ σύγγραμμα αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον βιβλίον ποὺ ἐξετυπώθη ἐν Τουρκίᾳ μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας.

Ἡ τουρκικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς καὶ βιβλίου μᾶς παρέχει, εἶνε ἀληθές, μίαν πλήρη καὶ ζωντανὴν εἰκόνα ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς προόδους ποὺ ἐπετέλεσεν ἡ Τουρκία εἰς τὸ πεδίον τῆς διανοήσεως καὶ τῆς τέχνης καί, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ χρόνια τῆς μαύρης ἀπολυταρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ κατέρρευσε, μαρτυρεῖ κατὰ ἕνα τρόπο ἐμφανῆ τὴν ραγδαίαν καὶ ἁλματικὴν ἐξέλιξιν τῆς φίλης καὶ γείτονος ἐπικρατείας ὑπὸ τὸ σημερινὸν δημοκρατικὸν καθεστώς.

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

Μνηστὴρ ὀλιγαρκής!

— Δίνω 300.000 προῖκα στὴν κόρη μου...
— Δέχομαι ἐν ἀνάγκῃ καὶ 295.000 ἂν συγκατατεθῆτε νὰ μοῦ δώσετε ἀμέσως 200.000 προκαταβολή!...

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΣΩΛ' ΝΑΡΙΟΥ

Γαϊτανουφρύδου Παπλιόρα μ'

Οὐ γρίππ'ς ποὺ μὶ εἶχε ρίξ' στὰ σκουτιά, ὅπως σοῦ περιέγραφ' στὴν προηγ'μένην ἰρουτ'κὴν ἐπιστ'λήν μ', τοὺ ἔβαλ' στὰ πόδια ἀλαφιασμέν'ς μόλ'ς εἶδι τοὺν σουλ'νάριου μὶ τοὺν κινίνον μέσ' τ'ν κ'λιά μ', ἀλλὰ ζαχαρουζημουμέν' π'λάρα μ' τὰ βάσανα τοῦ καψηροῦ σ' τοῦ Μητρούσ' δὲν ἤτανε γραφτὸ τ' νὰ τιλειώσ'ν.

Μόλ'ς οὐ Θύμιους οὐ Σφαλιάρας ἰγύρισ' στὴν μάντρα ποὺ μένουμε μὶ τὰ ἄλλα τὰ πιδιὰ κι' τοῦ εἶπα ὅτι ρούφηξα οὐλάκερου τοὺν σουλ'νάριου, ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά τ' κόντεψ' νὰ καταπιῇ τὰ γλῶσσα τ'.

— Οὐρὲ Μητρούσ', ἰφώναξ, μὶ γουρλωμέν'ς τὶς φιγγίτις τ', ἔχ'ς ἰφτοὺν' τὴν στ'γμὴ μέσ' τὴν κ'λιά σ' τοὺν σουλ'νάριου;

—Τοὺν ἔχου μὶ γειά μ' κὶ μὶ χαρά μ' τοῦ ἀπάντ'σα στρίβοντας ὑπερηφάνους τὴ μουστακάρα μ'. Γιὰ δαύτου κι' ἔφυγε οὐ γρίππ'ς παίρνοντας μαζί τ' κὶ τοὺ φούντουμά μ'. Ἂν δὲν πιστέβ'ς, βάλ' τὸ φουντουμόμιτρο νὰ γδῇς...

—Πώ! Πώ! Συφουρά, ἔσκουξι οὐ Θύμιους, ἂν δὲν τοὺ βγάλμ', θὰ πιθάν' οὐ ἔρμους κὶ θ' ἀφήκ' τὴν Τσάτσω τ' τὴν Σουράβλω χουρὶς ἰγγουνούδ'.

— Ἄει χάσ' οὐρὲ χαϊβάν', τοῦ ἀπάντ'σα βλουσυρῶς. Ἰγὼ δὶν τοὺ βγάν'.

— Μουρὲ Μητρούσ'...

— Τίπ'τις. Θὰ τοὺν ἀφήκου μέσ' τὴν κ'λιά μ' γιὰ νὰ τὸν γλιέπ' οὐ γρίππ'ς κὶ νὰ μὴ τουλμάῃ νὰ κουντουζυγώσ' ἄλλ' φουρὰ τὴν ἀφεντιά μ'.

Οὐ Θύμιους, ὅμους, ροδοϊμάγουλο Παπλιοράκ' μ', ἤθελε σών' κὶ καλὰ νὰ τοὺν βγάλ' γιατὶ οὐ κινίνους ἔχ' ἀκριβὰ κι' ἤτανε ἁμαρτία νὰ πάῃ χαμένους, γιὰ δαύτου δέχτηκα κὶ ἰγὼ νὰ τοῦ κάν' τοὺ χατῆρ'.

— Κὶ πουῶς θὰ τοὺν βγάλου τοὺν σουλ'νάριου, μουρέ; τοὺ ρώτησα.

— Νά, μοῦ κρέν', θὰ σφιχτῇς κὶ θὲ νἄβγ' μόνος τ'.

— Καλὰ οὐρὲ Θύμιου. Μιὰ κὶ τοὺ θέλ'ς θὰ σφιχτῶ. Κάτσ' ὅμους στὴν πόρτα κὶ πρόσιχι νὰ μὴν εἶνε πουθ'νὰ κρυμμέν'ς οὐ γρίππ'ς κὶ τοὺν δεῖ ὅτι βγαίν', γιατὶ πάου χαμένους οὐ ἔρμους.

Οὐ Θύμιους ἔκανε ὅπους τοῦ εἶπα, Παπλιοράκ' μ' κὶ ἰγὼ ἀρχίν'σα τοὺ σφίξ'μο. Μὶ τὴν πρώτ' δὶν ἔγ'νε τίπ'τις. Μὶ τὴν δεύτερ' τοὺ ἴδιου. Τὴν τρίτ' φουρὰ, ὅμους, ἔπαθα οὐ ἔρμους ὅ,τ' κι' ἀφιντιά σ' ἰκείν' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφαγις τὴν ξυνισμέν' μουσταλιβριά.

— Βγῆκι; φώναξ' οὐ Θύμιους κὶ ἰέτρεξι κοντά μ'.

—Δὶν ξέρου, τοῦ ἀπάντ'σα κὶ τοῦ ἔδ'κα τοὺ μισοβράκ' μ'. Ψάξι ἰδῶ μέσα κὶ ἂν ἔχ' βγῇ θὰ τοὺ ἔβρ'ς!...

— Μουρὲ Μητρούσ' νὰ βάλου τοὺ χέρ' μ' ἰδῶ μέσα; μουρμούρισι οὐ Θύμιους.

— Ἄντι βρὲ χαϊβάν', τοῦ ἀποκρίθ'κα. Πὲς πὼς εἶν' γιουγούρτ' κὶ βάλτου.

— Μὰ τοὺ γιουγούρτ' εἶν' ἄσπρου' εἶπε οὐ Θύμιους.

— Ἔ! Τότινις νὰ τοὺ λοιπόν, ἐφώναξα κὶ ἔχουσα τὸ χέρ' μ' μέσα στὸ μισοβράκ' μ'.

Ἰφτιχῶς ὅμως, Παπλιουράκ' μ', δὲν ἴψαξα πουλύ, γιατὶ οὐ σουλ'νάριους ἤτουν ἀπάν'-ἀπάν'.

Οὐ Θύμιουςτοὺν ἅρπαξ' ἀπὸ τὰ χέρια μ' κὶ τοὺν ἔκρυψι στοὺ σιντούκ' τ', γιατὶ μπορεῖ νὰ τοὺν πιάσ' κὶ ἰφτούνου οὐ γρίππ'ς κὶ οὐ κινίνους ἔχ' ἀκριβά.

Ταῦτα εἶχα νὰ σὶ γράψ' χαμηλοβλιποῦσα Παπλιόρα μ' κὶ τώρα γλυκοφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτ' ἀπ' τοὺ μάγ'λάκ' σ' κὶ διατ'λῶ κατηφὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους.

Μήτρους Σβιρκιᾶς, οὐ ἴδιους.

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Τὸ τηλέφωνόν μας

Κατόπιν τῶν ἐπελθουσῶν μεταβολῶν εἰς τὸ τηλεφωνικὸν δίκτυον, ὁ νέος ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τοῦ «Παρνασσοῦ» εἶνε 30—232.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀμερόληπτον ἐξωτερικὸν δελτίον

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΜΠΛΟΥΜ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ

Ἐπισκόπησις ὑπὸ εἰδικοῦ συνεργάτου

Ὑπάρχουν γεγονότα σπουδαῖα ἀλλὰ περιωρισμένης ἀξίας, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα τῶν ὁποίων ἡ σημασία ξεπερνᾶ κατὰ πολὺ τὰ γεωγραφικὰ καὶ χρονικὰ ὅρια τοῦ διπλωματικοῦ θέματος. Μὲ δύο τέτοια ἀκριβῶς σπουδαιότατα γεγονότα ἤρχισεν ἡ τρέχουσα ἑβδομάς: μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ σερβοβουλγαρικοῦ συμφώνου, καὶ μὲ τὸν λόγον τοῦ κ. Μπλούμ.

★

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Σερβο-βουλγαρικοῦ συμφώνου φιλίας ἀποτελεῖ γεγονὸς τετελεσμένον πλέον. Τὸ κείμενον του εἶνε λακωνικώτατον, ἀλλὰ αἱ μεταξὺ τοῦ κ. Στογιαντίνοβιτς καὶ τοῦ κ. Κιοσεϊβάνωφ ἀνταλλαγεῖσαι ἐπίσημοι προπόσεις, καθὼς καὶ αἱ πρὸς τοὺς δημοσιογράφους δηλώσεις των, ρίχνουν ἀρκετὸν φῶς εἰς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν σημασίαν τῆς συμφωνίας.

Εἰς τὴν πρόποσιν τοῦ Βουλγάρου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπάρχει μία ἀγαθὴ φράσις:

«Καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς δυνάμενος νὰ ὑπογραμμίσω ἐκεῖνο ὅπερ ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης ἐτόνισεν ἤδη, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς οὐδὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ διαταράξῃ τὰς φιλικὰς σχέσεις καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν. Ταὐτοχρόνως τὸ σύμφωνον τοῦτο εἶνε πολύτιμος σύμβουλος εἰς τὰς προσπαθείας πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Βαλκανικῇ καὶ ἐπίτευξιν ὠφελίμου συνεργασίας μεταξὺ ὅλων τῶν βαλκανικῶν λαῶν».

Καὶ ἡ τελευταία φράσις αὐτή: «...μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν λαῶν» προσλαμβάνει ἀξίαν δυνατότητος παμβαλκανικῆς συμφωνίας, διότι ἐλέχθη εἰς ἀπάντησιν τῆς πολυτίμου διευκρινίσεως τὴν ὁποίαν ὁ Σέρβος πρωθυπουργὸς διετύπωσε ἐν τῇ προπόσει του ὡς ἑξῆς:

«Τὸ νέον σύμφωνόν μας ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἅτινα ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν διατήρησιν καὶ παγίωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς Βαλκανίοις. Δυνάμεθα ὅθεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ σύμφωνον τοῦτο, ὡς ὄργανον εἰρήνης, ἀνταποκρινόμενον τελείως πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν δύο χωρῶν μας, θὰ ἔχῃ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα».

★

Εἰς τὴν Εὐρώπην, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον κέντρον διὰ τὴν τύχην τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐξελίσσονται ραγδαίως καὶ πυρετωδῶς ἱστορικαὶ ζυμώσεις πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς νέας ἰσορροπίας.

Ὕστερα ἀπὸ ἀμοιβαίας βολιδοσκοπήσεις, συνδυασμούς, δοκιμαστικὰς στροφάς, προτάσεις καὶ παραπροτάσεις—τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο σταυροδρόμι, ὅπου χωρὶς καμμίαν ἄλλην πλέον ἀναβολὴν ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ τὸν δρόμον του καὶ τὰς εὐθύνας του. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς—τὸ τόσον κρίσιμον διὰ τὰς τύχας τῆς Οἰκουμένης—τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ ἔτους 1937, ἡ ἱστορία δίδει τὸν λόγον εἰς τρεῖς θνητοὺς εἰς τὸν κ. Ἔντεν, εἰς τὸν κ. Μπλοὺμ καὶ εἰς τὸν κ. Χίτλερ.

Ὁ κ. Ἔντεν ὡμίλησε πρό τινων ἡμερῶν διὰ ξεκαθαρίσῃ φρούδας ἐλπίδας καὶ διαδόσεις περὶ νέων πολιτικῶν ἀστερισμῶν. Ἐπανέλαβε ὅτι ἡ ἀγγλο—γαλλικὴ συνεργασία ἀποτελεῖ τὸ δόγμα τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς τοῦ 1937, καὶ ὅτι ἡ Μ. Βρεττανία δὲν εἶνε καθόλου διατεθειμένη νὰ πληρώσῃ εἰς οἱονδήποτε λύτρα οἰκονομικὰ διὰ νὰ ἐκμαιεύσῃ τὴν εἰρηνικὴν θέλησιν.

Ὁ κ. Μπλοὺμ ὡμίλησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ γεύματος τῆς Λυῶνος καὶ ὁ λόγος του ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἶχε καὶ χρονολογικὴν σημασίαν μεγίστην, διότι ἐξεφωνήθη ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Ἔντεν, καὶ εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ λόγου τοῦ κ. Χίτλερ. Ὁ λόγος του ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἐμπνευσμένη ἀπήχησις τοῦ πρώτου, καὶ ὁ εὐτυχὴς πρόλογος τοῦ δευτέρου. Τί εἶπεν ὁ κ. Μπλοὺμ;

Ἡ μεγαλειτέρα ἀξία τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔγκειται εἰς τὴν σαφήνειαν καὶ κατηγορηματικότητα τῆς γλώσσης. Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ἔλειπε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ θολωθῇ ἡ κατάστασις καὶ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ποὺ ἐφθάσαμεν: εἰς τὰ πρόθυρα νέου παγκοσμίου πολέμου. Ὁ κ. Μπλοὺμ μὲ τὸ γόητρον τῶν ἀλλεπαλλήλων μεγάλων ἐπιτυχιῶν του καὶ τῆς γενικῆς ἀναγνωρίσεώς του ὡς ἀρχηγοῦ ἐκ τῶν σωφρονεστέρων, ὑπῆρξε κατηγορηματικώτατος εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἄρνησιν τοῦ λόγου του. Ἡ ρητορική του δεινότης συνίσταται εἰς τὸ ὅτι προφέρει μὲ κρυσταλλικὴν καθαρότητα τὸ «ναὶ» καὶ τὸ «ὄχι».

Καὶ τὸ ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον εἶνε ὅτι ἡ ἀρρενωπὴ αὐτὴ γλῶσσα, ἐξετιμήθη κατὰ τρόπον ἀνδροπρεπέστατον ἀπὸ τὴν Γερμανίαν. Ὁ κ. Μπλοὺμ διεκήρυξεν ὅτι ἡ Γαλλία εἶνε πρόθυμος καὶ θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Γερμανίαν χεῖρα εἰλικρινοῦς συνεργασίας, μὲ ἀπόλυτον καὶ θρησκευτικὸν σεβασμὸν τῆς ἀμοιβαίας ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας:

«Ἔχομεν, εἶπε, βαθὺ τὸ αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ εἴμεθα ἀποφασισμένοι, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ ἐπιβάλωμεν τὸν σεβασμὸν αὐτῆς καὶ συνεπείᾳ τούτου δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ σεβασθῶμεν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἄλλων ἐθνῶν».

Τὸ ἠχηρὸν «ὄχι» ἀφοροῦσε τὰς χωριστὰς συνεννοήσεις, τὰ διμερῆ σύμφωνα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν ἐγκρίνει, ὅσον καὶ ἂν ἄλλοι τὰ ὑποστηρίζουν:

«Εἶνε προφανές, εἶπεν, ὁ κ. Μπλοὺμ ὅτι ἡ ἀντίληψις αὐτὴ συμφωνεῖ πρὸς τὴν μέθοδον τὴν ἐφαρμοζομένην ὑπὸ τοῦ καγκελλαρίου Χίτλερ, ἥτις τείνει εἰς σύναψιν διμερῶν συμφώνων συναπτομένων χωριστὰ ὑπὸ ἑνὸς κράτους μετ' ἄλλων κρατῶν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει ἢ θὰ συνίστα ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις. Νομίζω ὅτι δὲν ὁμιλῶ θεωρητικῶς, ἀλλὰ θετικῶς ὅταν δηλῶ ὅτι δὲν θέλομεν νὰ χωρίσωμεν τὴν ἀσφάλειαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὴν εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην, καὶ δὲν θέλομεν νὰ πράξωμεν τοῦτο διότι δὲν δυνάμεθα» (Ἀθ. Πρακτ. 25)1)37).

Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἀποκατάστασις στενῆς γαλλο—γερμανικῆς συνεννοήσεως καὶ συνεργασίας, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο γεγονός, θὰ ξεκαθάριζε τὸν εὐρωπαϊκὸν ὁρίζοντα, ἀλλὰ ὁ κ. Μπλοὺμ λέγει ὅτι γαλλο—γερμανικὴ προσέγγισις, κατ' αὐτόν, τότε μόνον θὰ ἔχῃ ἀξίαν ἐὰν πραγματοποιηθῇ μέσα εἰς τὸ γενικὸν πανευρωπαϊκὸν πλαίσιον.

Ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ σχόλια τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ξένου τύπου, σπανίως πολιτικὸς λόγος ἐκφωνηθεὶς εἰς μίαν παραφορτωμένην πολιτικὴν ἀτμόσφαιραν, εἶχε τόσον ἀγαθὴν ἀπήχησιν. Ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ γαλλικοῦ τύπου, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν συμπαθειῶν καὶ φρονημάτων ἐχειροκρότησαν τὴν σοφίαν τοῦ μεγάλου ὄντως πρωθυπουργοῦ. Ὁ Παρισινὸς «Χρόνος» ἐξαίρει τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν σταθερότητα τοῦ λόγου, καὶ ἐπαινεῖ τὸ μέρος ὅπου ὁ κ. Μπλοὺμ διατρανώνει τὸν σεβασμόν του πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν γειτόνων του καθὼς καὶ τὴν προειδοποίησιν διὰ τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ ὁ πυρετὸς τῶν ὑπερβολικῶν ἐξοπλισμῶν. Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων» ἐπὶ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ σημείου ἐγκρίνει ὅτι πράγματι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ δοθοῦν σοβαραὶ εἰρηνικαὶ ἐγγυήσεις ὥστε νὰ καταλήξουν εἰς ἀσφαλεῖς συνδυασμοὺς οἰκονομικῆς ἀρωγῆς. Ὁ Γκαλλὺς εἰς τὸν «Ἀδιάλλακτον» καὶ αὐτὸς τάσσεται εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Γάλλου πρωθυπουργοῦ. Καὶ εἰς τὸ «Παρὶ—Σουάρ» τονίζεται ὅτι ἠκούσθησαν νέοι τόνοι πολιτικῆς ἁρμονίας εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Λ. Μπλοὺμ ὁ ὁποῖος ἰδιαιτέρως ἐπέμεινεν εἰς τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα τῆς κυβερνήσεώς του. Καὶ τώρα θὰ περιμένωμεν τὸν μεθαυριανὸν λόγον τοῦ κ. Χίτλερ.

★

Ἠμποροῦμεν νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι. Ἡ αἰσιοδοξία μας αὐτὴ δὲν εἶνε ἁπλῶς ἀφῃρημένον προϊὸν εὐγενοῦς πόθου. Κάθε ἄλλο, ἡ αἰσιοδοξία μας στηρίζεται εἰς τὰ τελευταῖα μεγάλα γεγονότα, καὶ διὰ τὸν ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν μικρὰ ἔστω δείγματα εἶνε πολλάκις ἱκανὰ νὰ φωτίσουν καὶ δείξουν τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ αὐριανὸς δρόμος.

Δὲν εἶνε καθόλου μικρὸν δεῖγμα, τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας ἐπέδωσαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία. Ἀμφότεραι αἱ χῶραι ἀποδέχονται κατ' ἀρχὴν τὴν ἀποχὴν ἀπὸ κάθε ξένην ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἱσπανικὰ πράγματα, τὴν ἀπαγόρευσιν ἀποστολῆς ἐθελοντῶν κλπ., καὶ τάσσονται φρουροὶ τοῦ ἐλέγχου εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἐπιτροπῆς μὴ Ἐπεμβάσεως.

Μὲ πόσην ἀνακούφισιν ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη ἤκουσε τὴν ἀναγγελίαν τοῦ χαρμοσύνου αὐτοῦ γεγονότος. Καθ' ὃν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παντὸς εἴδους φημῶν, τὰς ὁποίας ἐσκόρπιζον ἀφηνιασμένοι διαδοσίαι, πολὺς κόσμος ἐτρόμαζε διὰ τὰς δῆθεν ἀπειλὰς καὶ διαθέσεις, τόσον ἡ Ἰταλία ὅσον καὶ ἡ Γερμανία προσχωροῦν εἰς τὸν κύκλον τῆς εἰρηνικῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ ἀναπτερωθοῦν καὶ πάλιν αἱ ἐλπίδες ἑνὸς καλλιτέρου μέλλοντος.

★

Ἡ ΚΤΕ ἐξακολουθεῖ νὰ διέρχεται αἰσίως τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Ὡς μία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας της ἀναγνωρίζεται ὁ γαλλο—τουρκικὸς συμβιβασμὸς εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἀλεξανδρέττας. Τὸ ὁμώνυμον σαντζάκιον ἀποκτᾶ εἶδος αὐτονομίας μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Συρίας. Τὸ γεγονὸς εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστον καὶ ἐπὶ πλέον διότι ἀπαλλάσσει τὴν φίλην μας γείτονα ἀπὸ ἕνα τόσον ὀχληρὸν περισπασμόν.

Ἐπωφελούμενον τῆς κεκτημένης ταχύτητος ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἀλεξανδρέττας, τὸ συμβούλιον τῆς ΚΤΕ ἐπεδόθη μὲ μεγαλειτέραν αἰσιοδοξίαν καὶ θάρρος εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τοῦ Δάντσιγκ. Καὶ εἶνε πράγματι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ πρώτη ἐπιτυχία εἶχε τὸν ἀγαθόν της ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ τόσον λεπτὸν καὶ περίπλοκον.

★

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν διαδραματίζεται σοβαρωτάτη πολιτικὴ κρίσις μὲ μεγάλας πιθανότητας στρατιωτικῆς δικτατορίας. Αἱ συνέπεια τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ ἔχουν σοβαρώτατα ἀποτελέσματα διὰ τὴν τύχην τῆς Ἰαπωνίας, τόσον ἐσωτερικῶς ὅσον καὶ ἐξωτερικῶς.

Τὸ γεγονὸς ὅτι δι' ὡρισμένους κύκλους κρίνεται ἀνεπαρκὴς καὶ αὐτὴ ἡ τόσον ζωηρὰ πολιτικὴ ἐξωτερικῆς ἐπεκτάσεως, ὅτι ζητοῦν ἀποφασιστικωτέραν ἀκόμη πολιτικήν,—τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀγαθὸν οἰωνὸν διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

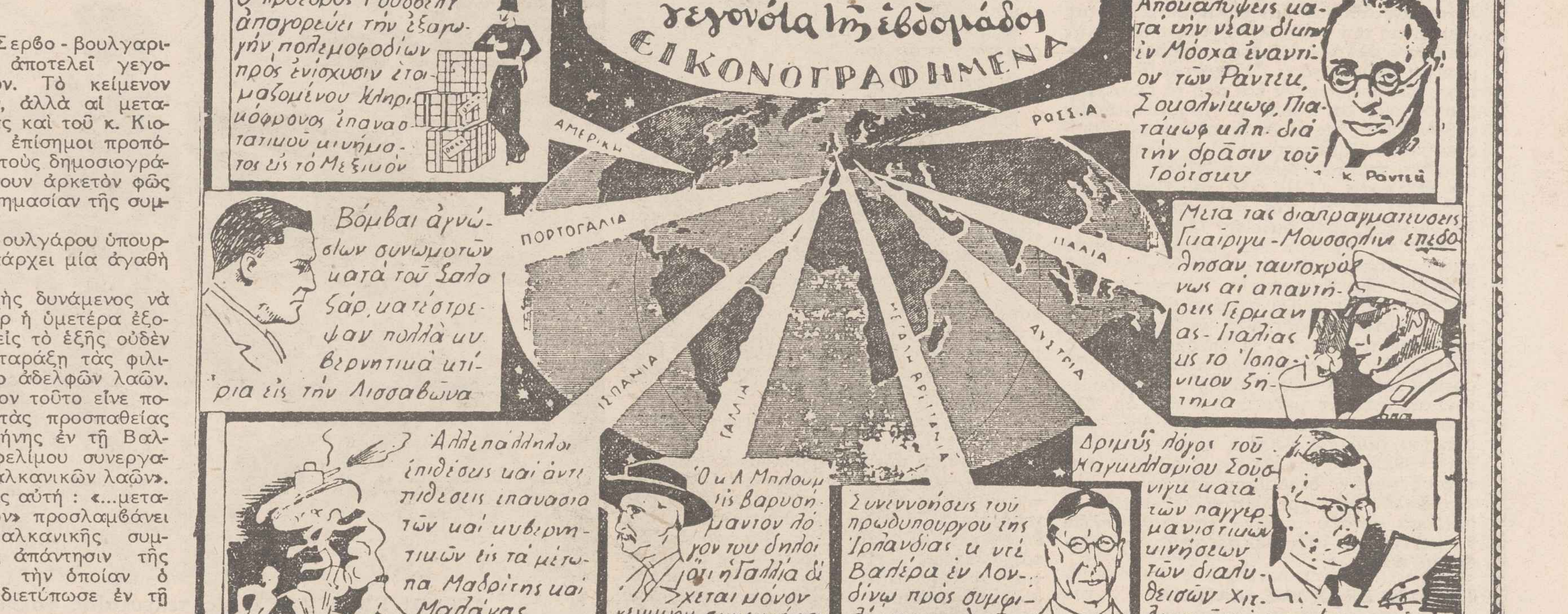
ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΔΙΕΘΝΗ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Ὁ πρόεδρος Ροῦσβελτ ἀπαγορεύει τὴν ἐξαγωγὴν πολεμοφοδίων πρὸς ἐνίσχυσιν ἑτοιμαζομένου κληρικόφρονος ἐπαναστατικοῦ κινήματος εἰς τὸ Μεξικόν
ΑΜΕΡΙΚΗ
ΡΩΣΣΙΑ
Ἀποκαλύψεις κατὰ τὴν νέαν δίκην ἐν Μόσχᾳ ἐναντίον τῶν Ράντεκ, Σοκολνίκωφ, Πιατάκωφ κλπ. διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Τρότσκυ
κ. Ράντεκ
Βόμβαι ἀγνώστων συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Σαλαζάρ, κατέστρεψαν πολλὰ κυβερνητικὰ κτίρια εἰς τὴν Λισσαβῶνα
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
ΙΤΑΛΙΑ
Μετὰ τὰς διαπραγματεύσεις Γκαίριγκ-Μουσσολίνι ἐπεδόθησαν ταυτοχρόνως αἱ ἀπαντήσεις Γερμανίας-Ἰταλίας εἰς τὸ Ἱσπανικὸν ζήτημα
ΑΥΣΤΡΙΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ
ΓΑΛΛΙΑ
ΙΣΠΑΝΙΑ
Ἀλλεπάλληλοι ἐπιθέσεις καὶ ἀντεπιθέσεις ἐπαναστατῶν καὶ κυβερνητικῶν εἰς τὰ μέτωπα Μαδρίτης καὶ Μαλάγας
Ὁ κ. Λ. Μπλοὺμ εἰς βαρυσήμαντον λόγον του δηλοῖ ὅτι ἡ Γαλλία δέχεται μόνον γενικὴν συνεννόησιν τῆς Γερμανίας μὲ ὅλα τὰ Κράτη
Συνεννοήσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰρλανδίας κ. ντὲ Βαλέρα ἐν Λονδίνῳ πρὸς συμφιλίωσιν μετὰ τῆς Ἀγγλίας
Δριμὺς λόγος τοῦ καγκελλαρίου Σουσνιγκ κατὰ τῶν παγγερμανιστικῶν κινήσεων τῶν διαλυθεισῶν Χιτλερικῶν ὀργανώσεων

Τὰ βιολιὰ

Τὰ βιολιά, ποὺ ἀκοῦς νὰ κλαῖνε
τὸν πικρό των τὸν λυγμό των,
τὰ βιολιά, ποὺ ἀκοῦς νὰ λένε
τὸν κρυφό των τὸν καημό των,

μές στὰ βράδυα τὰ θλιμένα,
κουρασμένα, ἀπαυδημένα,
τὰ βιολιὰ τ' ἀγαπημένα
κλαῖν γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

Τὰ ὄνειρά μας ποὺ ἔχουν σβύσει,
προσδοκίες, νοσταλγίες,
στὴν καρδιὰ ποὺ ἔχουν ἀφίσει
τὶς πικρίες, τὶς ἀνίες,

τὰ ὅσα ἐζήσαμε, κι' ἀκόμα
ὅσα ζοῦμε, ὅσα πονοῦμε,
ὅσα δὲν τὰ λέει τὸ στόμα
κι' ὅλο ἀργοῦμε νὰ τὰ βροῦμε,

ὅσα στὴν καρδιά μας μένουν
προδομένα, ξεχασμένα
καὶ τοῦ κάκου ἐκεῖ ἀναμένουν,
λυπημένα, πονεμένα,

μὲς στὰ βράδυα τὰ θλιμένα,
κουρασμένα, ἀπαυδημένα,
τὰ βιολιὰ τ' ἀγαπημένα
κλαῖν γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα....

(Ἀνέκδοτο) Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἡ προξενήτρα

Δὲν τρέχω πιὰ στὶς γειτονιὲς
γιὰ γάμους καὶ γιὰ προξενιές
ὁ κόσμος δὲν παντρεύεται...

Κι' ἂν παντρευτῇ καμμιὰ τρελλή,
μονάχη στὸν γαμπρὸ μιλεῖ,
μονάχη προξενεύεται.

Ἄχ! Πᾶνε πιὰ οἱ προξενιές!
καὶ τώρα στοὺς γαμπροὺς οἱ νιὲς
γελοῦν καὶ κοκκορεύονται...

καὶ δίχως προξενήτρα πιὰ
μὲ ὅλη τὴν ἀδιαντροπιὰ
μονάχες των παντρεύονται.

Ὁ κόσμος χάλασε... Πώ! Πώ!
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς σκοπὸ
γυρίζω σαστισμένη...

Κι' ἂν προξενέψω ποῦ καὶ ποῦ
καμμιὰ τῆς μόδας ἀλεποῦ,
θὰ εἶνε... παντρεμένη!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρόλλε
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39047

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ κίνησις τοῦ Χρηματιστηρίου

Ἐπισκόπησις τῆς ἑβδομάδος

Ζωηρὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἡ ἀγορὰ τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ αἱ συναλλαγαὶ ἀρκεταί. Ἡ κίνησις στρέφεται τόσον εἰς τὸ Κρατικὸν Δάνειον ὅσον καὶ εἰς ἐκείνας ἐκ τῶν ἑταιρικῶν ἀξιῶν αἱ ὁποῖαι πρόται ἐφέτος νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς μετόχους των.

Καὶ πρῶτον τὰ Δάνεια εἰς χρυσόν. Αἱ ἀγοραὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ προπαρελθὸν ὀκταήμερον εἶχον χαλαρωθῆ ὀλίγον ἀνετάθησαν καὶ πάλιν διότι εἰς τὰς σημερινάς των τιμὰς ἔχουν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀπόδοσις ἀναμένεται μεγαλειτέρα. Ἔρχονται ἄλλως τε τακτικῶς βελτιωμένα καὶ ἀπὸ τὰ ξένα χρηματιστήρια καὶ ἰδίᾳ τὸ χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸ ὁποῖον διαπραγματεύονται ὅλοι. Ἐθαιρετικὴ ὅμως κίνησις σημειοῦται ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν τοῦ Δανείου τῶν 500 ἑκατ. (1914 5%) τοῦ Παραγωγικοῦ 1931 (6 %) καὶ τῶν τεσσάρων παλαιῶν εἰς χρυσὸν δανείων 1881—1889.

Ἀπὸ τὰ νεώτερα εἰς χρυσὸν μεγίστην κίνησιν παρουσιάζουν αἱ ὁμολογίαι τοῦ Δανείου τῆς Κτηματικῆς Τραπέζης (4 ¾) διότι προσεγγίζει ἡ καταβολὴ τῶν τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὴν 31ην τοῦ μηνός. Ἡ διαφορὰ ἐφέτος μεταξὺ τῶν πολαπλῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν μονῶν ὑπερέβη πᾶσαν ἄλλην προηγουμένην κυμαινομένη μεταξὺ 600—625 δρ. Δηλαδὴ ἐὰν αἱ πολλαπλαὶ ὁμολογίαι τοῦ Δανείου τιμῶνται 9300 α ἱμοναὶ τιμῶνται 9900—9925. Μέγα κέρδος διὰ τοὺς κατόχους μονῶν, δεδομένου ὅτι μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων ἡ διαφορὰ μεταξὺ μονῶν καὶ πολλαπλῶν θὰ μειωθῇ εἰς 100—200 δραχμάς, ὡς συμβαίνει συνήθως.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΔΑΝΕΙΑ

Αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἀνταλλαξίμων 8% συνεχίζουν τὴν κίνησίν των ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ μηνός. Πολλαὶ πράξεις ἐπ' αὐτῶν γίνονται τοῖς μετρητοῖς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ μετρητοῦ καὶ τοῦ προθεσμιακοῦ ὑπάρχει ἰσοτιμία. Κάποτε μάλιστα ὅταν τὸ μετρητὸν εἶνε ζητημένον κάμνει καὶ ντεπόρ. Γεγονὸς ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε ὅτι εἰς τὰ Ἀντάλλαξιμα ὑπάρχει ἄνοιγμα. Τὸ ἄνοιγμα ἐδημιουργήθη κατὰ τὸ προτελευταῖον δεκαπενθήμερον καθ' ὃ οἱ ὑποτιμηταὶ ὑπελόγιζον ὅτι μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ τοκομεριδίου ἡ τιμὴ τῶν ἀνωτέρω ὁμολογιῶν θὰ ὑπεχώρει ὡς συμβαίνει συνήθως. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἐπανελήφθη ὅ,τι ἐγένετο ἄλλοτε. Καὶ τὰ Ἀντάλλαξιμα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καθ' ἣν ἀπεκόπη τὸ τοκομερίδιον, ἀντὶ τὰ ὑποχωρήσῃ ἤρχισαν νὰ ἀνατιμῶνται καὶ πλησιάζουν νὰ «χωνέψουν». τὸ τοκομερίδιον κατὰ τὴν χρηματιστηριακὴν ἔκφρασιν. Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐπανῆλθε καὶ ἡ ὑπάρχουσα διαφορὰ μεταξὺ τῶν Ἀνταλλαξίμων 8% καὶ 6%. Διότι εἶχε παρατηρηθῇ πρὸ δεκαπενθημέρου καὶ πλέον τὸ παράξενον γεγονὸς καθ' ὃ αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἀνταλλαξίμων 6% ἐζητοῦντο εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῶν Ἀνταλλαξίμων 8%.

.Ἡ μόνη ἐξήγησις τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου—δεδομένου ὅτι τόσον τὰ Ἀνταλλάξιμα 8% ὅσον καὶ τὰ Ἀντάλλαξιμα 6% δίδονται διὰ τὴν ἐξόφλησιν προσφυγικῶν κτημάτων—εἶνε ὅτι πολλοὶ ἔχοντες ὑποχρέωσιν μέχρι τῆς 1ης τρέχοντος νὰ παραδώσουν ὁμολογίας πρὸς ἐξόφλησιν χρεῶν των, εἶχον κάμει δήλωσιν ὅτι θὰ καταθέσουν ὁμολογίας τῶν Ἀνταλλαξίμων 6%— τὰς ὁποίας φυσικὰ ὑπελόγιζον ὅτι θὰ ἠγόραζον καὶ εὐθηνότερα—καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς καταβολῆς των ἠναγκάσθησαν νὰ πληρώσουν ἀκριβώτερα ἐπειδὴ σπανίζουν αἱ ὁμολογίαι τῶν 6%. Ἔτσι ἡ διαφορὰ ἡ ὁποία ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν 6% καὶ τῶν 8% ὠφείλετο ἀποκλειστικῶς εἰς ἀνειλημμένας ὑποχρεώσεις τῶν ὀφειλετῶν καὶ ὄχι, ὡς ἐλέχθη, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Κράτος δέχεται διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν προσφυγικῶν χρεῶν μόνον ὁμολογίας τῶν 6%. Ὁ νόμος εἶνε καθαρὸς ὅτι καὶ τὰ Ἀνταλλάξιμα 6% καὶ τὰ Ἀνταλλάξιμα 8% γίνονται δεκτὰ διὰ τὴν ἐξόφλησιν χρεῶν διὰ κτήματα.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν λοιπῶν εἰς δραχμὰς Δανείων παρουσίασαν τὴν συνήθη κίνησιν. Τὰ ἀναγκαστικὰ πάντοτε ἐννοεῖται προτιμῶνται καὶ ἰδίᾳ τὰ πρῶτα.

ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Τὴν Χρηματαγορὰν ἀπησχόλησαν καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν αἱ μετοχαὶ Ἀθηνῶν καὶ Ἐμπορικῆς καὶ κατὰ δεύτερον λόγον αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Αἱ μετοχαὶ Ἀθηνῶν παρουσίασαν διακυμάνσεις σημαντικάς. Δηλαδὴ εἰς 232 καὶ ὑπεχώρησαν εἰς 220. Κατόπιν νέων ἀγορῶν αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἐπ' αὐτῶν προσήγγισαν τὸ ἐπίπεδον τῶν 240 δρ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ μικρὰν ὑποχώρησιν ἐσημείωσαν νέαν ἀνατίμησιν. Ἡ κατεύθυνσίς των, καίτοι ἐντὸς διαστήματος ὀλιγώτερον τοῦ μηνὸς ἐβελτιώθησαν κατὰ 20 %, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνατιμητική. Αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης διεκυμάνθησαν μεταξὺ 460 καὶ 470.

Εἰς τὰς διαμέσους τιμὰς ἐγένοντο πολλαὶ πράξεις. Ἐπίσης αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπησχόλησαν τὴν Χρηματαγοράν, σημειώσασαι μικρὰς διακυμάνσεις.

Αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης παραμένουν στάσιμοι.

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Ἐπὶ τῶν μετοχῶν τῆς Ἐθν. Ἀτμοπλοΐας, ἢ τῶν Καραβιῶν, ὅπως τὰ ὀνομάζουν εἰς τὸ Χρηματιστήριον, ἐγένοντο μεγάλαι συναλλαγαί. Εἰς ἑκάστην συνεδρίασιν. Ἀφορμὴν εἰς τὴν τόνωσιν αὐτὴν ἔδωσαν αἱ πωλήσεις τῶν ἀτμοπλοίων «Ἄνδρου» καὶ «Βύρωνος». Τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον εἰσεπράχθη ἀπὸ τὴν ἐκποίησιν τῶν δύο ἀτμοπλοίων ἐπιτρέπει ὅπως ἀπογραφοῦν ἐκ τοῦ κεφαλαίου 100 περίπου δραχμαί. Ἐντεῦθεν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ὑπῆρχον ἀγορασταὶ ἐπὶ τῶν Καραβιῶν, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἀπὸ 95 δραχμὰς ἀνῆλθεν εἰς 105. Εἰς τὴν τιμὴν ὅμως ταύτην παρουσιάσθησαν πωληταί.

ΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Αἱ μετοχαὶ τῶν Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον ζωηροτάτης κινήσεως εἰς ὅλας τὰς τελευταίας συνεδριάσεις. Οἱ ἐπ' αὐτῶν ὑποτιμηταὶ μόλις ἔπαυσαν αἱ ἀγοραὶ ἐπίεσαν διὰ προσφορῶν τὰς ἀνωτέρω μετοχάς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὑπερτιμηταὶ δὲν παρενέβησαν ὅπως ἀντιδράσουν, οἱ «μπαισιὲ» ἐτόνωσαν περισσότερον τὴν πίεσίν των. Οὕτω κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Δευτέρας, ὑπεχώρησαν κατὰ 110 μονάδας (860—750). Ἀπὸ τῆς συνεδριάσεως ὅμως τῆς Δευτέρας ἐσημειώθη ἀντίδρασις ζωηρά, ἡ ὁποία συνετέλεσε εἰς ἀποτόμους διακυμάνσεις (785—848—769). Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Τρίτης, αἱ διακυμάνσεις ἐσυνεχίσθησαν (769—785—773) καὶ ἡ πίεσις τῶν μπαισιὲ ἀνεκόπη.

Δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι μᾶλλον ἀναμένεται βελτίωσις τῶν τιμῶν τῶν ἀνωτέρω μετοχῶν.

Αἱ ἀπότομοι διακυμάνσεις τῶν μετοχῶν Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας ὀφείλονται βεβαίως καὶ εἰς τὴν ζωηρὰν πάλην τὴν διεξαγομένην μεταξὺ ὑπερτιμητῶν καὶ ὑποτιμητῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀντιφατικὰς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν σχετικῶς πρὸς τὸ ἐφετεινὸν μέρισμα. Οἱ ὑποτιμηταὶ ὑποβιβάζουν αὐτὰ εἰς 30 δραχμάς, ἐνῷ οἱ ὑπερτιμηταὶ βεβαιοῦν ὅτι θὰ ἐγγίσουν τὰς 50.

Ἐκ τῶν λοιπῶν σιδηροδρομικῶν ἀξιῶν αἱ μετοχαὶ ΣΠΑΠ δὲν ἐκινήθησαν καθόλου καὶ αἱ μετοχαὶ Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων διετηρήθησαν σταθεραὶ εἰς τὰ ἐπίπεδα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

ΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Τὰ «Οἰνοπνεύματα» ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς κινήσεως. Ὑποχωροῦν πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἐπανέρχονται εἰς τὰ ἐπίπεδα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκκινοῦν. Μόνον ὅτι κυμαίνονται κάτω τῶν 300 δραχμῶν μεταξὺ 280 καὶ 290. Ἀλλὰ εἶνε πάντοτε σταθερὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τιμὰς γίνονται ἀρκεταὶ ἀγοραί. Ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος μάλιστα αὐτῆς ἔχουν καὶ ἕνα λόγον περισσότερον νὰ εἶνε σταθερά, κατόπιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Τραπέζης Χάμπρο ὅπως ὑποβιβάσῃ τὸν τόκον τῶν βιομηχανικῶν δανείων ἀπὸ 7 ½ % εἰς 5 ½ %. Διότι ἡ ἑταιρεία ΟἰνοπνευματοποιΐαςΠειραιῶς εἶνε μεταξὺ τῶν ἑταιρειῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν συνάψει βιομηχανικὰ δάνεια μετὰ τῆς Τραπέζης Χάμπρο. Ἡ μείωσις τοῦ τόκου θὰ ἀνακουφίσῃ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν τὴν ἑταιρείαν καὶ τὰ κέρδη της, τὰ ὁποῖα, ὡς λέγεται, ἤδη εἶνε ἀρκετά, θὰ εἶνε περισσότερα.

Αἱ μετοχαὶ Καμπᾶ καὶ τῶν λοιπῶν οἰνοποιητικῶν καὶ αἱ μετοχαὶ Οἴνων δὲν παρουσίασαν καμμίαν κίνησιν καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα.

ΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Ἡ μεγαλειτέρα κίνησις ἐσημειώθη ἐπὶ τῶν μετοχῶν Πυριτιδοποιείου καὶ Ἐριουργίας—τῶν διδύμων αὐτῶν τῆς χρηματαγορᾶς ἀξιῶν—τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Βιὸ καὶ τῶν Λιπασμάτων. Εἰς τὰς μετοχὰς τῶν τελευταίων ἔχει τεθῆ ἀπό τινος μπαρράζ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν. Τὸ μπαρράζ τῶν 1440 δραχμῶν. Μόλις ὑποχωρήσουν αἱ μετοχαὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω τιμὴν εὑρίσκονται πάντοτε πρόθυμοι ἀγορασταί. Ἀλλὰ καὶ μόλις ἀνέλθουν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν 1470 δραχμῶν, ἀναφαίνονται ἀμέσως οἱ πωληταί. Γεγονὸς εἶνε ὅμως ὅτι εἰς τὰ Λιπάσματα ὑπάρχει ἄνοιγμα καὶ ἀρκετὸν μάλιστα τὸ ὁποῖον φυσικὸν εἶνε νὰ ὠθήσῃ πολὺ ταχέως τὰς ἀνωτέρω ἀξίας πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἄλλωστε, ὅπως λέγουν, συζητεῖται ἡ παροχὴ μερίσματος μεταξὺ 110—125 δραχμῶν.

Τὰ Μπαρούτια καὶ ἡ Ἐριουργία ἐκέρδισαν κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἀρκετὰς μονάδας. Τὰ Μπαρούτια, διότι θεωρεῖται βέβαιον ὅτι τὸ προμέρισμα εἰς 200 δραχμὰς ἡ Ἐριουργία πληρώνεται ἡ κατάστασίς της ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Τραπέζης Χάμπρο διὰ τὴν ὁποίαν κάμνομεν λόγον ἀνωτέρω. Αἱ μετοχαὶ τσιμέντων Ἡρακλῆς ἐπίσης ἀνατιμῶνται διὰ τοὺς ἰδίους λόγους.

Καὶ μένουν τὰ Βιό. Τὰ Βιό, τὰ ὁποῖα πλέον ἐγκατελείφθησαν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς, οἱ ὁποῖοι, ὡς φαίνεται, κατώρθωσαν νὰ ἀποκτήσουν τὴν πλειοψηφίαν. Τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν ἐσημειοῦντο εἰς 88 δραχμὰς καὶ χθὲς εἶχαν ὑποχωρήσει εἰς τὰ 72—73. Δεκαπέντε μονάδων χαλάρωσις εἰς ἀξίαν 88 δραχμῶν εἶνε πτῶσις 20 % σχεδόν. Ἄλλως τε καὶ ἡ δημοσιευομένη αὔξησις τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀνωτέρω ἑταιρείας δὲν πρόκειται βέβαια νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν τιμῶν, δεδομένου ὅτι ὁ κόσμος ἀπὸ ἐτῶν τώρα δὲν βλέπει μὲ εὐμενὲς βλέμμα τὰς αὐξήσεις τῶν κεφαλαίων τῶν ἑταιρειῶν.

Ἐκ τῶν ἄλλων βιομηχανικῶν ἀξιῶν αἱ μετοχαὶ Βερμίου καὶ Προμηθέως, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἶχον ἀπασχολήσει ἀρκετὰ τὴν χρηματαγορὰν κατόπιν προσφορῶν, ὑπεχώρησαν καὶ ἡ κίνησίς των ἀνεκόπη.

Ἐκ τῶν οἰκοδομικῶν ἀξιῶν ἤρχισε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας νὰ διαφαίνεται διάθεσις πρὸς ὑποτιμητικὴν κίνησιν τῶν μετοχῶν Τέκτονος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνεκόπη εἰς τὴν γένεσίν της.

ΑΘ. Δ. ΤΡΥΓΟΝΙΔΗΣ

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἡ Ἀγγλία, ὡς γνωστόν, στηρίζει τὴν διεθνῆ ἐπιβολήν της εἰς τὴν μεγάλην της ναυτικὴν δύναμιν. Ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν ναυτικὸν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ συνοχὴ τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ζωὴ τῆς Μητροπόλεως διότι αὐτὸ ἐξασφαλίζει τὰς ναυτικὰς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀγγλικῶν λιμένων καὶ τῶν ἀποικιῶν καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου.

Ἀλλὰ εἰς τὴν γηραιὰν Ἀγγλίαν γίνεται μεθοδικὴ ἐργασία ὥστε εἰς μίαν δεδομένην στιγμὴν νὰ εἶνε εὔκολος σχηματισμὸς καὶ ἑνὸς μεγάλου κατὰ ξηρὰν στρατοῦ.

Ἡ νησιωτικὴ θέσις τῆς Ἀγγλίας ἐπιτρέπει εἰς αὐτὴν νὰ ἀρκεῖται εἰς μικροὺς σχετικῶς ἀλλὰ καλὰ ἠσκημένους στρατούς. Ἐπὶ δέκα καὶ ἥμισυ αἰῶνας ἐχθρὸς στρατιώτης δὲν ἔχει πατήσει τὸ ἔδαφος τῆς Ἀγγλίας !

ΑΓΓΛΟΙ ΕΥΕΛΠΙΔΕΣ εἰς τελευταίας ἀσκήσεις των.

Ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐν εἰρήνῃ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς τάξεις πολεμιστῶν. Πρῶτον ἀπὸ 200.000 ἐθελοντὰς ποὺ ἀποτελοῦν τὸν τακτικὸν στρατόν. Εἶνε εὐνόητον ὅτι λόγῳ τῆς μακρᾶς των θητείας οἱ στρατιῶται αὐτοὶ εἶνε καλὰ ἐκπαιδευμένοι διὰ τὴν ἀποστολήν των. Δευτέρα τάξις Ἄγγλων στρατιωτῶν εἶνε αἱ 132.000 ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὸν «Μητροπολιτικὸν» στρατὸν καὶ τῶν ὁποίων ἡ θητεία διαρκεῖ τέσσαρα ἔτη. Καὶ αὐτοὶ εἶνε ἐθελονταί.

Τέλος πρέπει νὰ μνημονευθοῦν οἱ ἔφεδροι «εὐέλπιδες» οἱ ὁποῖοι ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς εἰς τὸ «προπαρασκευαστικὸν σῶμα ἀξιωματικῶν». Εἰς αὐτὸ κατατάσσονται μαθηταὶ ἀφ' ἑνὸς ἢ ἄλλοι ἔφηβοι καὶ σπουδασταὶ ἀνωτάτων σχολῶν ἀφ' ἑτέρου. Οἱ πρῶτοι μένουν εἰς τὸ σῶμα τέσσαρα ἔτη καὶ ἐξέρχονται ἔφεδροι ὑπαξιωματικοὶ οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἔτη καὶ ἐξέρχονται ἔφεδροι ἀξιωματικοί.

Οἱ εὐέλπιδες αὐτοὶ δὲν διακόπτουν βεβαίως τὰς σπουδάς των, ἀλλὰ ἀσκοῦνται ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν των μίαν φορὰν καθ' ἑβδομάδα. Κατ' ἔτος δὲ μετέχουν εἰς μεγάλας ἀσκήσεις ἐπὶ δεκαπενθήμερον εἰς εἰδικὰ στρατόπεδα. Οἱ περισσότεροι Ἄγγλοι φοιτηταὶ εὐχαρίστως ὑποβάλλονται εἰς τὴν πολεμικὴν αὐτὴν ἐκπαίδευσιν ὥστε ἐν ὥρᾳ πολέμου νὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἀξιωματικοί.

Δι' αὐτὸ πολλαὶ ἀνώταται σχολαὶ διαθέτουν...πυροβολαρχίας, πυλοβόλα καὶ σμήνη ἀεροπλάνων. Τὰ φημισμένα πανεπιστήμια τοῦ Καίμπριτζ καὶ τῆς Ὀξφόρδης περιλαμβάνουν τὰ δυὸ τρίτα τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας.

Εἰς τοὺς εὐέλπιδες τὸ Κράτος δίδει τὴν στολὴν καὶ τὸν ὁπλισμόν ,ὅσοι ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἀνήκουν εἰς τὸ ἱππικὸν πρέπει νὰ ἔχουν ἰδικόν των ἵππον.

Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὰ στελέχη δύναται ἡ Ἀγγλία νὰ σχηματίσῃ μεγάλον στρατὸν ἐπιβάλλουσα ἐν ὥρᾳ πολέμου τὴν ὑποχρεωτικὴν θητείαν, ὅπως ἔκσμε κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον.

Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ προπαιδεύονται πολεμικῶς. Ὑπάρχει στρατιωτικὸν «σῶμα τῶν νέων» ἀποτελούμενον ἀπὸ 20000 ἐφήβους ποὺ προετοιμάζονται διὰ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν.

Ἐπίσης τὸ ἀκμαῖον προσκοπικὸν σῶμα καὶ διάφοροι ἄλλαι, ἀκόμη καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ὀργανώσεις τῆς νεολαίας ἐπιδίδονται εἰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ποὺ δύνανται νὰ φανοῦν χρήσιμοι διὰ τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῆς Ἀγγλίας ὡς ἀπέδειξε ὁ μέγας πόλεμος.

Ὅπως βλέπομεν, ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς ,Ἀγγλίας στηρίζεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐθελουσίαν κατάταξιν. Δὲν ὑστερεῖ ὅμως ἐκ τούτου ἀπὸ ποιοτικῆς ἀπόψεως ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἄλλων χωρῶν.

Σατυρικὸς στίχος

ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Ὅλα τὰ ξεπούλησε
γιὰ τὰ λοῦσα ἡ καημένη...
τώρα μόνο ὁ ἄντρας της
γιὰ ξεπούλημα τῆς μένει.
Κι' ὅπως λέει μιὰ κακιὰ γλῶσσα,
τὸν ξεκάνει ὅσα—ὅσα.

ΑΝΕΚΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Λέν' πῶς στέκεται σὰ βῶδι...
ψέματα ! λόγια χαμένα !
σύμβολο βωδιοῦ δὲ φέρνει
εἰς τὸ κούτελο κανένα !...

ΕΝΤΙΜΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

Τί σωστός ! πουλάει πρὶ—φίξ
σ' αἰσχροκέρδειες δὲν μπαίνει,
λὲν καὶ τὴ γυναῖκα του
ἔχει διατιμημένη.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Παρνασσός

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30 232

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Καπέλλα καὶ κεφάλια

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος μοῦ ἔδωσε κάποτε, μεταξὺ ἄλλων συμβουλῶν, ποὺ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀποτελέσουν ἕνα περίεργον καὶ ταὐτοχρόνως πολύτιμον Δεκάλογον, τὴν ἑξῆς:

— Μὴν τρέχῃς ποτὲ πίσω ἀπὸ τὸ καπέλλο σου, ὅταν σοῦ τὸ πάρῃ ὁ ἄνεμος.

— Γιατί; τὸν ἐρώτησα.

— Διότι, ἁπλούστατα, μοῦ ἀπήντησε, θὰ βρεθῇ πάντοτε κάποιος ἠλίθιος νὰ τὸ πιάσῃ καὶ νὰ σοῦ τὸ παραδώσῃ.

Ἔκτοτε ποτὲ δὲν τρέχω πίσω ἀπὸ τὸ δραπετεῦον καπέλλο μου. Πρῶτον, διότι εἶνε κωμικῶς ἀναξιοπρεπὲς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο νὰ κυνηγᾷ ἕνα καπέλλο, μὲ τὰ διάφορα τσαλίμια, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει ἡ σατανικότης τοῦ δραπέτου καὶ δεύτερον, διότι ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν διατρέχει τὸ διάστημα ὁ ἄνεμος καὶ ὅλα τὰ ἀνεμοφόρητα ἀντικείμενα, δὲν ἠμπορεῖ, βέβαια, νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ταχύτητα, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ ὅταν κινδυνεύῃ τὸ πολύτιμον κάλυμμά του. Καὶ ἂν ὑπάρχουν ἀκόμη μερικοὶ ποὺ ἀποφασίζουν ν' ἀποδυθοῦν εἰς τὸν ἄνισον αὐτὸν ἀγῶνα, τὸ κάμνουν ὄχι ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν νὰ συναγωνισθοῦν τὸν ἄνεμον, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάπου θὰ προσαράξῃ, τέλος, κατὰ τὸν παράφρονα δρόμον του, τὸ αἰφνίδιον σκάφος καὶ θὰ ζωγρηθῇ ἀδόξως. Ἀλλὰ κυρίως δὲν τρέχω ποτὲ πίσω ἀπὸ τὸ δραπετεῦον καπέλλο — καὶ ἕνας Θεὸς γνωρίζει πόσες φορὲς μοῦ ἐδραπέτευσε — διότι, κατόπιν τῆς συμβουλῆς τοῦ σοφοῦ μου φίλου, εἶμαι βέβαιος, πάντοτε, ὅτι θὰ εὑρεθῇ ὁ ἠλίθιος, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα νὰ τὸ συλλάβῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ παραδώσῃ. Καί, ὁμολογουμένως, εὑρέθη πάντοτε.

Ἕνα πρωῒ πάλιν ἔλαβα νέαν ἀπόδειξιν τῆς περιεργοτάτης αὐτῆς ἀληθείας. Ἕνα ψαθάκι, κινούμενον μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ μελτεμιοῦ, ἀνήρχετο ὁλοταχῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, παρακάμπτον μὲ μοναδικὴν ναυτικὴν δεξιότητα τὰς σκοπέλους καὶ τὰς ὑφάλους τῆς πορείας του. Κανεὶς δὲν ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του, ἐνῷ, συνήθως, ὅταν βλέπῃ κανεὶς ψαθάκι ἀφηνιασμένον, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἰδῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ ἕναν ἀφηνιασμένον ἄνθρωπον. Ἦτο ἀδέσποτον, λοιπόν, τὸ ψαθάκι; Μυστήριον! Ἐπὶ τέλους εὑρέθη ὁ κανονικὸς ἠλίθιος. Ὅταν τὸ ψαθάκι ἦλθεν εἰς τὴν ἐφαπτομένην του, ἔσκυψε, τὸ συνέλαβε καὶ τὸ ἀνύψωσεν εὐλαβῶς ἀπὸ τὴν γῆν. Μετὰ τὴν καλήν του ὅμως αὐτὴν πρᾶξιν, εὑρέθη εἰς στενόχωρον θέσιν. Τί νὰ τὸ κάμῃ τὸ ξένον ψαθάκι; Μὲ ἕνα ψαθάκι εἰς τὴν κεφαλήν του καὶ ἕνα ἄλλο εἰς τὸ χέρι, εἶχεν ἀρχίσει νὰ κινῇ τὴν περιέργειαν τῶν διαβατῶν.

— Ἰδοὺ ἕνας προβλεπτικὸς ἄνθρωπος! εἶπε κάποιος. Μ' αὐτὸ τὸ μελτέμι ἐφρόντισε νὰ ἔχῃ μαζί του καὶ ἕνα ἀμοιβὸν κάλυμμα, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δύο ψαθάκια, ἀφοῦ μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μὲ ἐχαιρέτησεν καὶ μὲ τὰ δύο, μοῦ εἶπε, δυσαναχετῶν:

— Τί νὰ τὸν κάμω τώρα αὐτὸν τὸν μπελᾶ; Κανένας δὲν παρουσιάσθη νὰ τὸν παραλάβῃ! Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τοῦ δώσω πάλιν δρόμο!

— Μὴ βιάζεσαι! τοῦ εἶπα. Ὅπου νἆνε θὰ φανῇ ὁ κύριός του.

Πράγματι, σὲ λιγάκι, ἐφάνη ἐρχόμενος μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν του ἕνας ἀσκεπὴς ἄνθρωπος. Ἐγνώριζε, φαίνεται, καὶ αὐτὸς τὸν κανόνα, καὶ δὲν ἦτο καθόλου ἀνήσυχος διὰ τὴν τύχην τοῦ καπέλλου του. Ἀφοῦ τὸ παρέλαβε μὲ τὰς τυπικὰς εὐχαριστήσεις, ὁ ἄλλος τοῦ εἶπε:

— Βλέπω, ὅτι δὲν ἀνησυχήσατε καὶ πολύ, κύριε. Καὶ ὅμως, λιγάκι ἔλλειψε νὰ παραδώσω καὶ πάλιν τὸ ψαθάκι σας στὰ φτερὰ τοῦ ἀνέμου.

Ἐκεῖνος ἐχαμογέλασεν ἀπαθέστατα.

— Αὐτὸ δὲν θὰ εἶχεν καμμίαν σημασίαν! εἶπε. Θὰ βρισκότανε πάντοτε παραπέρα ἕνας ἄλλος νὰ τὸ σηκώσῃ.

Ἀλλά, διατί, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν παράδοξον αὐτὴν ναυαγοσωστικὴν εὐγένειαν; Ἐκ σεβασμοῦ, ἆρά γε, πρὸς τὸ κάλυμμα τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον συνήθισαν νὰ θεωροῦν ἱερόν, ἀνεξαρτήτως τῆς κεφαλῆς τὴν ὁποίαν καλύπτει; Πιθανὸν νὰ συμβαίνῃ καὶ τοῦτο. Κάτω ἀπὸ ἕνα καπέλλο τελοῦνται, συνήθως, τὰ παραδοξότερα τῶν πραγμάτων.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ἡ νέα «μοιραία» τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ μὶς Μάρτζορι Μάρτς, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀπό τινος εἰς ρόλους «γυναίκας - βὰμπ» εἰς τὴν Κινηματογραφούπολιν

Διώξατε τὶς αὐταπάτες σας

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ μὲ τὸ παρόν του

Τοῦ ἐπιφανοῦς Γάλλου συγγραφέως ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Ὅταν βλέπω μιὰ γυμνὴ γυναῖκα, μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ σκεφθῶ τὸν σκελετό της» ἔγραφε ὁ Φλωμπέρ, ποὺ ἦταν ἕνας ρωμαντικὸς καὶ—φυσικὰ—ἀνίκανος νὰ ζήσῃ στὴν τωρινὴ ἐποχή.

Ὁ κλασσικὸς δέχεται τὴν ζωὴν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν γευθῇ τέτοια, ὅπως εἶνε μὲ τὴν ἀμίμητον συνύπαρξιν μεγαλείου καὶ μικρότητος. Ὁ ρωμαντικὸς ζῇ λαθραία, μέσα στὸ διάστημα ἢ στὸ χρόνο.

Ἄλλοτε ἡ ρωμαντικὴ γυναίκα διάβαζε τὸν Οὐάλτερ Σκὼττ ἢ τὸν Σατωβριάνδο· φανταζότανε ὅτι ἀπήγετο ἀπὸ κάποιον ἱππότην μὲ λαμπρὴ πανοπλία, καὶ μετεφέρετο, ἀπὸ κεῖνον, σὲ μιὰ Ἀνατολή, τελείως φιλολογικὴν—φανταστικὴν— ὅπου κάτω ἀπὸ φοινικοειδῆ, δίπλα σ' ἕνα συντριβάνι, στρωμένο μὲ φαγένσες, χόρευαν γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσουν, φτερόποδες λιγερόκορμες μπαγιαντέρες...

Σήμερα ζητάει στὸν κινηματογράφο ἕνα κόσμον φανταστικὸν καὶ τιμωρόν. Ὀνειρεύεται τὰ ὡραῖα διαρκῆ φιλήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε τελείωναν στερεοτύπως τὰ ἀμερικανικὰ φίλμ, δισεκατομμυριούχους, ποὺ παντρεύονται τὶς ξανθὲς γραμματεῖς των. κομψοὺς ληστάς, ποὺ ἀντὶ ἀλόγου ἔχουν μακρὰ καὶ σιωπηλὰ αὐτοκίνητα. Μικροαστὴ τοῦ Σικάγου φαντάζεται τὸν ἑαυτό της σύζυγο ἑνὸς μεγαλοτραπεζίτου, ἑνὸς περιφήμου ἠθοποιοῦ ἢ —γιατὶ ὄχι;—βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ πλάνη της εἶνε ἡ ἴδια μὲ τὴν πλάνη τῆς Ἔμμας Μποβαρύ : ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὴ ζωή, ὅπως τῆς προσφέρεται, καὶ περιμένει τὸ ἀδύνατο, παραμελεῖ τὸ δυνατόν, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ μεγάλες χαρές. Φονεύει τὸ παρὸν εἰς ὄφελος τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Μπερνστάϊν σ' ἕνα ἔργο του μὲ τὸν τίτλο : «Τὸ ταξεῖδι» μᾶς παρουσιάζει ἕνα ζευγάρι εὐτυχισμένων ἐραστῶν. Καμμιὰ αὐταπάτη στὴν εὐτυχίαν των. Αὐτὲς ἡ δυὸ ὑπάρξεις διασκεδάζουν, ζοῦν ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλην καὶ συνεννοοῦνται καλλίτερα αἰσθησιακῶς παρὰ διανοητικῶς. Ξαφνικὰ ὁ ἄνδρας μαθαίνει, ὅτι ἡ γυναίκα ὑπῆρξε ἄλλοτε—γιὰ λίγο καιρὸ—ἡ ἐρωμένη ἑνὸς ἄλλου, ποὺ ὅλοι θεωροῦν γελοῖον..

Αὐτὸ ἦταν ! Ἡ εὐτυχία του δηλητηριάστηκε. Καὶ ἰδού τον ἕτοιμο νὰ σπάσῃ νὰ θυσιάσῃ ὅλες τὶς χαρὲς καὶ τὶς ἀπολαύσεις, στὴ φευγαλέα εἰκόνα ἑνὸς παρελθόντος, ποὺ, γιὰ τὴ γυναῖκα δὲν εἶνε, παρὰ μιὰ ἀνάμνησις σχεδὸν λησμονημένη.

Τέλος ὁ ὀρθολογισμὸς θριαμβεύει, γιατὶ ὁ Μπερνστάϊν καὶ οἱ ἥρωές του, φεύγοντας τὸ ρωμαντισμό, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἀποκλίνουν σὲ λύσεις ἁπλὲς καὶ —γι' αὐτὸ— ἀνθρώπινες. Στὸ διάβολο τὸ παρελθόν! Μιὰ ἔξυπνη ἐρωμένη θὰ διαλύσῃ καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ γρήγορα τὶς κακὲς εἰκόνες. Ὅπου ὁ ρωμαντικὸς βλέπει τὸν σκελετό, ὁ κλασσικὸς βλέπει τὴ ζῶσα γυναῖκα...

Καὶ ὁ κλασσικὸς ἔχει δίκηο. «Γιατί;» θὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ ρωμαντικός, «δὲν εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ὁ σκελετὸς συγκρατεῖ τὴ σάρκα; Ὅτι ὁ θάνατος θὰ πάρῃ τὴν ἐρωμένη σας καὶ σᾶς τὸν ἴδιο. Πιστεύετε ὅτι θὰ ἐξαφανίσετε τὸ παρελθόν, ἀρνούμενος νὰ τὸ ἀντικρύσετε κατὰ μέτωπον; Καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ παρελθὸν αὐτὸ τὸ παρόν, ποὺ σᾶς εἶνε ἰδιαιτέρως προσφιλές».

Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ παραμελοῦμε τὰ παλαιὰ στοιχεῖα τῶν αἰσθηματικῶν προβλημάτων· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποφασίζωμεν, νὰ κρίνωμεν ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρόν. Τὸ νὰ ἔχῃ κάμει ἄλλοτε τρέλλες μιὰ γυναίκα, εἶνε μιὰ παρατήρησις ποὺ πρέπει να ἔχωμε ὑπ' ὄψιν μας, ἂν ἀκόμη μᾶς φαίνεται ἄστατη καὶ ἄπιστη. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶνε χωρὶς ἐνδιαφέρον, ἂν ἡ παροῦσα διαγωγή της δὲν ἀποδεικνύῃ τίποτε ἄλλο, ἢ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ παρὰ νὰ μείνῃ πιστή.

Ὁ σοφὸς ἐραστὴς στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του ὁμοιάζει μὲ κάποιον πολιτικὸν ἄνδρα, ποὺ ἔλεγε: «Ἐκεῖνος ποὺ ζῇ μὲ τὸ παρελθὸν εἶνε τρελλός, ἐκεῖνος ποὺ ζῇ μὲ τὸ μέλλον εἶνε ὁραματιστής. Ἐγὼ ζῶ μὲ τὰ πρῶτα πέντε λεπτὰ ποὺ θἄρθουν».

Στὴν πολιτικὴ ὅπως καὶ στὸν ἔρωτα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀφίνωμε τὰ φαντάσματα νὰ παίρνουν τὴ θέσι τῶν ζώντων ὑπάρξεων

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἀδελφὴ τοῦ μίσους;

ΤΟΥ κ. ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Ἕνας πάντοτε νέος συγγραφεὺς παρουσίασε πρό τινος ἕνα ἔργο, στὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε ἀδελφὴ τοῦ μίσους: πιστεύομεν, ὅτι μισοῦμε, ἐνῷ ἀκόμη, κατὰ βάθος ἀγαποῦμε.

Βλέπομε, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ ἔργο μιὰ γυναῖκα ξαναπαντρεμένη καὶ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ποὺ ἐπίστευαν, δώδεκα χρόνια μετὰ τὸ διαζύγιόν των, ὅτι εἶχε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο τὴν ἴδια ἀηδία. Ξανασυναντῶνται, ἀλλάσσουν λόγια ἄγρια, γεμᾶτα χολὴ καὶ στὸ τέλος ἀνακαλύπτουν ὅτι ἡ φλόγα τοῦ μίσους των δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ φλόγα τοῦ παλαιοῦ των ἔρωτος.

Μεταξύ μας, πιστεύω, ὅτι μετὰ δώδεκα χρόνια χωρισμοῦ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀγάπη, οὔτε μῖσος. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ λησμοσύνη. Μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια, μακρυὰ ἀπὸ τὴν καρδιά, γιατὶ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ καρδιὰ ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ποὺ μισεῖ.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ ζήτημα, ὁ συγγραφεύς μας δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γκρεμήσῃ μὲ πάταγο μιὰ πόρτα ὀλάνοιχτη. Ἡ στενὴ συγγένεια τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος ἔχει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα παρατηρηθῇ.

Ὁ Λα Ροσφουκὼ ἔγραφε:

Ἂν θελήσωμε νὰ κρίνωμε τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του, θὰ ἰδοῦμε, ὅτι μοιάζει περισσότερο πρὸς τὸ μῖσος, παρὰ πρὸς τὴ φιλία.

Μερικὲς φορὲς τὸ μῖσος εἶνε ἡ ἐπιφάνεια:

Ἐκεῖνος. — Μ' ἀγαπᾶτε;

Ἐκείνη. — Σᾶς μισῶ.

Ἐκεῖνος. — Ὅλα ἔχουν μιὰ ἀρχή.

Ἔτσι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀγάπη μποροῦν κάλλιστα νὰ συνυπάρχουν: αὐτὸ ἄλλως τε τὸ λέγει ὁ Λα Ροσφουκώ. Μία ἠθοποιὸς ἔβαλλε ἄλλοτε στὸ χρόνο ἑνὸς ἀργοῦ βάλς:

Ἄ! Ὄχι! δὲν θὰ τὸ μάθῃς αὐτό:
ἂν σὲ μισῶ ἢ ἂν σ' ἀγαπῶ!

Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ πιὸ σιγὰ καὶ στὸ πεζό: Κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθω.

Αὐτὸς ὁ παραλληλισμός, τί λέγω; Αὐτὴ ἡ συνεχὴς ἀνάμιξις τῶν δύο συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ν' ἀποκλείσουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον μιᾶς ἄλλης κωμῳδίας, ποὺ ἐπαίχθηκε τὸ τελευταῖο καλοκαίρι, στὴν ὁποία δυὸ «τρομεροὶ ἐρασταὶ» βρίζονται, χτυπιοῦνται καὶ... λατρεύονται! ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος τοῦ ἔργου: τὰ ἄκρα συναντῶνται—μὲ γροθιές, μὲ κλωτσιὲς — καί... κοιμοῦνται μαζί.

Αὐτὸ εἶνε περισσότερο ἀληθοφανές, παρὰ τὸ θέμα τοῦ πρώτου ἔργου, κατὰ τὸ ὁποῖο, ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια ἀγάπης κλπ. κλπ.

Ἀλλὰ πρόκειται πρὸ πάντων περὶ θεατρικῶν ἐρώτων, περὶ μυθιστορηματικῶν καὶ ἐπίσης—εἶνε ἀλήθεια—καὶ περὶ ὑποθέσεων κακουργιοδικείου, διότι τὸ μῖσος δὲν περιμένει πάντοτε τὸ «μέλι-γάλα» τῶν αἰσιοδόξων συγγραφέων μας.

Εἰς τὴν ζωὴν οἱ σύζυγοι καὶ οἱ ἐρασταὶ ἀγνοοῦν αὐτὲς τὶς παθητικὲς θύελλες, αὐτοὺς τοὺς παροξυσμούς, ποὺ συχνὰ εἶνε τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα μιᾶς κακοχώνευτης φιλολογίας ρωμαντικῆς καὶ περιπετειώδους. Τὸ πλεῖστον τῶν ἐραστῶν μένει μετριοπαθές, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὰ μεγάλα συναισθήματα.

Ἡ μισάνθρωπη, λοιπόν, σκέψις τοῦ Λα Ροσφουκὼ δὲν εἶνε σωστή, εὐτυχῶς, εἰμὴ ὅσον ἀφορᾷ ἕνα πολὺ περιωρισμένο ἀριθμὸ ζευγαριῶν. Γιὰ τὰ ἄλλα ὁ ἔρως δὲν εἶνε καρυκευμένος μὲ μῖσος—πολὺ ἐπικίνδυνο καρύκευμα—καὶ ἐξασφαλίζει τὴν διάρκειάν του, κάνοντας πολὺ καλὴ συντροφιὰ μὲ τὴ φιλία.

Τὰ εὐτυχισμένα ζευγάρια δὲν ἔχουν ἱστορία.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΓΟΥΡΑΤΑ
ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(Διὰ τοὺς ἀρχαρίους)

1000	Διαφορετικὰ	Δρχ.	100.—
2000	»	»	300.—
3000	»	»	500.—
4000	»	»	750.—
5000	»	»	1200.—

Διὰ τὰς ἐπαρχίας ταχυδρ. Δρχ. 10.—
Παραγγελίαι 300.—Δρχ. καὶ ἄνω ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν.
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς Πεσματζόγλου, κάτωθι Λαϊκῆς Τραπέζης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τῆς λογογράφου ΧΑΛΙΝΤΕ ΕΝ ΤΙΠ ΧΑΝΟΥΜ

(Μετάφρασις ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ)

Σύγχρονες καὶ καθυστερημένες. Ἡ συζήτησις ἄρχισε στὸ σαλόνι γύρω στὸ τραπέζι ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι φίλοι καὶ συγγενεῖς καὶ ἔπαιρναν τὸ τσάϊ των. Στὴ συζήτησι αὐτὴ εἶχε ἀπαγορευθῆ στοὺς ἡλικιωμένους νὰ πάρουν τὸν λόγο καὶ νὰ ἐκφέρουν γνώμη. Τὸ λαϊκὸ γνωμικὸ «ἕνα στόμα, δυὸ αὐτιὰ γιὰ νὰ λὲς ἕν. καὶ ν' ἀκοῦς δυὸ» ποὺ ἄλλοτε χρησίμευε γιὰ νὰ συμβουλεύσουν οἱ γιαγιάδες τὰ ἐγγονάκια τους, ἡ παρέα τὸ ἐφήρμοζε τὴ φορὰ αὐτὴ ἀντίστροφα. Ὑποχρεώθηκα νὰ σιωπήσω καὶ παρακολουθοῦσα τὴν συζήτησι χωρὶς νὰ μιλῶ.

Στὴν παρέα ὑπῆρχαν καὶ τρεῖς ἀνύπανδροι νέοι. Ὁ ἕνας ἦταν τριαντάρης περίπου. Μιὰ πολὺ νόστιμη καὶ χαριτωμένη μικρούλα, ποὺ μόλις πρὶν λίγες μέρες εἶχε πανδρευθῆ, γύρισε πρὸς στιγμὴ πρὸς τὸ νέο αὐτὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν πειράζῃ.

—Καὶ γιατὶ δὲν θέλετε νὰ πανδρευθῆτε ; τὸν ρώτησε μὲ ἕνα τρόπο εἰρωνικό.

—Καὶ γιὰ ποιὸν λόγο νὰ σκλαβωθῶ στὰ καλὰ καθούμενα ;

—Ὥστε ὁ γάμος εἶνε σκλαβιά ; εἶπε ἡ νέα καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι της νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν ἄνδρα της ποὺ καθόταν δίπλα της. Τὸν κύτταξε κατάματα καὶ περίμενε νὰ ἀπαντήσῃ αὐτὸς στὸ ἐρώτημά της.

Ὁ νεαρὸς σύζυγος σκυμμένος στὸ ποτήρι, ἐξακολουθοῦσε νὰ ρουφᾷ τὸ τσάϊ του. Ἔκανε πὼς δὲν πρόσεχε γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησι. Ὁ τριαντάρης νέος χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ συνέχισε :

—Τὰ βλέπετε ; Δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσῃ. Ὅλοι οἱ σύζυγοι τῆς ἐποχῆς τέτοιοι εἶνε. Ἀνοίγουν τὸ στόμα των τότε μονάχα ὅταν ἀπουσιάζουν αἱ γυναῖκες των καὶ πρόκειται νὰ ποῦνε τὰ «ντέρτια» καὶ τὸ παράπονο τους στοὺς ἄλλους. Οἱ σύζυγοι τῆς ἐποχῆς εἶνε σκλάβοι σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ οἱ ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων τῶν καπιταλιστῶν τῆς ὑφηλίου ἐν συγκρισει πρὸς αὐτοὺς εἶνε «Λόρδοι». Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὶς μεσσαῖες ἀστικὲς τάξεις. Οἱ σύζυγοι δουλεύουν ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ συνεχῶς χωρὶς νὰ ξοδεύουν οὔτε δεκάρα γιὰ τὸν ἑαυτόν τους. Εἶνε σχεδὸν ὅλοι κακοντυμένοι καὶ κουρελῆδες. Οἱ γυναῖκες των βγαίνουν στοὺς δρόμους μὲ μαργαριτάρια καὶ «χάνδρες» στὸν λαιμό τους τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ζύζυγοί τους δὲν τολμοῦν νὰ διαθέσουν τὰ λεπτὰ ποὺ τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν ἕνα κολλάρο. Οἱ γυναῖκες τῆς παληᾶς ἐποχῆς φρόντιζαν τοὐλάχιστον νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ἄνδρες των καὶ νὰ τοὺς μαγειρέψουν ἕνα πιάτο ζεστὸ φαγὶ γιὰ νὰ φᾶνε ὅταν τὸ βράδυ θὰ γύριζαν στὰ σπίτιά των κουρασμένοι. Ἐνῷ σήμερα ὅλοι οἱ πανδρευμένοι στὸ δεῖπνο των περνοῦν μὲ ψωμότυρο, μὲ ἕνα κομμάτι παστουρμᾶ ἢ μὲ κανένα σουτζούκι. Γιατί ; διότι οἱ γυναῖκες των ὅλη τὴ μέρα γυρίζουν σὰν σουρτοῦκες στοὺς δρόμους.

—Σειρά σας καὶ σειρά μας. Πρὶν λίγα χρόνια ἡ γυναίκα ἦταν σκλάβα σας καὶ τὴν περιορίζατε σὰν τὰ ἄγρια θηρία μέσα στὰ καφάσια. Σήμερα ἡ γυναίκα—Χανοὺμ ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερία της. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνεχθῆτε. Δὲν τολμᾶ κανεὶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν περίοδο τῆς μεταπολιτεύσεως. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι γινόσαστε πιὸ φλύαροι καὶ ἀπὸ τὰ σπουργίτια. Ὅλο θέτε νὰ λέτε καὶ δὲν ἐπιτρέπετε σὲ κανένα ἄλλον νὰ μιλήσῃ. Καταστρώνετε τὰ σχέδια τῆς μεταπολιτεύσεως σύμφωνα μὲ τὰ κέφια τὰ ἀτομικά σας. Καὶ ὅμως δὲν ὑποφέρετε, δὲν θέτε νὰ ἀνεχθῆτε, τὴ νέα τὴν συγχρονισμένη χανούμ. Γιατί ; διότι δὲν μπορεῖτε σήμερα νὰ τὴν πετάξετε στὸν δρόμο ὅταν τολμήσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ....Ζήτω ἡ νέα ἐποχή! Ὅπως σεῖς μεταχειρισθήκατε γιὰ σκλάβες τὶς μητέρες μας τώρα ποὺ ἦλθε ἡ σειρά μας θὰ σᾶς μεταχειρισθοῦμε κι' ἡμεῖς σὰν δούλους....

—Ὅταν βρίσκετε ἠλιθίους γιατὶ νὰ μὴν τὸ κάνετε. Σὰν σᾶς τύχη ὅμως κανένας πο. δὲν γυρίζει νὰ σᾶς δῇ τον κυνηγᾶτε... Πάντως ὥς ποὺ νὰ συνέλθητε καὶ νὰ γίνετε ἄνθρωποι ἡμεῖς οἱ νέοι ἀπεφασίσαμε νὰ κηρύξουμε «ἀπεργίαν γάμου».

Ἡ συζήτησις εἶχε κορώσει. Ἅρπαξα τὸ καπέλλο μου καὶ τινάχθηκα στὸ δρόμο γιατὶ εἶχα κυριολεκτικῶς ἀηδιάσει.

Αἱ δύο πρῶτες νεαρὲς μπαλλαρίνες τῆς Τουρκίας.

★

Προχώρησα πρὸς τὴν πλατεῖα τοῦ Βαγιαζὶτ καὶ περνῶντας μέσα ἀπ' τὸν περίβολο τοῦ τζαμιοῦ σταμάτησα μπροστὰ σ' ἕνα ξύλινο πάγκο πάνω στὸν ὁποῖον εἶδα ἁπλωμένα διάφορα παληὰ βιβλία.

Ὁ παλαιοπώλης ἦταν ἕνας γέρος, περίπου ἑξηντάρης, μὲ ψαρὰ γενάκια, χωρὶς δόντια στὸ στόμα, ἀλλὰ μὲ ἕνα χαμόγελο στὰ χείλια ποὺ δὲν διέφερε ἀπὸ τὸ χαμόγελο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ ἄρχισα νὰ τὴν περιεργάζωμαι. Εἶχε ἕνα εὐγενικὸ παρουσιαστικό. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦταν μικροεπαγγελματίας, κανένας χρεωκοπημένος ἢ ἀποτυχημένος βιβλιοπώλης. Τὸ πανταλόνι του ἦταν νοικοκυρευμένα μπαλωμένο. Τὸ σακκάκι του τριμμένο μὲ φαγωμένους τοὺς ἀγκῶνες, ἀλλὰ ὁλοκάθαρα. Ἡ περιβολή του ἐν γένει μὲ ὑπεχρέωνε νὰ δώσω καλὸ βαθμὸ στὴν γυναῖκα του. Τὴν φαντάσθηκα μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν ἄνδρα της. Ἀσφαλῶς ὑπόδειγμα συζύγου τὴν ὁποίαν εἶχε λαχταρήσει ὁ νέος τῆς παρέας.

Διάλεξα τὰ βιβλία ποὺ ἤθελα. Κόστιζαν ὀγδόντα γρόσια. Ἔβγαλα τοῦ ἔδωσα μιὰ λίρα. Ὁ γεροπαλαιοπώλης ἔψαξε τὶς τσέπες του γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ εἴκοσι γρόσια, ὅσο ἦταν τὰ ρέστα ἀπὸ τὴν λίρα. Δὲν εἶχε.

—Ἕνα λεπτὸ παρακαλῶ, μοῦ εἶπε, νὰ πάγω νὰ χαλάσω. Καὶ γύρισε νὰ μπῇ στὸ κουρεῖο ποὺ βρισκόταν παραπλεύρως.

Μόλις γύρισε βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ μιὰ γυναῖκα. Ἕνα πλᾶσμα ὥς ἐκεῖ ἐπάνω, ποὺ δὲν διέφερε ἀπὸ τοὺς «καντανάδες», τὰ γνωστὰ πανύψηλα Οὐγγαρέζικα ἄλογα. Στοὺς ὤμους της εἶχε ριγμένο ἕνα μαῦρο σάλι καὶ τὸ κεφάλι της ἦταν σκεπασμένο μὲ ἕνα «τσεμπέρι» μὲ κρόσια στὶς ἄκρες, ποὺ τὸ εἶχε δεμένο μαγουλίκα κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι της. Δὲν τῆς ἔλειπε οὔτε ἡ μαστίχα ἀπὸ τὸ στόμα.

Ἅρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γέρου τὴ λίρα. Ἔχωσε τὸ χέρι της στὸ κόρφο της καὶ ἔσυρε μιὰ σακκούλα.

—«Γεζὶτ χερίφ ! Κιαφὶρ μορούκ !» Ἀναθεματισμένε ! Ἄπιστο πλᾶσμα ! τοῦ εἶπε γουρλώνοντας τὰ μάτια της. Κάθε βράδυ, συνέχισε μόλις ἔλθῃς στὸ σπίτι κάνεις χίλιους δυὸ ὅρκους πὼς «ὅλη τὴν μέρα δὲν ἔκανες οὔτε μιᾶς πεντάρας πούλησι». Εὔχομαι οἱ ὅρκοι σου νὰ σὲ κάψουν. Ἂν δὲν περνοῦσα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' ἐδῶ καὶ τὰ ὀγδόντα αὐτὰ γρόσια θὰ τὰ ἔπινες, θὰ τὰ περιδρομιαζόσουν....

Ὁ παλαιοπώλης ἔγειρε τὸ κεφάλι του, χαμήλωσε καὶ σήκωσε τὸν ὦμο του σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ προφυλαχθοῦν ὅταν νοιώσουν πὼς πρόκειται νὰ τοὺς δώσουν κανένα χαστούκι. Πλησίασα τὸ στόμα μου στ' αὐτί του καὶ ψιθύρισα :

—Γυναίκα σου εἶνε ;

Ὁ γέρος κούνησε λυπητερὰ τὸ κεφάλι του σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : «δυστυχῶς, ναί!» Καὶ ἐν ὅσῳ αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴ σακκούλα τὰ ρέστα, βρῆκα καιρὸ καὶ τὸν ρώτησα χαμηλωφώνως :

—Καὶ εἶνε πάντα ἡ ἴδια ;

Τὰ μάτια τοῦ γέρου ἄστραψαν ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ κυριεύει κάθε ἄνθρωπο ὅταν ἀντικρύσῃ κάποιον ποὺ νοιώθει τὸν πόνο του. Χαμήλωσε τὴν τραγιάσκα του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ἡ γυναίκα του τὸ πρόσωπό του. Ἔκλεισε τὸ ἕνα του μάτι καὶ ἔφερε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα του. Κίνησε τὰ χείλια του. Κάτι ἔλεγε. Ἡ φωνή του δὲν ἔβγαινε, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις τῶν χειλιῶν του κατάλαβα πὼς μοῦ ἔλεγε :

—Γυναίκα δὲν εἶνε ; Πάντα ἴδιες...

ΧΑΛΙΝΤΕ ΕΝΤΙΠ

Κοκετταρία ἐν ...ἐρήμῳ!

— Ὢ! Τὶ δυστυχία, ἀγάπη μου, πρέπει ν' ἀφήσωμε ὅλες μας τὶς ἀποσκευές. Ξέχασα σὲ ποιὸ δέμα ἔχω τὴν πούδρα μου!...

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνας περιοδεύων θιασος, προσπαθοῦσε ὅσο τοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἀραιὸ ἀκροατήριο σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο θέατρο τῆς πόλεως τοῦ Δουβλίνου στὴν Ἰρλανδία. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ἀνήσυχο καὶ ἀπαιτητικὸν κοινὸ κάθε εἰλικρινῆ προσπάθεια τῶν ἠθοποιῶν τὴν ὑποδεχόνταν μὲ ἄγρια πρόγκα.

Ἐπὶ τέλους ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε καὶ τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὸ ἔργο, προχώρησε στὸ προσκήνιο καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ παθητικὴ ἔκκλησι στὰ φιλάνθρωπα καὶ καλλιτεχνικὰ αἰσθήματα τοῦ ἀκροατηρίου στὸ τέλος ἐπρόσθεσε μὴ κρατῶντας τὴν ὀργή του :

—....Ἐξ ἄλλου στὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς ἂν πρόκειται νὰ ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασις καὶ ἔρθουμε στὰ χέρια μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ περισσότεροι!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ ἔγιναν δεκτὰ μὲ παταγώδη χειροκροτήματα.

★

Μιὰ ἠθοποιός, ἀπὸ τὴ βιασύνη της νὰ πάῃ στὸ θέατρο ἀπ' ὅπου καθυστέρησε, εἶχε ξεχάσει κάπου τὴν τσάντα της μέσα στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας της κι' ἔψαχνε νὰ τὴν βρῇ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ.

Στὶς ἔρευνές της τὴν βοηθοῦσε κι' ἡ μικρή της κόρη, ἡλικίας πέντε χρονῶν.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ τσάντα βρέθηκε πεσμένη πίσω ἀπὸ τὸ κομοδῖνο.

—Ἐπὶ τέλους τὴ βρῆκα ! εἶπε μὲ ἀνακούφισι ἡ ἠθοποιός. Αλλὰ μοῦ κάνει ἐντύπωσι γιατὶ τὰ πράγματα ποὺ χάνουμε νὰ βρίσκωνται πάντα στὸ τελευταῖο μέρος ποὺ ψάχνουμε.

—Ἁπλούστατα, μαμᾶ ! τῆς ἀπήντησε ἡ κόρη της. Γιατὶ μόλις βροῦμε ὅ,τι ζητᾶμε, παύουμε ἔπειτα νὰ ψάχνουμε !...

★

Στὸ τραῖνο, σ' ἕνα βαγόνι δευτέρας θέσεως, βρίσκονταν μερικοὶ ἠθοποιοὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τουρνὲ στὶς ἐπαρχίες τῆς Βορείου Ἀγγλίας. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ κωμικὸς τοῦ θιάσου, ἄρχισε νὰ διηγῆται στοὺς συναδέλφους του τ' ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ τὴν προηγουμένη νύχτα. «Εἶδα πὼς εἶχα πεθάνει καὶ ὅτι πῆγα στὸν παράδεισο. Ἐκεῖ, πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι ἔμαθα ὅτι ἡ ἀξία τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρήματος εἶχε τρομακτικὴ διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἀξία ποὺ τοὺς δίνουμε ἐδῶ στὴ γῆ. Π.χ. ἕνα λεπτὸ ἰσοδυναμεῖ μ' ἕνα ἑκατομμύριο χρόνια καὶ μία πέννα μ' ἕνα ἑκατομμύριο λίρες.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ γεγονὸς μοὔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία, πλησίασα τὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ τοῦ εἶπα :

—Πάτερ ! Ἔχεις νὰ μοῦ δανείσῃς, σὲ παρακαλῶ, μιὰ πέννα.

—Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε ; τὸν ρώτησαν οἱ συνάδελφοί του μὲ ἀνυπομονησία.

—Μοῦπε νὰ περιμένω ἕνα...λεπτό !

Γνῶθι σ'αὐτὸν !!!

— Ὁ γιατρός μου εἶνε κουτός. Ἐξακολουθῶ νὰ πίνω μπύρα, καὶ ὅμως ἀδυνάτισα μιὰ χαρά!...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟΝ ΕΣΚΟΡΙΑΛ

Τὸ μνημειῶδες παλάτι — μοναστῆρι — βασιλικὸν κοιμητήριον. — Ἡ πόλις—κτίριον μὲ τὶς χίλιες διακόσιες θύρες. — Εἰς τὴν σκιὰν τῶν γιγαντιαίων οἰκοδομημάτων ποὺ ἐνσαρκώνουν τὸν μεσαιωνικὸν μυστικισμὸν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας.

Ἐντυπώσεις Γερμανοῦ συγγραφέως-δημοσιογράφου

ΕΣΚΟΡΙΑΛ. (παρὰ τὴν Μαδρίτην). Ἰανουάριος.

Ὁ Φίλιππος ὁ 2ος τῆς Ἱσπανίας ἀνεζήτησεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὴν κατάλληλον τοποθεσίαν ὑπομονητικὰ καὶ μὲ ἐπιμονὴν φανατισμένου ἐρευνητοῦ προκειμένου νὰ κτίσῃ τὸ μέγα Μοναστῆρι ποὺ ὠνειρεύθη νὰ ἀνεγείρῃ. Καὶ τὴν εὕρηκεν ἐν τέλει, εἰς τοὺς πρόποδας μιᾶς κλιτύος τῶν ὀρέων τῆς Γκουανταράμα. Ἕνα χωριουδάκι ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, ὀνομάζεται Ἐλ Ἐσκοριὰλ καὶ ἀπὸ αὐτό, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ τὸ Μοναστῆρι ποὺ ἀρχικῶς εἶχεν ὀνομασθῆ ἀπὸ τὸν Φίλιππον Μοναστῆρι τῶν «Σὰν Λορέντζο», ἐπειδὴ ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῶν Γάλλων κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σαὶν Κεντὲν, τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου.

Τὸ Ἐσκοριάλ, ποὺ ὁ ἱδρυτής του τὸ ἐχαρακτήρισε καὶ τὸ ὠνειρεύθη ὡς τὸ ἀληθινὸν ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα, ἀλλὰ μαζὶ καὶ τὰ μεγαλοπρεπέστερα κτίρια τῶν δύο ἡμισφαιρίων. Ἡ ἀνοικοδόμησίς του ἤρχισε τὸ 1563 καὶ συνεπληρώθη τὸ 1584. Μόλις τὸ πιστεύει κανείς, ἀλλ' ἔτσι εἶνε, ἐν τούτοις : 21 ὁλόκληρα χρόνια ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ κτισθῇ τὸ ἀχανὲς Μοναστῆρι, μὲ τὰ τεράστια ὑπόγειά του καὶ τὰ πολυάριθμα γειτονικὰ καὶ συνεχόμενα κτίρια ποὺ τὸ περιβάλλουν. Ὁ Φίλιππος ὁ2ος διηύθυνε καὶ ἐπέβλεψεν αὐτοπροσώπως τὴν ἐργασίαν τῆς οἰκοδομήσεως καὶ διαρκῶς ὑπέκαιε ἀκόμη καὶ περισσότερον τὸν ζῆλον ἑνὸς ἑκάστου. Αἱ ὁδηγίαι καὶ παροτρύνσεις του αὐταί, ποὺ ἐπεξετείνοντο μέχρι καὶ τῶν παραμικρῶν ἀκόμη λεπτομερειῶν, διεσώθησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς καλογήρου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱερονυμητῶν ἐργασθέντος ὡς ἀρχιτέκτονος τοῦ Ἐσκοριὰλ καὶ ποὺ περιέχει πολὺ ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις καὶ γεγονότα σχετικὰ μὲ τὸ κτίσιμόν του.

Τὸ κυρίως κτίριον τοῦ Μοναστηρίου σχηματίζει ὀρθογώνιον τετράπλευρον 207 μέτρων μήκους καὶ 161 μέτρων πλάτους. Ἔχει 1200 θύρας καὶ ὄχι ὀλιγώτερα ἀπὸ 2673 ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ παράθυρα. Οἱ διάδρομοι τῶν διαφόρων πατωμάτων καὶ τῶν ὑπογείων, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἑνωθοῦν μεταξύ των θὰ εἶχαν μῆκος 160 χιλιομέτρων.

Ὁ Φίλιππος ὁ 2ος δὲν ἤθελε νὰ κτίσῃ μονάχα ἕνα ἐπιβλητικὸν καὶ ἀντάξιον πρὸς τὸν προορισμόν του Μαυσωλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐνταφιάζωνται οἱ κατὰ καιροὺς βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον ἕνα παλάτι δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους του. Ἡ ἰδέα τοῦ βασιλέως ἦτο πολὺ εὐρυτέρα, ὠνειρεύθη νὰ πυργώσῃ ἐκεῖ ἐπάνω ἕνα μνημεῖον τοῦ ὅλου Χριστιανισμοῦ ἀντάξιον πρὸς τὴν παγκόσμιον Χριστιανωσύνην. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα προώριζε μάλιστα τὸ κτίριον αὐτὸ διὰ νὰ τὸ ἀντιτάξῃ καὶ εἰς αὐτὴν πλέον τὴν Ρώμην, μὲ τὸν Ἅγιον Πέτρον καὶ τὸ Βατικανόν της. Ἦτο ἄλλως τε πεπεισμένος ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἱσπανῶν βασιλέων (ἡ Ἱσπανία ἐδέσποζε τότε τοῦ ἡμίσεος κόσμου) εἶχεν ἐπιτακτικῶς τὴν ἐντολὴν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ νὰ εἶνε ὁ ἰσχυρὸς «Φύλαξ καὶ Παραστάτης τῆς Πίστεως».

Ἐκτὸς τοῦ κυρίως Μοναστηρίου, ποὺ πρὸ τῆς σημερινῆς Ἐπαναστάσεως ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς κατοικία τῶν μοναχῶν τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὑπάρχει εἰς τὸ κεντρικὸν κτίριον τοῦ ὅλου συγκροτήματος τῶν τεραστίων οἰκοδομῶν τοῦ Ἐσκοριὰλ καὶ μία σχολὴ ποὺ τὴν διηύθυναν ἕως πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν καλόγηροι. Καὶ ἀκόμη : μία βιβλιοθήκη, μὲ 40.000 βιβλία καὶ 5000 σπουδαῖα χειρόγραφα, μία πινακοθήκη, μὲ πλῆθος ἔξοχα ἀριστουργήματα (ἐν ὅλῳ ὑπάρχουν εἰς τὸ Ἐσκοριὰλ 1500 θαυμάσιαι ἐλαιογραφίαι). Εἰς τὸ κτίριον τοῦ Μοναστηρίου ὑπάρχει ἐπὶ πλέον μία βασιλικὴ κατοικία, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἤδη ὡς Μουσεῖον. Οἱ μεταγενέστεροι διάδοχοι τοῦ αὐστηροῦ βασιλέως Φιλίππου ἐτροποποίησαν τοὺς χώρους αὐτοὺς κατὰ τὸ κοσμικὸν γοῦστον των. Ὁ ἴδιος ὁ Φίλιππος κατοικοῦσε, ὁσάκις ἤρχετο νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες εἰς τὸ Ἐσκοριάλ, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκαμνε πολὺ συχνά, τρία μικρὰ καὶ σχεδὸν γυμνὰ ἀπὸ κάθε στόλισμα δωμάτια. Μέρος τῶν παλαιῶν ἐπίπλων διεσώθησαν ἕως σήμερα καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἕνα εἶδος καθίσματος ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον συνήθιζε νὰ ἀκουμπᾷ ὁ ἀρθριτικὸς βασιλεὺς τὴν πονεμένη γάμπα του. Τὸ ὑπνοδωμάτιον δὲ τοῦ Φιλίππου ἦταν ἕνας μικρός, μισοσκότεινος χῶρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διὰ μιᾶς θύρας ἔφθανε κανεὶς εἰς τὸν μεγάλον ναόν. Καὶ ἂν ἄνοιγεν ἕνα μικρὸ μόνο παραθυράκι εἰς τὴν θύραν, ὁ βασιλεὺς θὰ μποροῦσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ κύριον θυσιαστήριον τοῦ ναοῦ καὶ νὰ παρακολουθῇ ἔτσι τὴν λειτουργίαν.

Ἐκεῖ μέσα πέθανεν ὁ Φίλιππος, εἰς ἡλικίαν 71 ἐτῶν, τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1598. Οἱ ἀμέτρητοι ἐχθροὶ ποὺ εἶχεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἰσχυρίσθησαν ὅτι τὸ βραδύ, φρικτὸν τέλος του ὑπῆρξεν ἡ δικαία τιμωρία διὰ τὰ πολλὰ ἁμαρτήματά του. Φυσικά, ἠμποροῦν νὰ ὑπάρξουν διάφοροι γνῶμαι διὰ τὸν Φίλιππον· ἀλλ' ἀκριβῶς ὅταν μελετήσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον του φθάνει εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὑπῆρξε μεγάλος βασιλεύς, δηλαδὴ ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἡγεμὼν τῶν τότε καιρῶν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀντιλήψεις τελείως διαφορετικὰς ἀπὸ τὰς σημερινάς, ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἐφήρμοζεν μεθόδους διαφορετικὰς ἀπὸ τὰς ἰδικάς μας εἰς τὴν διοίκησιν τῶν λαῶν των, ἦσαν δὲ καὶ τελείως πεπεισμένοι ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ μεταχειρίζωνται τὰς μεθόδους ἐκείνας.

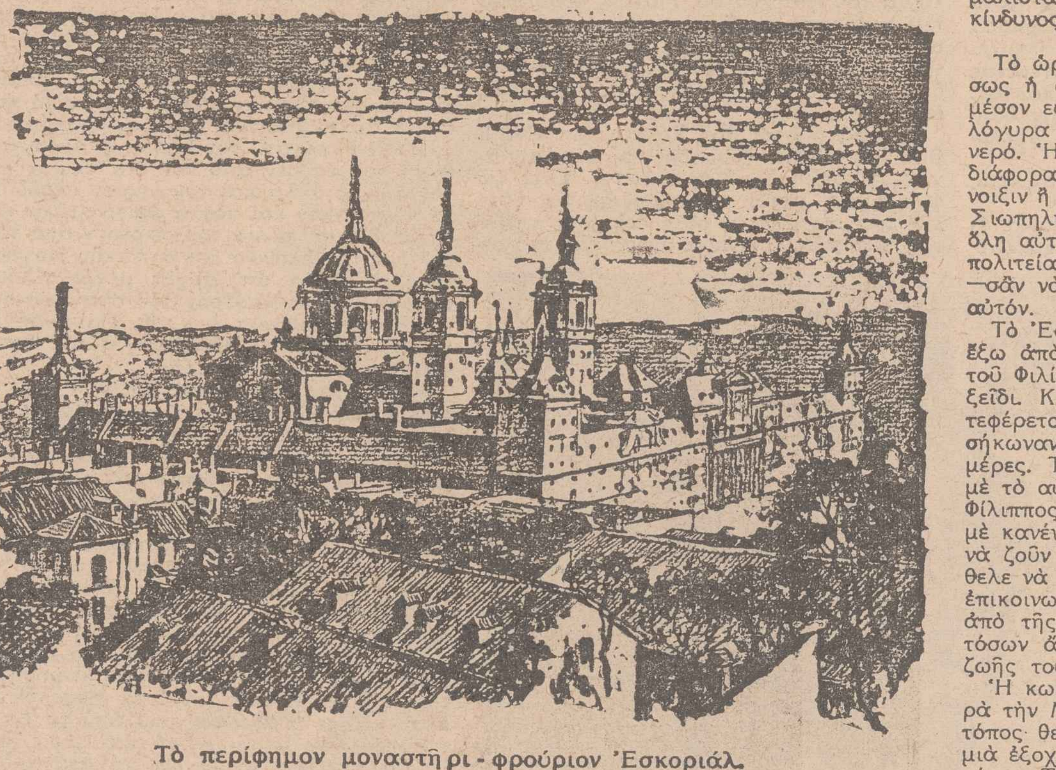

Τὸ περίφημον μοναστῆρι - φρούριον Ἐσκοριάλ.

★

Ἡ μεγάλη ἐκκλησία τῆς Μονῆς εἶνε ἕνα μεγάλο καὶ μεγαλοπρεπὲς κτίριον, ποὺ τὸ ἐπιστέφει ἕνας δυνατὸς θόλος. Τὸ ὑψηλότερο μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ θόλου εὑρίσκεται 90 μέτρα ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς ἐκκλησίας. Θαυμασίας ὡμορφιᾶς εἶνε ὁ κύριος βωμὸς ντυμένος ὅλος μὲ πολύτιμα μάρμαρα. Ὑπάρχουν ἀκόμη σαράντα—τρεῖς βωμοί, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ πολλὰ ἑρμάρια μὲ διάφορα ἀφιερώματα ἐντοιχισμένα εἰς τοὺς τοίχους.

Κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κύριον βωμὸν ὑπάρχουν αἱ κρύπται μὲ τοὺς βασιλικοὺς τάφους, ἐπεξειργασμένους μὲ κάποιαν σκοτεινήν, θὰ τὴν ἔλεγε κανείς, μεγαλοπρέπειαν. Ἀπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ 5ου καὶ ἐφεξῆς ἐδῶ ἀναπαύονται ὅλοι οἱ Ἱσπανοὶ βασιλεῖς καὶ αἱ Ἱσπανίδες βασίλισσαι ὅλαι, ἐπίσης, ὅσαι ἔδωσαν εἰς τὴν Ἱσπανίαν διάδοχον τοῦ θρόνου. Μονάχα δύο βασιλεῖς λείπουν, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες των, καθόσον μόνοι των ἐζήτησαν νὰ μὴν ταφοῦν εἰς τὸ Ἐσκοριάλ. Τὸ πτῶμα τοῦ Καρόλου τοῦ 5ου, ποὺ μετεφέρθη ἐδῶ ἀπὸ τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰουστινιανοῦ, διατηρεῖται ὡς μούμια. Ὅταν πρὸ μερικῶν δεκάδων ἐτῶν ἠνοίχθη διὰ τελευταίαν φορὰν ἡ σαρκοφάγος, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ Γερμανοῦ ἐκείνου Αὐτοκράτορος, βασιλέως τῆς Ἱσπανίας ἦσαν ἀκόμη ἄθικτα ἀπὸ τοὺς αἰῶνας ποὺ ἐπέρασαν. Ἀντιθέτως ὅμως ἀπὸ τὸν νεκρὸν τοῦ Φιλίππου τοῦ 2ου ἔμειναν μονάχα κόνις καὶ μερικὰ κόκκαλα. Τὸ βασιλικὸν αὐτὸ κοιμητήριον ἔχει 26 τάφους. Ἐξ αὐτῶν οἱ 21 στεγάζουν τοὺς νεκρούς των. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπολειπομένους κενοὺς τάφους προωρίζεται διὰ τὴν ἀποθανοῦσαν τῷ 1929 βασιλομήτορα Μαρίαν Χριστίναν, τὸ πτῶμα τῆς ὁποίας, σύμφωνα μὲ τὸ ἐπικρατῆσαν ἔθιμον, εὑρίσκεται ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν λεγομένην «Αἴθουσαν σήψεως». Ἐδῶ μένουν τὰ βασιλικὰ πτώματα ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ἡ πλήρης σῆψις των. Ὑπάρχει ἐπίσης ἕτοιμος καὶ ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη βέβαιον ἐὰν θὰ ἀναπαυθοῦν ποτὲ τὰ ὀστᾶ του ἐκεῖ.

★

Ἕνα πάτωμα πιὸ κάτω, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα, εὑρίσκεται τὸ Πάνθεον τῶν Ἰνφάντιδων, τῶν πολυαρίθμων βασιλοπαίδων δηλαδὴ καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ τάφοι τῶν βασιλισσῶν τῶν ὁποίων τὰ τέκνα δὲν ἐκληρονόμησαν τὸν θρόνον ἢ δὲν ἔδωσαν υἱούς. Εἰς λευκὰς σαρκοφάγους ἀπὸ μάρμαρο εὑρίσκονται ἐδῶ, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, οἱ τάφοι τῆς τρίτης γυναικὸς τοῦ Φιλίππου Ἰσαβέλας ντὲ Βαλουὰ (τῆς Ἐλισσάβετ τοῦ Σίλλερ) καὶ τοῦ Δὸν Κάρλου, τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ τοῦ Φιλίππου. Τὸ αἴνιγμα τοῦ θανάτου του δὲν ἐλύθη ἀκόμη καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπίσης ἄλυτον, καθόσον ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος δὲν ἠθέλησε νὰ γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια. Ὅλα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα ἐκάησαν εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν του. Ὁ Δὸν Κάρλος ἀπέθανε ὑπὸ μυστηριώδεις συνθήκας ὡς φυλακισμένος τοῦ πατρός του εἰς ἕνα πύργον τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων τῆς Μαδρίτης. Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἀπέθανε δηλητηριασμένος μὲ κάποιο μυστηριῶδες δηλητήριον μὲ βραδεῖαν ἐπίδρασιν. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν παραδεχθῶμεν τοῦτο, εἶνε τοὐλάχιστον βέβαιον ὅτι ἔκαμαν τὸ πᾶν διὰ νὰ ἐπισπεύσουν τὸν θάνατον τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος, θάνατον ποὺ ἔπρεπε νὰ μὴ φανῇ καὶ ὡς τελείως ἀντιφυσιολογικός, μὴ κανονικός. Ὁ Δὸν Κάρλος—τοῦ ὁποίου ὁ ἔρως διὰ τὴν μητρυιάν του εἶνε μῦθος τῆς συγγραφικῆς φαντασίας τοῦ Σίλλερ, ἁπλῶς—δὲν ὑπῆρξεν ἄλλως τε τὸ ἰδανικὸν πνεῦμα, ὅπως τὸν παρουσιάζει ὁ Γερμανὸς ποιητής, ἀλλὰ ἕνας πολὺ ταραχώδης καὶ ταραχοποιός, πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς χωρὶς κανένα φραγμόν, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μάλιστα παράφρων. Ἦταν διάδοχος ἐπικίνδυνος καὶ ὡς βασιλεὺς ἀπαράδεκτος.

★

Τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς Μονῆς εἶνε ἴσως ἡ αὐλὴ τῶν Εὐαγγελιστῶν. Εἰς τὸ μέσον εὑρίσκεται κάτι σὰν ναὸς καὶ ὁλόγυρα τέσσαρες μεγάλαι δεξαμεναὶ μὲ νερό. Ἡ μεγάλη αὐλὴ εἶνε φυτευμένη μὲ διάφορα δένδρα, ποὺ τὴν γεμίζουν τὴν ἄνοιξιν ἢ τὸ καλοκαῖρι μὲ δυνατὲς μυρωδιές. Σιωπηλὴ καὶ μοναχικὴ εἶνε πάντα. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἄλλως τε ἡ οὐράνια ἀπόκοσμη πολιτεία εἶνε γεμάτη γαλήνη καὶ σιωπὴν —σὰν νὰ μὴν ἀνῆκε ποτὲ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Τὸ Ἐσκοριὰλ εὑρίσκεται 50 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Μαδρίτην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Φιλίππου ἐχρειάζετο μιᾶς ἡμέρας ταξεῖδι. Καὶ ὅταν ὁ ἀσθενὴς βασιλεὺς μετεφέρετο ἐκεῖ μέσα σὲ φορεῖον ποὺ τὸ ἐσήκωναν ἄνθρωποι, ἐχρειάζετο πολλὲς ἡμέρες. Τώρα φθάνει κανεὶς σὲ μιὰ ὥρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Αὐτὸ δὲν τὸ προεῖδε ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος καὶ δὲν θὰ τὸ ἤθελεν, μὲ κανένα τρόπο. Ἤθελεν οἱ μοναχοί του νὰ ζοῦν ἐκεῖ ἐπάνω ἥσυχοι καὶ μόνοι· ἤθελε νὰ ζοῦν σὲ κάποιον τόπο ποὺ νὰ μὴν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν λοιπὸν κόσμον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὅπως καὶ ἀπὸ τόσων ἄλλων, ἄλλως τε, τὸ ἔργον τῆς ζωῆς του ἐμφανίζεται τελείως ἀποτυχόν.

Ἡ κωμόπολις ποὺ ἐκτείνεται εὐθὺς παρὰ τὴν Μονὴν εἶνε ἀγαπητὸς καὶ ζωηρὸς τόπος θερινῆς διαμονῆς τῶν Μαδριτινῶν, μιὰ ἐξοχὴ τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς πρωτευούσης. Τὸ καλοκαῖρι βλέπεις νὰ κάθωνται ἑκατοντάδες ἄνθρωποι, εὔθυμοι καὶ γελαστοί, τόσον κοντὰ εἰς τοὺς παγεροὺς τοίχους τῶν παλαιῶν γιγαντιαίων κτιρίων τοῦ Ἐσκοριάλ...Τὴν νύκτα δίδονται συχνὰ ὑπαίθριαι συναυλίαι καὶ προβάλλονται εἰς τοὺς κινηματογράφους ταινίες μὲ τελείως κοσμικὸν πνεῦμα. Καὶ πολλὰ ὄμορφα κορίτσια γελοῦν καὶ φλερτάρουν ὅλη τὴ μέρα σὲ παραμικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ τείχη τῆς ἁγίας πόλεως...Ἐὰν τὸ ἤξευρεν αὐτὸ ὁ φανατικὸς καὶ τόσον μυστικοπαθὴς βασιλεὺς Φίλιππος, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔκτιζε τὸ Ἐσκοριάλ.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΦΕΡΤΣ

Τραγοῦδι τοῦ ἀργαλειοῦ

Ἡ Ζερβοπούλα ἡ ὤμορφη κι' ἀρχοντοθυγατέρα
στὸν ἀργαλειό της ὕφαινε κι' ἀνάρια ἐτραγουδοῦσε:
— Διασίδι, καλοδιάσιδο, γνεμένο στὸ νυχτέρι,
διασίδι μ' ὄντας σ' ἔγνεθα τὸν συχνωνειρευόμουν,
διασίδι, ὄντας σ' ἐδιάζομουν ἦρθεν ἀπὸ τὰ ξένα,
διασίδι, ὄντας σ' ἐτύλιγα στὴν ἐκκλησιὰ τὸν εἶδα,
διασίδι, ὄντας σ' ἐκόλναγα μὤστειλεν ἀρραβῶνα.
Παῖξε, ἀργαλειέ μου, βρόντησε...πέτα, χρυσῆ σαΐτα,
τρίξτε, καημένα χτένια μου, βαστᾶτε τὸν ἠχό μου
νὰ βγοῦν τὰ ὑφάδια γλήγορα, νὰ ράψω τὰ προικιά μου,
γιατ' ὁ καλός μου βιάζεται, βιάζεται νὰ μὲ πάρῃ.

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Ἑκατομμυριούχων παραξενιὲς

Μιὰ περίεργη κληρονομιὰ

Ἑκατοντάδες κληρονόμων

Μιὰ περιουσία ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν, κατατεθεῖσα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος εἰς μίαν ἀγγλικὴν τράπεζαν, ἐκ μέρους κάποιου Μπάτλερ, συμπολεμιστοῦ τοῦ Θαδαίου Κοστσιοῦσκο, ἥρωος τῆς πολωνικῆς ἀνεξαρτησίας, γίνεται τὸ ἀντικείμενον ἀπαιτήσεων ἐκ μέρους τῶν φερομένων ὡς κληρονόμων, μετὰ ἑκατὸν τριάντα πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Μία συνέλευσις ἀπὸ πολλὰς ἑκατοντάδας προσώπων, ἔλαβε χώραν τὴν πρωΐαν τῆς 17ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. μὲ θέμα συζητήσεως αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Μπάτλερ, Σκῶτος ἐκ καταγωγῆς, ἦλθε στὴν Πολωνία, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολωνοσουηδικῶν πολέμων, τὸ 1794, καὶ προσεχώρησε στὸ πατριωτικὸν κίνημα τοῦ Κοστσιοῦσκο.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς μεγάλης πολωνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐγκατεστάθη στὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζίτου καὶ ἔκαμε μεγάλη περιουσία. Πεθαίνοντας ἄφησε πέντε κόρες καὶ στὴ διαθήκη του ὥρισε, ὅτι : ἕνα ἑκατομμύριο λιρῶν στερλινῶν θὰ διενέμετο μεταξὺ τῶν κληρονόμων του, ἀλλὰ μόνον, ὅταν ἡ Πολωνία ἀνακτοῦσε τὴν πλήρη ἀνεξαρτησία της.

Διαβήματα γίνονται τώρα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ βασίμου τῶν ἀπαιτήσεων εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὁποίαν διατηροῦνται ἱστορικαὶ παραδόσεις βαθειὰ ριζωμένες σὲ πολλὲς πολωνικὲς οἰκογένειες, σὰν θρῦλοι μυθικοί !

Λογοτεχνία - Θέατρον - Κινηματογράφος

Ἡ ἱστορία μιᾶς δόξης

Ὅταν δὲν ὑπῆρχε... Χόλλυγουντ!

Τί σημαίνει: Χόλλυγουντ

Στὴ δημοσιότητα τελευταίοι βγαίνουν συχνότατα οἱ πρῶτοι. Αὐτὸ εἶνε κάπως πραγματικὸ καὶ πιστευτό, ἀφοῦ οἱ πρῶτοι οἰκισταὶ τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἐξ ὁλοκλήρου ἄγνωστοι εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Εἴδαμε τὴν μίσσες Οὐΐλκοξ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ σήμερα εἶνε ἐγκατεστημένα τὰ περιφημότερα στούντια τοῦ κόσμου, ἐκεῖ, ποὺ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε τίποτε... ἀπολύτως τίποτε.

Καὶ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς βίλλας τῆς μίσσες Οὐΐλκοξ, ποὺ θἄδινε ἀργότερα τὸ ὄνομά της στὴν πασίγνωστη πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου. Σήμερα ὅ,τι θυμίζει τὸ ὄνομα τῆς μίσσες Οὐΐλκοξ, εἶνε ἕνας δρόμος. Εἶνε ὁ παλαιότερος τῆς πόλεως. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1888 καὶ περιβάλλει ἕνα σπίτι, τὸ παλαιότερο τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἰδοὺ τί γράφει ἡ ἑβδομηκονταεξάτις μίσσες Οὐΐλκοξ:

«Σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἕνα ὄνομα, ποὺ δὲν ἦταν γνωστό, παρὰ σ' ἐμένα καὶ στὸν ἄντρα μου, ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ Λονδῖνο, στοὺς Ἐσκιμώους τῶν παγετώνων καὶ ἀπ' ἐκεῖ στοὺς μαύρους τοῦ Ἰσημερινοῦ. Στὰ μάτια ὅλων τῶν θιασωτῶν τοῦ κινηματογράφου ἡ λέξις Χόλλυγουντ θυμίζει μιὰ ὀνειρώδη πόλι, γεμάτη ὀβελίσκους καὶ μιναρέδες, γοτθικοὺς ναοὺς καὶ Βερσαλλιανοὺς κήπους, ποὺ τελειώνουν σ' ἕνα δάσος, ἀ λὰ Ταρζάν. Πόλις πομπώδης, ὅπου κάτω ἀπὸ τὰ φοινικοειδῆ κυκλοφοροῦν πρόσωπα βαμμένα μὲ ψιμμύθιο καὶ δόξα, ποὺ τὸ ὄνομά των χορεύει σ' ὅλων τοὺς ἐγκεφάλους. Ὅπου ὅμως τόσοι φτωχοὶ διάβολοι τρέχουν νὰ διαλύσουν τὶς αὐταπάτες καὶ τὶς οἰκονομίες των, τόσο σίγουρα, ὅσο ἡ πεταλούδα «τσουρουφλίζει» τὶς φτεροῦγες της, καθὼς πλησιάζει στὸ φῶς μιᾶς λάμπας.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ Τσάρλι Τσάπλιν μὲ δύο φίλας του

Ἄ !...φίλοι μου, ἂν ὅλοι καὶ ὅλες, ποὺ ὀνειρεύονται τώρα τὸ Χόλλυγουντ, βρίσκονταν μαζί μας στὴν καλλιφορνιακὴ αὐτὴ ἀκτὴ τὸ σωτήριο ἔτος 1887, τί θὰ εὕρισκαν ; Ἐκεῖνο, ποὺ βρήκαμε κι' ἐμεῖς : ὁ ἄντρας μου κι' ἐγώ:

...Μιὰ μεγάλη, ἔρημη, μονότονα καὶ πληκτικὰ ἐπίπεδη πεδιάδα. Καμμιὰ πτυχή. Μόνο τὸ ἀπέραντο πράσινο καὶ στὸ βάθος βουνά. Κανένα ἴχνος ἀνθρώπου. Μποροῦσε κανένας νὰ κάνῃ μίλλια καὶ μίλλια δρόμου χωρὶς νὰ συναντήσῃ ψυχὴ ζωντανή. Μ' ἄλλα λόγια ὁ ἐπίγειος παράδεισος μετὰ τὴν ἔξωσι τῶν Πρωτοπλάστων. Τέτοιο ἦταν τὸ μέρος ποὺ φτάσαμε. Ἀπ' τὸ Σὰν—Φραντσίσκο φέραμε πουρνάρια καὶ περιβάλαμε τὸ μικρό μας σπιτάκι. Γιὰ νὰ βρίσκουμε τρόφιμα, χρειαζόμαστε νὰ πηγαίνουμε σαράντα χιλιόμετρα μακρυά. Ἔτσι ἀρχίσαμε νὰ κουραζόμαστε ἀπ' αὐτὴ τὴν πληκτικὴ μόνωσί μας. Ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα χρόνο ἕνας ἄλλος. πιοννιέρος ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε κοντά μας. Τὸν καλοδεχτήκαμε. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἀκόμα μιὰ μικρὴ ἀποικία μισὸ ἰρλανδικὴ—μισὸ μεξικανικὴ ἔφθασε. Τὸ χωριό μας ἄρχισε νὰ παίρνῃ ὄψι κοσμοπόλεως.

Σὲ λίγο ἄρχισαν μικρὲς φιλονικίες γιὰ τὴν ὀνομασία τοῦ χωριοῦ μας. Οἱ Μεξικανοὶ ἤθελαν νὰ τ' ὀνομάσουν Ἐλ Παρέχο (Παράδεισος), οἱ Ἰρλανδοὶ ἤθελαν νὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν

Ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα τῆς βίλλας μας : Hollybush καὶ τέλος ὅλοι συμφώνησαν στὴ μικρὴ τροποποίησι : Hollywood (πουρναρόξυλο), ἐξ αἰτίας τοῦ γειτονικοῦ δάσους, ποὺ ἦταν γεμᾶτο πουρνάρια.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τότε, ὅτι τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριουδάκι θὰ γινόταν σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα χρόνια ἡ τεράστια κινηματογραφούπολις, ποὺ τὸ ὄνομά της ἔγινε τὸ σύμβολο τῆς ἑβδόμης τέχνης

Μιὰ μέρα—μιὰ θλιβερὴ μέρα—ἔφθασε ἐκεῖ ἕνας ἀτσίγγανος. Ἦρθε νὰ μᾶς πῇ τὴ μοῖρα μας. Ἀλλὰ εἴμασταν τόσο πεζοὶ καὶ πραγματισταὶ καὶ ὁ...προφήτης ἔκαμε τόσο κακὲς δουλειές, ὥστε ἔφυγε ἄναυλα. Ἀλλὰ φεύγοντας καταράστηκε : «Θὰ εἶνε κολασμένη πόλις καὶ κανένας ἀπ' τοὺς κατοίκους της δὲ θὰ μπορῇ νὰ ζῇ ἥσυχος».

Δέκα χρόνια ἀργότερα ἡ πόλις γεννιότανε. Ἀπὸ τότε δὲν ξέχασα ποτὲ τὰ λόγια τοῦ ἀτσιγγάνου. Γιατὶ ἡ προφητεία του πραγματοποιήθηκε : πόλις ἀκανόνιστη, πόλις τοῦ πυρετοῦ, τῆς μπλόφφας, τῆς ἀπάτης, πόλις κολασμένη. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ ἥσυχος, κανένας, ἐκτὸς ἀπό..μένα.

Ἡ πρώτη ὁδὸς τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ Οὐΐλκοξ—στρήτ, ἕνας δρόμος κακοφτειαγμένος, ὅπως ὅταν πρωτόγινε. Ἐκεῖ ζῶ φιλησύχως, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωμαι οὔτε διὰ τοὺς τουρίστας, οὔτε διὰ τοὺς γείτονας. Δὲν ἔχω μὲ κανένα σχέσι. Καὶ στὸ σινεμὰ δὲν πῆγα παρὰ τρεῖς ὅλες—ὅλες φορές. Τὶς δυὸ γιὰ νὰ δῶ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν σὲ βουβὲς ταινίες καὶ τὴν τρίτη νὰ δῶ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἡ κυρία, ποὺ κατοικεῖ ἀπέναντί μου. Μιὰ ἄλλη ἀρτίστα, ποὺ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, λέγεται Γκρέτα Γκάρμπο κάθεται ὄχι μακρυὰ ἀπὸ μένα. Τὴν βλέπω, τὴν κυρία αὐτή, νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι της καὶ ὕστερα διασκεδάζω μὲ τὴν οὐρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν, στοὺς ὁποίους ὁ θυρωρὸς ἀπαντᾷ : «ἡ κυρία δὲν εἶνε μέσα».

Θὰ μὲ πιστέψετε ; Ἐγὼ ὁ ἀρχαιότερος κάτοικος αὐτῆς τῆς πόλεως δὲν μπορῶ ἀκόμα...νὰ συνηθίσω τὰ ἤθη της. Πῶς νὰ τὸ πῶ ; Δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω τίς...ἐκρηκτικὲς ἐμφανίσεις τοῦ Χόρολδ Λόϋντ ἢ τῆς Τζίνας Χάρλοου καὶ ὅλες τὶς ἐκκεντρικότητες καὶ τὶς κουτοϊδιοτροπίες αὐτῶν τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυρίων, ποὺ κάνουν τὴν πόλιν νὰ περνᾷ σὰν πόλις ἐλευθέρων τρελλῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ἐξεγείρει εἶνε ἡ τρομοκρατικὴ ἐμπορία ΟΛΩΝ. Τί θέλετε νὰ πωλήσετε ἢ ν' ἀγοράσετε ; Στὸ Χόλλυγουντ τὸ πᾶν εἶνε ἐμπόριον : ἡ καλλονή, ἡ χάρις, τὸ ταλέντο, ἡ ἐπιτυχία, ὁ ἔρως... ἢ τοὐλάχιστον αἱ ἀπομιμήσεις των. Γιατὶ τίποτε δὲν εἶνε ἀληθινὸ—πραγματικὸ—στερεό, διαρκὲς στὸ Χόλλυγουντ, τὴν πόλι τῆς ἀπάτης.

Πουλιοῦνται γιὰ δέκα δολλάρια τόσοι φρονιμῖτες τῆς Κατερίνας Χέπμπουρν, ὥστε θἄπρεπε νὰ τὰ εἶχε κατὰ δωδεκάδες. Καὶ ὁ Γκάρρυ Κοῦπερ θἆταν πρὸ πολλοῦ φαλακρός, ἂν τοῦ εἶχαν κόψει πραγματικὰ ὅλες τὶς μποῦκλες, ποὺ ἀγοράζει κανένας στὸ δρόμο γιὰ πέντε δολλάρια.

Ὄχι ! τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶνε πιὰ Χόλλυγουντ!»

ΜΙΣΣΕΣ ΟΥΙΛΚΟΞ

Ἕνα ἔργον ποὺ θ' ἀφίσῃ ἐποχὴν

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΛΕΟΠΑΡΝΤΙ

Ὁ ποιητὴς τοῦ πόνου, τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου

Ἀσυνήθης εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐκδοτικὰ χρονικὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ τελευταίου βιβλίου τῆς κ. Μαριέττας Μινώτου, ἀφιερωμένον εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου Τζιάκομο Λεοπάρντι.

Τὸ ἔργον ἐκρίθη εὐρύτατα ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, θεωρηθὲν ὡς μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας βιογραφίας, αἵτινες ἐγράφησαν ποτὲ διὰ τὸν μεγάλον Ἰταλὸν ποιητὴν καὶ φιλόσοφον.

Ἡ μελαγχολικὴ καὶ μυστηριώδης μορφὴ τοῦ Τζιάκομο Λεοπάρντι, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε τὴν ἐξαιρετικὴν ποιητικὴν μεγαλοφυΐαν του εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν παγκόσμιον πόνον, ἡ τραγικὴ καὶ συχνὰ ἀνατριχιαστικὴ ζωὴ τοῦ ἀριστοκράτου τοῦ Ρεκανάτι, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνήσυχος ψυχή του ἔσυρεν ἀπὸ τὸν ἕνα ἔρωτα εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ τὸν ὁποῖον ἐπρόδιδε τὸ καχεκτικὸν καὶ πάντα ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἀσθένειαν σῶμα του, περνοῦν ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς ἀληθινὰ συγκινητικῆς βιογραφίας, ἡ ὁποία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Κ. Παλαμᾶς ἔγραψε εἰς τὴν κ. Μινώτου γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὸν Λεοπάρντι τὰ ἑξῆς:

«Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς «Φάρους» ποὺ ὁ Μπωντλαὶρ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βάλῃ ἄξια στὸ ὁμότιτλο ποίημά του. Μὲ φώτισε μαζὶ καὶ μὲ συγκίνησε. Μὲ συγκίνησε ὄχι μόνο γιατὶ μοῦ τὸν φέρατε στὰ μάτια μου πάντα φωτιστικό, διδακτικὸ καὶ κατανυκτικό, μὰ γιατὶ ἦταν γραμμένη ἡ ζωή του ἀπὸ σᾶς. Σὲ ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς χαρακτηριστικῆς, δημιουργικῆς καὶ μαρτυρικῆς ζωῆς του, γραμμένης ἀπὸ τὴ δική σας εὐσυνειδησία κ' εὐαισθησία, σὰ νὰ τὸν συνθέσατε μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια σας.

Σὲ πολλὲς μεριές του στάθηκα μὲ κάποιο ρῖγος ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Θυμήθηκα τὶς παιδικὲς ἡμέρες μου στὸ Μεσολόγγι, ὅταν γύρισε ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὸ Τριέστι, ποὺ εἶχε μείνει καιρὸ καὶ μέσα στὰ βιβλία του εἶχε φέρει καὶ τὸ Λεοπάρδη. Ὅταν θυμηθῶ τὸν ποιητὴ μοῦ ἔρχεται πάντα στὸ νοῦ ἡ Donzeletta στὸ «Σάββατο στὸ Χωριὸ» ποὺ μοῦ τὸ διάβασε μεταφράζοντάς το καὶ τὸ δέχτηκα σὰ θεῖο δῶρο. Ἀπὸ ὅσα μπορεῖ νὰ διαισθάνεται ἕνας ποιητὴς γιὰ τὴν ποίησι κι' ὅταν μελωδῇ σὲ ξένη γλῶσσα, νομίζω βγάζοντας ἐννοεῖται τὸ Δάντη, ποὺ εἶνε μοναδικὸς καὶ ἀσύγκριτος, δυὸ εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὑπέροχοι στὴν ἰταλικὴν ἁρμονία, τόσο πλούσια μολαταῦτα καὶ ποικίλη στὰ φημισμένα παιδιά της, δύο: Ὁ Λεοπάρδης καὶ ὁ Ντανούντσιο. Πόσο διαφέρουν καὶ στοὺς καιροὺς καὶ στοὺς ρυθμούς! Καὶ ὅμως πόσο μοιάζουν στὴν ἀγάπη ποὺ γεννοῦν καὶ στὸ θάμπος ποὺ χύνουν! Μὰ τὰ μαρτύρια τοῦ Λεοπάρδη εἶνε ἀνεκδιήγητα!...

Γερτρούδη Κάση, ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ Λεοπάρντι

Εἶχα παράπλευρά μου μιὰ ἔκδοσι τῶν ποιημάτων του, μαζὶ κείμενο καὶ γαλλικὴ μετάφρασι. Καὶ ξαναχάρηκα τὶ Σύλβιά του καὶ τὴν Ἀσπασία του καὶ τὸ τελευταῖον του, συνολικὸ τοῦ ἀρρενωποῦ πεσσιμισμοῦ του, τὸ Σπάρτο τῆς Ἐρήμου...

Ἀναγκασμένος νὰ σταματήσω σήμερα, σὲ χαιρετῶ μὲ τὴν καρδιά μου ὁλόβαθη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ»

ΣΗΜ. «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ». «Ὁ Τζιάκομο Λεοπάρντι» πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πανεπιστημίου 36) δρχμ. 5. Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν δρ. 2.

Θεατρικὰ νέα

Τὸ νέον μέγα θέατρον Μαρίκας Κοτοπούλη ἀρχίζει τὰς παραστάσεις τὴν προσεχῆ Τετάρτην 3 Φεβρουαρίου μὲ τὴν «Ἐλισάβετ» εἰς τὸ μέγαρον Ρέξ, ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου.

— Ἐντὸς ὀλίγου ὁ θίασος Ἀλίκης θ' ἀνεβάσῃ τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου «Σολωμός».

— Ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος ἔχει ἑτοιμάσει καὶ ἄλλο ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸν θίασον τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος εἶνε: «Ἡ μαμμὰ καὶ οἱ κόρες της».

— Ὅσοι εἶδαν παριστάμενον καὶ ἕνα ἔστω ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου δὲν ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τῶν δύο αὐτῶν νέων ἔργων του.

— Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἔργων αὐτῶν ἡ Ἑλληνικὴ Σκηνὴ θὰ ἀνεβάσῃ μίαν τρίπρακτον κωμῳδίαν, τὴν «Φωτιά», καθὼς καὶ ἕνα πρωτότυπον ἔργον «Τὸ ρόδον τοῦ Ἰσπαχάν».

— Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸν θίασον τῆς Ἀλίκης, θὰ ἔχῃ καὶ μουσικὴ τοῦ κ. Χρ. Χαιροπούλου.

— Εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν Ἑλλάδα πολλοὶ δῆμοι ἀπέκτησαν δημοτικὰ θέατρα, εἰς τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐμφανίζονται διάφοροι θίασοι τῆς πρωτευούσης.

— Ἤδη πολλοὶ γνωστοὶ θίασοι εὑρίσκονται εἰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις, ὁ θίασος τῆς Ἀνδρεάδου περιοδεύει εἰς τὴν περιφέρειαν Τρικκάλων—Καρδίτσης, ὁ θίασος Παλαιολόγου εὑρίσκεται εἰς τὸν Βόλον καὶ πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ναύπλιον, ὁ θίασος Σαντοριναίου εὑρίσκεται εἰς τὴν Λαμίαν, ὁ θίασος τῶν ἀδελφῶν Μπογράκου εὑρίσκεται εἰς τὴν Κυπαρισσίαν, ὁ θίασος Δράμαλη—Κρεββατᾶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὁ θίασος τῶν ἀδελφῶν Ξύδη εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἀργοστόλιον τῆς Κεφαλληνίας, ὁ θίασος Σιμοπούλου—Φιλοσόφου εὑρίσκεται εἰς τὸ Γύθειον καὶ πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς Μεσσηνίαν, ὁ θίασος Μύλλερ—Προβελεγγίου εἶνε τώρα εἰς τὸν Πόρον, ὁ θίασος Κουκούλη (σατυρικὴ κωμῳδία—πρόζα) εὑρίσκεται τώρα εἰς τὴν Δράμαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μεταβῇ εἰς Καβάλλαν.

ΟΛΙΓΟΗΜΕΡΟΣ ΑΝΑΒΟΛΗ
ΤΗΣ
ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ
ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ διὰ τὴν 28 τρέχ. ὁρισθεῖσα ἐπίσημος «πρώτη» τῆς «ΕΛΙΣΑΒΕΤ» ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς προσεχοῦς Τετάρτης, 3 Φεβρουαρίου, ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τῆς Διευθύνσεως τοῦ θιάσου Κοτοπούλη.

Ἔνδυμα ἐπίσημον διὰ τὴν πλατεῖαν καὶ τὰ θεωρεῖα.
Ὥρα ἐνάρξεως 9.30 ἀκριβῶς.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα

Τοῦ κ. Γεωρ. Τσουκαλᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Παῦλος ἐδίστασε. Κι' ὁ Ἀχιλλέας, ποὺ τὸ κατάλαβε, τοῦ πρότεινε :

—Πᾶμε μαζί.

—Ἄ ὄχι ! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Θέλεις νὰ μᾶς ἰδῇ καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ πὼς σοῦ τὸ εἶπα ;

—Μὰ δὲν θὰ σταθῶ μαζί σου, καημένε ! Θὰ σὲ πάω ὥς ἐκεῖ καὶ θὰ περιμένω στὴ γωνία.

Κατέβηκαν τὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ χώρισαν ὅταν ἔφτασαν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Ἀρσακείου.

Ἡ ὥρα ἦτανε πέντε παρὰ τέταρτο.

Ὁ Παῦλος εἶχε κοκκινίσει καὶ τοῦ φαινότανε πὼς ὅλοι οἱ διαβάτες εἶχαν μαντέψει τὸ μυστικό του καὶ πὼς τὸν κυττοῦσαν περιγελαστικὰ καθὼς ἔκοβε βόλτες στὸ πεζοδρόμιο.

Φοβότανε πὼς εἶχε γίνει γελοῖος καὶ κάθε τόσο ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

— Θὰ φύγω!

Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔφευγε, μόνο κυττοῦσε μὲ τρόπο τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Ἀρσακείου.

Πέντε καὶ πέντε: Ἕνα κῦμα ἀπὸ κορίτσια πρόβαλε στὴν πόρτα, γέμισε τὴν πλατειὰ μαρμάρινη σκάλα, πλημμύρισε τὸ πεζοδρόμιο.

Πήγαιναν ἄλλα βιαστικὰ κι' ἄλλα πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι, φωνάζοντας, ρίχνοντας κρυφὲς ματιὲς στοὺς διαβάτες καὶ γελῶντας χωρὶς λόγο.

Ὁ Παῦλος στάθηκε μπρὸς ἀπὸ ἕνα κιόσκι δῆθεν πὼς θἄπαιρνε τσιγάρα.

Τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν καθὼς ἄνοιγε τὸ κουτί.

Μέσα στὸ κῦμα ἐκεῖνο τῶν κοριτσιῶν τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεχωρίσῃ τὴν ἐξαδέλφη του.

Στάθηκε καὶ τὰ κυττοῦσε, ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, ἀψηφώντας τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν.

Ὅσο πήγαινε, λιγόστευαν. Τώρα μόνο τ' ἀργοπορημένα ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ μεγάλη εἴσοδο ποὺ ξανάκλεισε σὲ λίγο.

Ἡ Κάκια δὲν εἶχε φανῆ.

— Δὲν τόπα ἐγὼ πὼς μ' ἐκοροΐδεψε; σκέφτηκε.

Προχώρησε, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πρὸς τὴ γωνία τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Ἀχιλλέας.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! τοῦ εἶπε.

— Γιατί;

— Δὲν φάνηκε.

— Μήπως δὲν σχόλασε ἀκόμη;

— Μὰ εἶνε περασμένες πέντε ἡ ὥρα. Δὲν εἶδες τὰ κορίτσια ποὺ φύγανε;

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἡ τάξι της.

Ἔδιωξε τὴν ἐλπίδα ποὺ πῆγε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ριζώσῃ στὴν καρδιά του.

— Δὲν βαρυέσαι! εἶπε. Πᾶμε νὰ φύγουμε καλλίτερα!

Ἀλλ' ὁ Ἀχιλλέας τὸν ἐσταμάτησε:

— Μήπως εἶνε καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς τρεῖς;

— Ποιές;

— Σιγά! Μὴ γυρίζεις ἀπότομα καὶ μᾶς καταλάβουν. Στέκονται ἀντίκρυ. Μιὰ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Παῦλος ἔστριψε μὲ τρόπο.

Ἔγινε κατακόκκινος.

Ἤτανε, πραγματικά, ἡ ἐξαδέλφη του.

— Τώρα τί νὰ κάνω; ρώτησε τὸ φίλο του.

Ἐκεῖνος γέλασε γιὰ τὴν ἀφέλειά του.

— Ἔμεινε ξεπίτηδες τελευταία, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ μὴ τὴν καταλάβουν οἱ συμμαθήτριές της. Νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ διώξῃ τώρα κι' αὐτές.

— Νὰ καθήσω ἐδῶ;

— Καλύτερα νὰ χωρίσουμε. Πάρε την ἀπὸ πίσω, κι' ὅταν τὴν ἰδῇς μονάχη, τῆς μιλᾶς. Γειά σου!

Κι' ὁ Ἀχιλλέας ἔφυγε βιαστικός.

Τώρα ποὺ ἀπόμεινε μονάχος ὁ Παῦλος, ἔχασε ὅλο του τὸ θάρρος.

Ἄρχισε νὰ μετανοῇ γιὰ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ πάῃ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι τῆς θειᾶς του καὶ νὰ πῇ ψέμματα πὼς ξέρει νὰ ρίχνῃ χαρτιά...

Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ στὴ μέση στὸ δρόμο.

Κι' ἀποφάσισε πιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐξαδέλφη του.

Ἐκείνη στράφηκε μιὰ φορὰ καὶ τὸν ἐκύτταξε.

Στὴ γωνία σταμάτησε.

Κάτι εἶπε στὶς φιλενάδες της κι' ἐκεῖνες τὴν ἀποχαιρέτησαν κι' ἔφυγαν.

Αὐτὴ γύρισε πίσω.

Περνώντας πλάϊ στὸν Παῦλο, τοῦ ψιθύρισε χωρὶς νὰ σταθῇ:

— Ἔλα μαζί μου.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Χαριλάου Τρικούπη.

Τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ πιὸ κοντά.

Τἆχε χαμένα κι' ὅσα λογάριαζε ἀπὸ πρὶν πὼς θὰ τῆς ἔλεγε, τὰ ξέχασε.

Περπατοῦσε σὰν ὑπνοβάτης, κ' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλα αὐτὰ συνέβαιναν σ' ἕναν ἄλλον κι' ὄχι σ' αὐτὸν τὸν ἴδιον...

Ὅταν μπῆκαν μέσα στὸ στενό, ἐκείνη κοντοστάθηκε γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Περπάτησαν γιὰ λίγο διάστημα πλάϊ-πλάϊ.

Μόλις ἐτόλμησε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ σιγανά:

— Καλησπέρα!

— Καλησπέρα! τοῦ ἀποκρίθηκε δυνατώτερα ἐκείνη.

Εἶχε τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, τοῦ φαινότανε πὼς ὅλοι οἱ διαβάτες δὲν ἐπρόσεχαν παρὰ αὐτοὺς τοὺς δύο.

Ἐκείνη θὰ περίμενε νὰ τῆς μιλήσῃ, γιατὶ κάθε τόσο ἔστρεφε καὶ τὸν κυττοῦσε.

Ἀλλ' αὐτὸς τἄχανε πιὸ πολὺ κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἐκεῖνο βλέμμα.

Ἡ Κάκια δὲν βάσταξε.

— Λοιπόν; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

— Λοιπόν..., ἔκαμε κι' αὐτός.

Ἔνοιωθε ἕνα παγερὸ ρῖγος νὰ τοῦ περιτρέχῃ τὸ κορμί.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς; τὸν ξαναρώτησε ἡ ἐξαδέλφη του.

— Ἐγώ; Τίποτα!

— Πῶς τίποτα; Δὲν μοῦ εἶπες χθὲς πὼς θὰ μοὔλεγες γι' αὐτὸν τὸν μελαχροινὸ ποὺ μ' ἀγαπάει;

Ἡ κρίσιμη στιγμὴ εἶχε φτάσει κι' αὐτὸς εἶχε χάσει πιὰ ἐντελῶς τὸ θάρρος του.

Νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη του; Ποτέ! Προτιμοῦσε ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό.

Ἀλλ' ἡ Κάκια ἐπέμενε.

— Θὰ μοῦ πῇς λοιπόν;

— Μὰ τί θὲς νὰ σοῦ πῶ;

—Γι' αὐτὸν τὸν μελαχροινό; Ποιὸς εἶνε; Τὸν ξέρω ἐγώ;

— Τὸν ξέρεις.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;

Μιλιὰ ὁ Παῦλος.

Ἐκείνη χαμογέλασε, σὰ νὰ τὸν εἰρωνευότανε γιὰ τὴ δειλία του.

Ἔπειτα ξανάρχισε νὰ τὸν ρωτάῃ:

— Ὥστε τὸν ξέρω λοιπόν; Καὶ μ' ἀγαπάει, εἶπες;

— Ναί.

— Τότε γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέει;

— Περιμένει ἴσως νὰ τοῦ τὸ πῇς πρῶτα ἐσύ.

— Ἐγώ; Ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ πῶ! ἔκαμε ἀπότομα ἡ Κάκια.

— Ἔ, τότε κι' αὐτὸς δὲν θὰ σοῦ τὸ πῇ ποτέ.

— Μὰ εἶνε τόσο δειλός, λοιπόν;

Κοκκίνισε καὶ δὲν βρῆκε τίποτε νὰ τῆς ἀποκριθῇ.

Προχώρησαν ἀκόμα λίγο σιωπηλοί.

Σκεπτόταν ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ.

Τί πήγαινε μαζί της;

Ἐκείνη περίμενε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι—τώρα μάλιστα.

Ἡ ἐξαδέλφη του στάθηκε πάλι.

— Ἀφοῦ ντρέπεται νὰ μοῦ πῇ, ἂς μοῦ τὸ γράψῃ, εἶπε, σὰ νὰ βρῆκε τὴ λύσι.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ σοῦ γράψῃ. Θὰ περιμένῃ ἴσως νὰ τοῦ γράψῃς ἐσύ.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα; Οὔτε θὰ τοῦ τὸ πῶ, οὔτε θὰ τοῦ τὸ γράψω ποτὲ πρώτη. Ἂν θέλῃ, ἂς μοῦ γράψῃ ἐκεῖνος.

Καὶ δίνοντάς του τὸ χέρι, ἐπρόσθεσε:

— Καληνύχτα, ἐξάδελφε. Χαιρετισμοὺς στὴ μαμμά σου.

Καί, μὲ σιγανώτερη φωνή:

— Καὶ ὅπως εἴπαμε: Νὰ τοῦ πῇς νὰ μοῦ γράψῃ. Ἄκουσες;

★

Καὶ ἔφυγε βιαστική.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Παῦλος τράβηξε γιατὸ καφενεῖο ὅπου μαζεύονταν οἱ φίλοι του.

Χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ γιατί, ἔνοιωθε μιὰ πίκρα νὰ τοῦ βαραίνῃ τὴν καρδιά.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο λοιπόν;

Ἀλλοιῶς φανταζότανε τὴν πρώτη τους συνάντησι.

Ἀλλὰ τί ἤθελε; Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος θἄξερε νὰ τὸ πῇ...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

Εὔθυμα διηγήματα

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως ΧΟΦΜΑΝ

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ φοιτητοῦ Ναθαναὴλ ἦταν ἡ κατοικία τοῦ καθηγητοῦ Σπαλαντσάνη. Ἀπὸ τὸ παράθυρό του ὁ φοιτητὴς μποροῦσε νὰ βλέπῃ τὸ δωμάτιο ἀκριβῶς στὸ ὁποῖο συνήθως καθότανε ἡ Ὀλυμπία μόνη της· τοῦ ἔκαμε μάλιστα ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Ὀλυμπία καθότανε συχνὰ ἐπὶ ὧρες στὴν ἴδια θέσι, χωρὶς καμμίαν ἀπασχόλησιν, μὲ τὰ μάτια ἐστραμμένα πρὸς αὐτόν.

Ὡραιότερο σῶμα δὲν εἶχε δῆ. Μόνο τὰ μάτια της ἔμοιαζαν λίγο σὰν νεκρὰ καὶ ἔμεναν καρφωμένα ὅλο στὸ ἴδιο σημεῖο...

★

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας στὸ δωμάτιό του, ἄκουσε θόρυβο στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ. Ὑπηρέτριες ξεσκόνιζαν ὅλα τὰ παράθυρα, ἄλλοι ἀνέβαζαν διάφορα ἔπιπλα στὸ σπίτι, μέσα στὸ ὁποῖο ἠκούοντο τὰ σφυριὰ καὶ τὰ ροκάνια ξυλουργῶν. Ὁ Ναθαναὴλ ἔμαθε τὴν ἄλλη μέρα πὼς ὁ καθηγητὴς θὰ ἔκαμνε μιὰ δεξίωσι, στὴν ὁποία ἦταν καλεσμένο τὸ μισὸ Πανεπιστήμιο. Ὅλοι ἤξευραν, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ θὰ ἐνεφανίζετο σὲ κείνη τὴ γιορτὴ ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ Ὀλυμπία.

Ὁ Ναθαναὴλ βρῆκε μιὰ πρόσκλησι καὶ στὴν ὡρισμένη ὥρα βρέθηκε στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ. Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι. Ἡ Ὀλυμπία παρουσιάσθηκε πολὺ ὡραῖα ντυμένη. Ὁ κόσμος θαύμαζε τὸ σῶμα της καὶ τὸ ὠμορφοκαμωμένο της πρόσωπο. Στὸ περπάτημα καὶ στὴν στάσι εἶχε κάτι μετρημένο καὶ αὐτόματο, κάτι ρυθμικό, ποὺ σὲ μερικοὺς φάνηκε ἄνοστο. Ἡ Ὀλυμπία ἔπαιξε στὸ πιάνο τὰ δυσκολώτερα κομμάτια μὲ μεγάλη τελειότητα καὶ τὰ συνώδευε μὲ ἀνοικτή, σχεδὸν πολὺ δυνατὴ φωνή.

Ἔπειτα ἄρχισε ὁ χορός. «Νὰ χορέψω μαζί της, μαζί της!» ἦταν ὁ πόθος τοῦ Ναθαναήλ. Καὶ χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς, βρέθηκε δίπλα στὴν Ὀλυμπία καί, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ, πῆρε τὸ χέρι της. Ἦταν παγωμένο, κύτταξε τὴν Ὀλυμπία κατάμματα. Τὸ βλέμμα της ἦταν γεμᾶτο ἀγάπη καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τώρα καὶ στὰ κρύα της χέρια ἄρχισε νὰ κτυπᾷ ὁ σφυγμός. Τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισαν τὸν χορό.

Ὁ καθηγητὴς πέρασε μερικὲς φορὲς ἐμπρός τους, κι' ὁ φοιτητὴς κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε δυσαρεστηθῆ καθόλου ἀπὸ τὴν φιλία του μὲ τὴν Ὀλυμπία.

Σὲ μιὰ στιγμὴ διεπίστωσε ὁ Ναθαναὴλ μὲ φόβο ὅτι ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Σηκώθηκε κι' αὐτός. Πῆγε νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης καὶ τὸ ἔνοιωσε πάλι παγωμένο.

Ὁ καθηγητὴς στὴν ἔξοδο τοῦ εἶπε:

«Κύριε Ναθαναήλ, μπορεῖτε νὰ ἔρχεσθε σπίτι μου ὁπότε θέλετε· αἱ ἐπισκέψεις σας θὰ μᾶς εἶνε πολὺ εὐχάριστοι».

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀντικείμενο κάθε συνομιλίας ἦταν ἡ ἑορτὴ τοῦ καθηγητοῦ. Οἱ καλεσμένοι ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπ' ὅλα, γιὰ τὴν κόρη ὅμως τοῦ Σπαλαντσάνη ἔλεγαν πολλὰ περίεργα. Ὅτι δὲν μιλοῦσε σχεδὸν καθόλου καὶ γι' αὐτό, ἔλεγαν, τόσα χρόνια δὲν τολμοῦσε ὁ καθηγητὴς νὰ τὴν ἐμφανίσῃ στὸν κόσμο.

Παίρνοντας θάρρος ὁ Ναθαναὴλ ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ καθηγητής, ἀπεφάσισε μιὰ ἄλλη μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπίτι τῆς Ὀλυμπίας, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε καὶ τὴ δικαιολογία νὰ δώσῃ στὸν Σπαλαντσάνη καὶ κάποιο γράμμα.

Καθὼς λοιπὸν ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο. Ἐφαίνετο ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ καθηγητοῦ. Ἄκουε καὶ δυὸ φωνὲς ἀνδρικὲς καὶ γνώρισε τὴ μία, τοῦ καθηγητοῦ.

— Ἄσε την, τρελλέ! Χά, χά, χά! Δὲν εἴχαμε συμφωνήσει ἔτσι!

— Ἐγὼ ἔκαμα τὰ μάτια!

— Ἐγὼ τὸν μηχανισμό...

— Στὸ διάβολο καὶ σὺ κι' ὁ μηχανισμός σου!

— Ἄλτ! παληορολογᾶ, Σατανᾶ! Ἄσε το κάτω!

Ἡ δεύτερη φωνὴ ἦταν κάποιου ἐπιστήμονος ποὺ εἶχε ἔρχει στὴν πόλι μας ἐκεῖνο τὸ μῆνα καὶ ποὺ ἐνεφανίζετο ὡς συνεργάτης τοῦ Σπαλντατσάνη.

Ὁ Ναθαναὴλ ὥρμησε μέσα. Ὁ καθηγητὴς εἶχεν ἁρπάξει κάποια γυναῖκα ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς ὤμους, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια, τραβοῦσαν κι' οἱ δυὸ σὰν λυσσασμένοι καὶ ἠγωνίζοντο ποιὸς θὰ τὴν κρατήσῃ. Γεμάτος φρίκη καὶ τρόμο, ὀπισθοχώρησε ὁ Ναθαναήλ, ὅταν γνώρισε τὴν μορφὴ τῆς Ὀλυμπίας. Ἀναμμένος ἀπὸ θυμό, ὥρμησε νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του, ἀλλὰ ὁ συνεργάτης τοῦ καθηγητοῦ, ἕνας γίγας, κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, τὸ σήκωσε ψηλὰ κι' ἔπειτα κτύπησε δυνατὰ μ' αὐτὸ τὸν τρομαγμένο Ναθαναὴλ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κατρακυλίσῃ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα, ἐνῷ τὰ πόδια τῆς γυναίκας, κομμένα, ἐκρέμοντο ἀποκρουστικὰ στὰ σκαλοπάτια.

Ὁ καθηγητής, πληγωμένος ἀπὸ τὰ σπασμένα γυαλιά, γρύλλιζε κατὰ γῆς καὶ φώναζε: «Κυνηγῆστε τον! ; Τί στέκεστε; Μοῦ χάλασε, μοῦ κατέστρεψε τὸ καλλίτερό μου αὐτόματο — ὁ ἄθλιος — εἴκοσι χρόνια προσπαθοῦσα — ξόδεψα τὴ ζωή μου — φέρτε μου τὴν Ὀλυμπία — δῶστε του τὰ μάτια ποὺ ἔκαμε ὁ ἀλιτήριος».

Ὁ Σπαλαντσάνης εἶχε ἐξαφανισθῆ τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ ἱστορία τοῦ Ναθαναὴλ εἶχε κάμει κατάπληξιν καὶ οἱ νομικοὶ κατήγγειλαν τὴν πρᾶξιν τοῦ καθηγητοῦ, νὰ ἐμφανίσῃ ἕνα αὐτόματον ὡς ἄνθρωπον, ὡς ἀπάτην τοῦ χειροτέρου εἴδους.

Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ αὐτομάτου ρίζωσε βαθειὰ στοὺς κατοίκους. Ὅλοι ἐφοβοῦντο μήπως ἡ ἀγαπημένη τους ἦταν αὐτόματο, προωρισμένο νὰ δημιουργῇ τραγικὲς ἱστορίες, καὶ ἄψυχο.

Γιὰ νὰ εἶνε ἥσυχοι οἱ ἄνδρες, ζητοῦσαν ἀπὸ τὶς φίλες των νὰ τραγουδήσουν, ἀλλὰ μὲ παραφωνίες, νὰ χορέψουν, ἀλλὰ μὲ ἀκανόνιστες κινήσεις, νὰ μιλοῦν καὶ νὰ μὴ λέγουν ὅλο τὰ ἴδια πράγματα! Ὁ δεσμὸς μερικῶν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε πιὸ στενός, ἄλλοι ὅμως χώρισαν μὲ καχυποψίες.

ΧΟΦΜΑΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΚΙΡΚΑΣΙΟΥ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΧΗΡΑ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Τὸν ἀγαποῦσανε ὅλες, λεύτερες καὶ παντρεμένες. Ὡς καὶ ἡ γρηὲς ἀκόμα εἴχανε ἐρωτευθῆ τὸν ὄμορφο Ἀρίφ.

Ὁ λεβεντόκορμος αὐτὸς Κιρκάσιος μὲ τὴ δαχτυλιδένια μέση καὶ τὰ φλογερὰ μάτια, εἶχε κάψει ὅλο τὸν θηλυκόκοσμο τοῦ μαχαλᾶ του.

Ἡ φήμη του εἶχε φτάσει καὶ πιὸ μακρυά. Τὤξερε ὁ κατεργάρης καὶ γιὰ ν' ἀνάψη τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης, τραγουδοῦσε τὰ πιὸ σεβνταλίδικα τραγούδια, τὴν ὥρα ποὺ μάζευε τὰ κεράσια ἀπ' τὶς θεόρατες κερασιὲς ἢ σὰν ἔκοβε ξύλα στὸ λόγγο.

Λογάριαζε πὼς θὰ τὸν ἀκοῦνε ἀρκετὲς ὄμορφες, κρυμμένες πίσω ἀπ' τὰ κεράσια καὶ κολακευότανε νὰ τὸν ἀγαπᾶνε ὅλες...

Ὁ Ἀρίφ, ὁ νέος κι' ὤμορφος Ἀρίφ, τραγουδοῦσε θαυμάσια. Μὰ τὸ τραγούδι του γινότανε θεῖο, γεμᾶτο πάθος καὶ παλμὸ ἐρωτικὸ σωστὸς ὕμνος ἀγάπης σὰν πέρναγε τραγουδῶντας ἀπὸ τὸν μπαχτσὲ τῆς πλούσιας χήρας τῆς Σεριφὲ Χανούμ. Ἔ! τότε λύγιζαν καὶ τὰ κλωνάρια τῶν δέντρων ἀπὸ συγκίνησι. Σώπαιναν καὶ τ' ἀηδόνια !....

Ἡ νέα γυναίκα, ποὺ δὲν ἤτανε παραπάνω ἀπὸ τριάντα πέντε χρόνων εἶχε χηρέψει πολὺ νωρὶς καὶ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ καταπνίξη μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐρωτικὴ ἐπανάστασι ποὺ γινότανε μέσα της. Ἄλλως τε εἶχε κόρη γιὰ παντρειά, τὴν πεντάμορφη Χουριέ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ζοῦσε μὲ σωφροσύνη, δίχως ν' ἀκουσθῆ τὸ ὄνομά της γιὰ τὸ παραμικρό. Τὸ τραγούδι τοῦ Ἀρὶφ ἐρχότανε σὰν ἕνα ἀκράτητο κῦμα ἁμαρτίας καὶ τὴν πλημμύριζε ὅλη. Εἶχε χάσει τὴν ἠρεμία τῆς ψυχῆς της καὶ κάθε φορὰ στὴ προσευχή της παρακαλοῦσε τὸν Ἀλλάχ, νὰ τὴν βοηθήση νὰ μὴ παραστρατήση ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο ποτέ, μέχρι θανάτου.

Μιὰ μέρα ἡ κόρη της τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερὰ καὶ τῆς λέγει :

—Μαννούλα μου, τί ἔχεις καὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένη ;

—Ὄχι, μικρή μου Χουριέ, ὄχι ἄστρο μου, δὲν ἔχω τίποτε. Σοῦ φαίνεται, παιδί μου.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ παθητικὸ τραγούδι τοῦ Ἀρίφ.

Ἀσυναίσθητα καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ἔτρεξαν στὸ παράθυρο. Τὸ κεφάλι κουνήθηκε λιγάκι καὶ ὑψώθηκε ὥς μιὰ πιθαμή !

Αὐτὸ τὸ παρατήρησε ὁ Ἀρίφ. Τοῦ ἤτανε ἀρκετό, αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε καὶ ἂς μὴν ἔβλεπε πρόσωπα. Μιὰ φορὰ ἤτανε βέβαιος, πὼς ἡ ἀγαπημένη του τὸν ἄκουγε ἀπὸ μέσα.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ὁ Ἀρὶφ τραγουδοῦσε ἡ Σεριφὲ μελαγχολοῦσε, ἡ μικρὴ Χουριὲ ἔτρεχε στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἀκούγη τὸ γλυκὸ τραγούδι τοῦ ἐρωτευμένου.

Ἤτανε μῆνας Μάϊος. Τὰ κεράσια εἴχανε ὡριμάσει. Τὰ δέντρα τῆς Σεριφὲ φορτωμένα, περίμεναν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸ βάρος. Ἡ πλουσία χήρα εἶχε τὰ περισσότερα καὶ καλλίτερα σ' ὅλη τὴν περιοχή. Ἔστειλε λοιπὸν τὸ μικρό της ὑπηρέτη τὸν Χασάν, γιὰ νὰ ἀναθέση τὴ δουλειὰ αὐτὴ τοῦ μαζώματος στὸν Ἀρίφ.

Ἡ ἴδια δὲν θὰ παρουσιαζότανε, δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ θέσι της. Τῆς ἤτανε ἀρκετὸ ποὺ θὰ τὸν καμάρωνε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀνεβασμένο στὸ δέντρο.

Ο ὡραῖος Κιρκάσιος προσέφερε στὴν χανοὺμ ἕνα μῆλο

Τὸ ἐρωτευμένο παλληκάρι φτειάχτηκε, ὅσο μποροῦσε καλλίτερα, ἔβαλε τὸ καινούργιο του καλπάκι, ἀπὸ γυαλιστερὸ μαῦρο ἀστρακάν, ἔσφιξε τὴ μέση του μὲ καινούργια δερμάτινη ζώνη, ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Χδᾶ—Παζάρ, κρέμασε πλάϊ δεξιὰ ἕνα ρεβόλβερ καὶ ξεκίνησε πρωῒ—πρωῒ, προτοῦ ἀνατείλη ὁ ἥλιος.

Ὅλη τὴ μέρα τραγουδοῦσε μαζεύοντας τὰ κεράσια, ρίχνοντας λοξὲς ματιὲς καὶ στὰ παράθυρα τῆς ἀγαπημένης του. Δὲν ἀφῆκε τραγούδι ποὺ νὰ μὴν τὸ πῆ, ὅσα ἤξερε καὶ ὅσα δὲν ἤξερε.

Ἡ χήρα Σεριφέ, τοῦ ἔστειλε γιὰ τὸ μεσημέρι τὰ πιὸ ὀρεκτικὰ φαγητά, ἀφοῦ πρῶτα φίλησε δυὸ φορὲς τὸ τάσι ἀπ' ὅπου θἄπινε νερό.

Ἄγγιξε τὰ χείλη της, ἐκεῖ, ποὺ θὰ τ' ἄγγιζε καὶ αὐτός. Ἡ ἴδια ἔμεινε νηστικὴ ὅλη τὴ μέρα. Δὲν μποροῦσε νὰ βάλη τίποτε στὸ στόμα της. Ἤτανε ἀναστατωμένη.

Μέσα της πάλευαν τρομερὰ δυὸ δυνατὰ συναισθήματα, ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ἀρετή.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πιὰ καὶ ὁ Ἀρὶφ μποροῦσε νὰ ἀφήση τὴ δουλειά. Δὲν ξεκολλοῦσε ὅμως ἀπ' τὸ δέντρο. Εἶχε σουρουπώσει γιὰ καλά, σὰν ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ.

Ἡ νέα γυναίκα δὲν βαστοῦσε πιά. Δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ νικήση τὸν πειρασμό. Ἡ θέλησι της εἶχε παραλύσει. Βιαστικὰ ρίχνει στὸ κεφάλι της ἕνα πυκνὸ πέπλο καὶ κατεβαίνει στὸν κῆπο.

Προχωρεῖ ἀφηρημένη καὶ στέκει ἀκίνητη, ἀναποφάσιστη κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά. Κυττάζει ὁλοένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀρίφ.

Αὐτὸς τὴν πλησιάζει μὲ τόλμη, κόβει ἕνα ἄγουρο μῆλο ἀπ' τὴ μηλιά, καὶ τῆς τὸ προσφέρει δίχως νὰ μιλήση.

Ἡ γυναίκα τὸ παίρνει μὲ δισταγμὸ καὶ τὸ κρύβει στὸ στῆθος της.

Ἔ ! αὐτὸ ἤτανε ! Ἡ συνεννόησι ἤτανε πλήρης. Τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν παρασύρει σ' ἕνα πυκνόφυλλο μέρος τοῦ μπαχτσὲ πίσω ἀπ' τὶς τριανταφυλλιές.

Καθήσανε ἀμίλητοι στὸ δροσερὸ χορτάρι. Ἔτσι ἔμειναν ἀγκαλιασμένοι δίχως μιλιά, δίχως λαλιά, λίγα λεπτά. Στὸ τέλος ὁ ἄντρας ἔλυσε τὴ σιωπή :

— Μικρή μου Χουριὲ σήκωσε πιὰ τὸ φερετζέ σου. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ κρύβεσαι ἀπ' τὸν ἄντρα ποὺ σὲ λατρεύει καὶ θέλει νὰ σὲ κάνη γυναῖκα του. Θὰ γίνης δική μου, ἀγαπημένη μου. Ἡ μητέρα σου, δὲν θὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς μ' ἐκτιμᾶ.

Ἡ Σεριφὲ παρ' ὀλίγο νὰ πεθάνη ἀπ' τὴ ντροπή της ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀποσπάσθηκε βίαια ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, πετάχτηκε ὄρθια καὶ ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

Ὁ Ἀρὶφ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὴ στάσι της... Γιατὶ ἦρθε ; Γιατὶ ἔφυγε ;

Σκέφτηκε : «Παιδικὴ δειλία....»

Ὁ Ἀρὶφ δὲν παντρεύτηκε τὴν ὄμορφη Χουριέ.

Σὲ λίγον καιρὸ μαθαίναν ὅτι ἔφυγε γιὰ ἄγνωστα μέρη. Ποῦ πῆγε ; Κάποιος γνωστός του ἔλεγε κατόπιν πὼς τὸν βρῆκαν σκοτωμένο σ' ἕνα δάσος ἐκεῖ πλησίον..

(Ἀπόδοσις ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ὑπὸ Εὐρυάνθης).

Εὔθυμοι διάλογοι

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὁ πελάτης: Εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ρεστωρὰν ἔφαγα τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα θαυμάσιο ψητό.

Τὸ γκαρσόν: Ἂν ὁ κύριος θέλη ἀπὸ ὁ ἴδιο, μᾶς ἔχει μείνει μιὰ μερίδα ἀκόμη...

*

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΓΝΩΡΙΣΑ

Μεταξὺ δύο κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας:

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν κύριο ποὺ ἦτο χθὲς τὸ βράδυ στῆς κυρίας Π ;

— Δὲν ξέρω, καημένη, μὰ εἶχε προσέξει ὅτι σὲ ὅλα τά... ἐσώρρουχά του ὑπῆρχε ἡ μάρκα Ν. καὶ Σ.

*

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Βλέπω μὲ λύπη μου πὼς ὅσο πάω καὶ χονδραίνω. Πρέπει νὰ πάω στὴν Εὐρώπη καὶ νὰ κυτταχθῶ στοὺς γιατρούς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Μεῖνε στὴν Ἀθήνα καὶ προσπάθησε νὰ ζήσης ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά σου...

*

ΠΟΛΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

— Τὶ βλέπω, ὅλη τὴν ἡμέρα καπνίζεις. Δὲν κάνεις καὶ λίγη οἰκονομία;

— Πῶς δὲν κάνω! Γιὰ νὰ μὴ χαλῶ τὰ σπίρτα, ἀνάβω τὸ ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὶν σβύση.

*

ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΙΑ

— Τὰ ἔμαθες, Ριρή; Αὐτὴ ἡ πλούσια χήρα Φ. πέθανε προχθὲς τὸ βράδυ.

— Τὶ κρῖμα ! Ἂν τὤξερα τρεῖς ἡμέρες πρίν, θὰ τὴν ἔπαιρνα.

*

ΦΙΛΟΖΩΪΑ

Εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον ὁ ἀστρονόμος λέγει πρὸς μίαν κυρίαν:

— Αὐτὸς ὁ κομήτης ἐπανέρχεται κάθε ἑκατὸν πενῆντα χρόνια καὶ σήμερον εἶνε ὁρατὸς διὰ τελευταίαν φοράν. Θέλετε νὰ τὸν δῆτε;

— Ὄχι, προτιμῶ τὴν προσεχῆ φοράν.

*

ΜΙΑ...ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ

— Λοιπόν, Καίτη, τί ἄκουσες χθὲς στὴ συναυλία;

— Ἕνα σωρὸ πράγματα, Κώστα! Ὁ Νικολαΐδης παντρεύεται, ὁ Γεωργιάδης χωρίζει, ὁ Δημητριάδης εἶνε στὰ πρόθυρα τῆς πτωχεύσεως καὶ ὁ συνταγματάρχης Σπαθάρας παντρεύεται τὴν ὑπηρέτριά του...

*

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ :

Γνωστὸς ποιητὴς προσφέρει ἕνα ἀντίτυπο τῆς συλλογῆς του «Ἐκείνη καὶ Ἐκεῖνος» σ' ἕνα φίλο του.

— Λοιπόν, πουλιέται ἡ συλλογή σου; ρωτᾷ ὁ φίλος τοῦ ποιητοῦ.

— Γιὰ νὰ πουλιέται, πουλιέται. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν ἀγοράζεται.

*

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟΝ

—Ἄχ, γιατρέ. Ὑποφέρω φριχτά...Κάνετέ με νὰ πεθάνω γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

— Ἔννοια σας, ἔννοια σας! Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά!

*

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

— Τί φοβερό! Ἐμπῆκαν κλέπται μέσα στὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως τῆς «Ἀθώας Περιστερᾶς» καὶ δὲν θὰ βγῆ αὔριον.

— Καὶ γιατί;

— Διότι τῆς ἔκλεψαν ὅλα... τὰ ψαλίδια.

*

ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Ἡ κυρία, ἡ ὁποία ἄνοιξε τὴν θύραν:

— Ποιὸς εἶσθε, κύριε; Τί θέλετε;

Ὁ κύριος: Εἶμαι χορδιστὴς πιάνων καὶ ἦλθα νὰ κουρντίσω τὸ πιάνο σας.

Ἡ κυρία: Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐκάλεσα.

Ὁ κύριος: Ἔχετε δίκηο, δὲν μὲ ἐκαλέσατε σεῖς, ἀλλὰ οἱ γείτονές σας.

*

ΑΚΟΥΣΕ ΤΟ...ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Ὁ διευθυντής: Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

Ὁ ὑπάλληλος: Ἡ κυρία σας.

Ὁ διευθυντής: Καὶ τί σοῦ λέγει;

Ὁ ὑπάλληλος: Δὲν ἐκατάλαβα καλά, μόνο μιὰ λέξι ἄκουσα: Ζῶον!...

Ὁ διευθυντής: Φύγε τότε ἀπὸ τὸ τηλέφωνον, γιατὶ τηλεφωνεῖ σὲ μένα...

ΒΙΒΛΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΦΡΕΙΔ. ΣΙΛΛΕΡ Δὸν Κάρλος (Μετάφρ. Β. Ρώτα)	Δρχ. 5
ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ Νὰ ντύσουμε τοὺς γυμνοὺς (μετάφρ. Α. Παπανδρέου	» 5
ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ Τὸ τραγούδι τοῦ κρεμασμένου	» 5
ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ Ἀνατὸλ Φρὰνς	» 5
ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ Φυσιολογία τοῦ ἔρωτος	» 5
ΟΡΑΤΙΟΥ Ποιητικὴ τέχνη, πρόλογος Κ. Παλαμᾶ μετάφρσ. Μ. Μινώτου	» 5
ΜΑΡ. ΜΙΝΩΤΟΥ Τζιάκομο Λεοπάρντι, ὁ ποιητὴς τοῦ πόνου, τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου	» 5
ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ Στὸ λιμάνι τῆς ἀγάπης, Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα	» 5
ΚΩΣΤΑ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Μιὰ γυναίκα-μιὰ ζωὴ Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα	» 5
Γ. ΔΗΜΑΚΟΥ. Οἱ ἐξέχοντες Ἕλληνες	» 5
Κ. ΚΑΡΟΦΥΛΛΑ. Ἀλῆ Πασσᾶς	» 5
Δ. ΚΑΡΑΛΕΚΑ. Ἀγρίμια καὶ πουλιὰ τοῦ τόπου μας	» 10
ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΟΣΣΟ. Πνευματικὴ καὶ σωματικὴ κούρασις (μετάφρ. Κ. Χαριτάκη)	» 10
ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ. Σιωπηλὴ γυναίκα	» 5
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ. Ἡ ποίησις τῶν νέων	» 3
Ζ. ΡΕΝΩ. Ἡ καρφίτσα τοῦ θανάτου	» 5
Μ. ΛΕΜΠΛΑΝ. Γιὰ τὴν ἀγάπη της (Ἀρσὲν Λουπὲν)	» 5

Πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» Πανεπιστημίου 36.
Ταχ)κὰ Ἐπαρχιῶν δραχ. 1.50 δι' ἕκαστον βιβλίον

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Προσφοραὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ».

Μέγα Λεξικὸν
Παγκοσμίου Φιλολογίας

Τόμοι 1—14 Σελίδες 2.400
Ἡ «Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας» περιλαμβάνει κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ὅλους τοὺς ποιητάς, συγγραφεῖς, καλλιτέχνας κλπ. ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ κόσμου, μὲ πλήρη βιογραφίαν καὶ ἀνθολογίαν τῶν καλλιτέρων ἔργων

Ὁλόκληρον τὸ ἔργον Δραχ. 300.— Γραφεῖα «Παρνασσοῦ» — Πανεπιστημίου 36

ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ
πρέπει νὰ ἔχῃ στὴ βιβλιοθήκη του
ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΕΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐκδοτικὸν Ὀργανισμὸν «ΠΑΠΥΡΟΣ» (Πανεπιστημίου 36—Στοὰ Ἰντεάλ). Προκαταβολὴ δρ. 100.

Ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ σελὶς μας

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος

1. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. Ἡ ἀβέβαιη ἐπιστήμη κατώρθωσε μὲ θετικότητα νὰ βρῆ τὸν ἄνθρωπο τῆς τριτογενοῦς περιόδου. Τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ Πολιτισμοῦ! Ἔδαφος γεμᾶτο ἀπὸ ἕλη καὶ λίμνας, ἄφθονη βλάστησι, θερμοκρασία 29 βαθ. καὶ κοπάδια ὁλόκληρα ἀπὸ ρινόκερους, ταπίρ, κροκοδείλους καὶ μαστόδοντας. Ἀνάμεσα στὰ φοβερὰ αὐτὰ θηρία, ὁ ἄνθρωπος, κοντόπαχος, κυφός, μὲ σαγόνι ποὺ προεξέχει, κίτρινος, κοκκινοτρίχης, γυμνός, κατοικοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του σὲ καλύβα ἀπὸ κλαδιά. Ἐκ φύσεως κατώτερος ἀπὸ τὰ ὄντα ποὺ τὸν περιτριγύριζαν, μόνον διὰ τῆς σκέψεως ὑπερεῖχε. Ἔφτιαξε ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα γιὰ νὰ ἀμύνεται. Ὅλα πέτρινα, τὸ μαχαῖρι του, τὸ τρυπάνι του. Μεγαλείτερος καὶ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὰ θηρία, κυνηγοῦσε καὶ ψάρευε, ἡ δὲ βλάστησις τοῦ ἔδιδε τὰ συμπληρωματικὰ μέσα γιὰ τὴ ζωή του. Δὲν ὑπῆρχε τέχνη! Ἐξυπνάδα ἦτο μονάχα πῶς νὰ πολεμᾷ ἐναντίον τῶν θηρίων καὶ τῶν στοιχείων! Ἐκεῖνο ποὺ ἀνεκάλυψε ἦτο ἡ φωτιά!

---

2. Η ΛΙΘΙΝΗ ΕΠΟΧΗ. Μὲ τὴν τεταρτογενῆ περίοδο τῆς ζωῆς, αὐτὴ ποὺ τώρα περνᾶμε, ἀρχίζει ὁ πολιτισμός. Ὅσον καὶ ἂν στοιχειώδεις ἐμφανίζονται ἡ βιομηχανία, ἡ κοινωνία καὶ ἡ τέχνη. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ψῦξι ἡ θερμοκρασία ἐμειώθη, ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ντυθῆ καὶ νὰ στεγασθῆ. Αἱ ἐθνογραφικαὶ ἀποκαλύψεις εἶνε ἄφθονες. Ἄνθρωπος τοῦ Σὲλλ καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀσέλλ, ἄνθρωπος τοῦ Μουσάν, φυλὴ τῆς Κρονστάνδης, ἄνθρωπος τοῦ Μανταλὲν κλπ. Ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα βρέθηκαν χιλιάδες ὁλόκληρες τῆς τριτογενοῦς περιόδου καὶ διακρίνονται ἀπὸ ἀνωτέραν ἐργασίαν καὶ μεγάλας διαστάσεις. Ξύστρες, τρυπάνια, πριόνια, πέτρινα μαχαίρια μὲ κοκκάλινες λαβές, σουβλιὰ καὶ σοῦβλες. Ὁ ἄνθρωπος μὲ μέσον ἀνάστημα μὰ δυνατὸς ἐξακολουθεῖ νὰ κυνηγᾷ καὶ νὰ ψαρεύῃ, εἶνε ἀκόμη ἀνίκανος γιὰ νὰ χτίσῃ μένει εὐχαριστημένος μὲ τὶς κατοικίες ποὺ τοῦ δίδει ἡ φύσις, καὶ ζῆ, τρωγλοδύτης μέσα σὲ σπηλιὲς καὶ ἄντρα, ἀλλὰ εἰς ὁμάδας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολυαρίθμους. Ντύνεται μὲ δέρματα ἀπὸ ζῶα ποὺ κατορθώνει νὰ κόβῃ καὶ νὰ ἑνώνῃ. Γλύφει κόκκαλα καὶ χαράσσει τὸν βράχον.

---

3. ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ ΛΙΘΟΥ. Σιγά, σιγὰ ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὴν ζωήν του. Δὲν εὐχαριστεῖται πλέον μὲ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα καὶ γιὰ τοῦτο τρέφει κοπάδια. Στοὺς καρποὺς προσθέτει τὰ προϊόντα τῆς καλλιεργείας, τὸ σιτάρι, τὸ κριθάρι, τὸ λινάρι. Ἡ ἀχλαδιὰ καὶ ἡ μηλιὰ καλλιεργήθησαν κατὰ τὴν Νεολιθικὴν αὐτὴν περίοδον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν κατοικεῖ στὶς σπηλιές, ἔστησε, μέσα στὸ νερό, πάνω σὲ πασσάλους, κατοικίες καὶ μὲ τὸν καιρὸ οἱ καλύβες αὐτὲς τακτοποιοῦνται καλλίτερα καὶ σχηματίζονται τὰ χωριά. Στὸν λίθινον πέλεκυν, στὴν ἀπὸ κέρατα ἐλάφου δίκελλαν εἰς τὰ ἀπὸ σιδηρόλιθον ἐγχειρίδια προστίθεται ἡ σκαπάνη, τὰ χωματένια βάζα καὶ ἕνα εἶδος ἐπιπλώσεως.

Κατασκευάζονται τεχνικὰ ἐνδύματα ἀπὸ ὕφασμα καὶ γιὰ καλλωπισμὸν περιδέραια καὶ ἐνώτια. Στὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἀκόμα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν τεχνητῶν σπηλαίων, τῶν δρυϊδικῶν μνημείων, τῶν ὀρθίων λίθων, τῶν νεκροταφείων ποὺ εἶνε ἐσκαμμένα μέσα σὲ βράχους.

---

4. ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ. Οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν μὲ τὸ μέταλλον νὰ καλλιεργήσουν, νὰ κατασκευάσουν, νὰ ντυθοῦν. Ὁ πέλεκυς, ἡ σμίλη, ἡ βελόνα, ἡ καρφίτσα, τὸ βάζο καὶ διάφορα εἴδη τῆς γεωργίας, ὅπλα καὶ ἄλλα διάφορα ἀπὸ μέταλλον ἀντικείμενα εὑρέθησαν κατὰ χιλιάδας.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τοῦ μετάλλου ἔχει κατοικίδια ζῶα σκυλιὰ καὶ ἄλογα — μάλιστα εὑρέθησαν τὰ σιδερένια τους χαλινάρια — ἔχει πουλερικά, κατοικεῖ σὲ χαμόσπιτα, σὲ ὠχυρωμένα χωριά, σπίτια πέτρινα.

Εὑρέθησαν φέρετρα, ποὺ ἀπεκάλυψαν μάλλινα ἐνδύματα. Ἐπίσης ἀρκετὰ κύπελλα, βάζα καὶ ἀγαλματάκια. Ἡ τέχνη προήχθη. Ἀνεκαλύφθη ὁ σίδηρος, ἐφευρέθησαν αἱ κάμινοι γιὰ τὴν τῆξιν του καὶ ὀρειχάλκινα ἀντικείμενα ἐξετοπίσθησαν. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ σίδηρος ἔφερε τὸν ἄνθρωπον στὸ κατῶφλι τοῦ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ.

---

5. ΛΙΜΝΑΙΑ ΕΠΟΧΗ. Τὴν ὀνομάζουν «Παλαφιτισμὸν» ἀπὸ τὸ ἰταλικὸν «Παλαφίττι», ποὺ σημαίνει πασσαλωτός. Ὁ παλαφιτισμὸς ἔγινε στὴν Ἑλβετία, στὴ Γαλλία, Ἰταλία καὶ Βαυαρία, καθὼς καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦσαν λίμναι, ἕλη καὶ ἐκβολαὶ ποταμῶν Ἰδιαιτέρα λιμναία περίοδος δὲν ὑπάρχει. Ὁ παλαφιτισμὸς εἶνε σύγχρονος μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ κατειργασμένου λίθου καὶ τοῦ μετάλλου καὶ παρουσιάζει μίαν συνεχῆ μορφὴν τοῦ πολιτισμοῦ.

Κορμοὶ δένδρων εἶνε μπηγμένοι στὸ νερὸ καὶ πάνω σ' αὐτοὺς σανίδωμα, καλύβια στρογγυλὰ ἀπὸ ξύλο καὶ ἄργιλλον ψάθινη στέγη, σκάλα εἰσόδου, καὶ μιὰ γέφυρα ποὺ ἑνώνει τὴν κατοικίαν μὲ τὴν ὄχθην.

Πόθεν προῆλθε τοῦτο. Αἰτία εἶνε αἱ ἀνάγκαι τῆς ἀμύνης καὶ τὸ ψάρεμα.

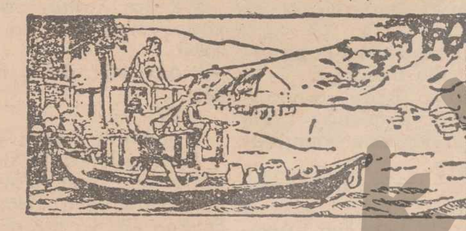

---

6. Ο ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΙΣΜΟΣ. Ὁ τρωγλοδυτισμὸς εἶνε ἄλλη μορφὴ τοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ δὲν ἀποτελεῖ «περίοδον» ἀλλὰ συνυπάρχει μὲ τὰς ἐποχὰς τοῦ λίθου καὶ τοῦ μετάλλου. Ὁ τρωγλοδυτισμὸς προήχθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σ' ὅλες τὶς χῶρες ὅπου ὁ βράχος ὁ μαλακὸς τρυπήθηκεν ἀπὸ τὰ νερὰ καί, τὴ σκαπάνη καὶ ἔφθασε στὴν πιὸ μεγάλην ἐκδήλωσιν τῆς τέχνης, στὰ «ἐλεφάντινα σπήλαια», στὰ τεμένη τῆς Αἰγύπτου καὶ στὰ θυσιαστήρια τῆς πέτρας.

Σκάβουν τὸ ὄρος καὶ κάνουν διάφορες πολλὲς κατοικίες σὰν κυψέλες γιὰ νὰ στεγασθῆ ὁλόκληρη φυλή, μὲ διαδρόμους καὶ ἕνα ὀγκόλιθον κυλισμένον στὴν πόρτα γιὰ νὰ προφυλάσσῃ τοὺς κατοίκους ἀπὸ τὰ ζῶα.

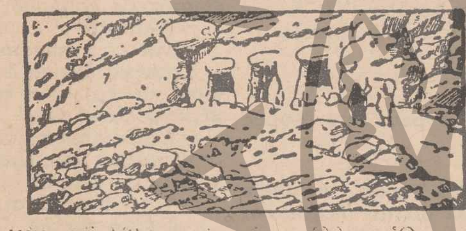

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέος ἢ νέα, ἐγγράμματος, δι' ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν γραφείου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» Πανεπιστημίου 36. Ὥρα 10—12 μ.

Αἱ πρόοδοι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὴν θεραπείαν ἀσθενειῶν

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΛΛΕΓΙΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΔΡΟΣ Α. ΜΑΝΙΑΝ

Ἐὰν ἡ μελέτη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ προεκάλεσε πολυαρίθμους ἐπιστημονικὰς ἀναζητήσεις αἵτινες κατέληξαν εἰς ἐξαιρετικὰς ἐφευρέσεις, ὡδήγησε ταὐτοχρόνως εἰς ἐργασίας πολὺ ἀξιολόγους καὶ τοὺς ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι ταχέως ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Βόλτα. Ἡ ἠλεκτρικὴ στήλη καὶ τὸ πηνίον Ρουμκορφ τοὺς παρεκίνησαν εἰς σωρείαν πειραμάτων τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὴν θεραπευτικήν. Πρῶτον ὑπῆρξε τὸ συνεχὲς ρεῦμα ποὺ ἔλαβε ὅλας τὰς τιμάς. Καθοριζόμενον μὲ τὸ ὄνομα : γαλβανικὸν ρεῦμα, ἐχρησιμοποιήθη εἰς θεραπείας, αἱ ὁποῖαι, ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος ἀπέδωσαν ἀναμφισβητήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πάλην ἐναντίον μερικῶν ἀσθενειῶν. Πολλοὶ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖνοι, ποὺ κατὰ τὴν πρώτην των νεότητα ἔκαμαν τὴν γνωριμίαν τῶν μικρῶν ἐκείνων ἠλεκτρικῶν ἐργαλείων, ποὺ μετεχειρίζοντο οἱ ἰατροὶ καὶ τὰ ὁποῖα τόσον φόβον προξενοῦσαν μὲ τοὺς κλονισμούς, ποὺ δημιουργοῦσαν.

Σήμερον ὅλα τὰ σχετικὰ ἐργαλεῖα διὰ τὴν διοχέτευσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἔχουν τελειοποιηθῆ. Τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κανονισθῆ καὶ νὰ μετρηθῆ φέρεται εἰς πλάκας κασσιτέρου, περιβεβλημένας διὰ διαβρόχου ὑδροφίλου βάμβακος καὶ κεκαλυμμένας ὑπὸ δέρματος αἰγάγρου. Μὲ τὸ ρεῦμα αὐτὸ τὸ συνεχὲς προσπαθοῦν νὰ διεγείρουν νεῦρα καὶ μῦς ἑνὸς ἀσθενοῦς μέλους. Ἀναζητοῦν ἐπίσης τὰ χημικὰ ἀποτελέσματα, ἀποσκοποῦντες τὴν ἀποσύνθεσιν μερικῶν ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχουν τὴν δημιουργίαν καλίου εἰς τὸν ἀρνητικὸν πόλον καὶ χλωρίου εἰς τὸ θετικόν. Τότε αὐτὰ τὰ σώματα δροῦν ἐπὶ τῶν ἱστῶν καὶ χρησιμεύουν εἰς τὴν καταστροφὴν λόγου χάριν, τῶν κρεατοελῆῶν, τῶν τριχῶν τοῦ προσώπου κλπ.

Διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου τῆς ἀναζητήσεως τῶν εἰς τὸ συνεχὲς ρεῦμα ὀφειλομένων χημικῶν ἀποτελεσμάτων, δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ εἴσοδος ἰόντων εἰς τὸν ὀργανισμόν, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰ ὑγρὰ σώματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμβαπτίζονται τὰ ἠλεκτρώδια. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τὰς ἀρθριτίδας ὡρισμένα φάρμακα.

Διὰ νὰ διοχετεύσουν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐναλλασσόμενον ρεῦμα, χρησιμοποιοῦν τὸ πηνίον Ρουμκορφ, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ διπλοῦν περιτύλιγμα.

Πλαγίως τῶν πηνίων αὐτῶν ὑπάρχει ἕνας διακόπτης, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ δύο φορὰς τὸ δευτερόλεπτον ἠλεκτρικὰς ἐναλλαγὰς εἰς τὸ πρῶτον πηνίον, αἱ ὁποῖαι παράγουν εἰς τὸ περιτύλιγμα τοῦ δευτέρου πηνίου τὸ ρεῦμα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμεν. Τοῦτο μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἀσθενῆ διὰ ἠλεκτρωδίων ἀναλόγων πρὸς ἐκεῖνα τοῦ συνεχοῦς ρεύματος καὶ προκαλεῖ δυσαρέστους μυϊκὰς συσπάσεις. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἀρκετὰ διαδεδομένη καὶ χρησιμεύει διὰ νὰ προκαλῆ ἐρεθισμοὺς νεύρων καὶ μυώνων εἰς τὰς περιπτώσεις παραλυσίας, ἐπιτυγχάνουσα τὴν ἐπανεμφάνισιν τῆς μυϊκῆς λειτουργίας καὶ τῆς εὐαισθησίας τοῦ δέρματος.

Ὁ στατικὸς ἠλεκτρισμός, ὁ παραγόμενος, δηλαδή, μὲ τὴν μηχανὴν Ράμσδεν ἢ Μπίμσχωρστ, ἐχρησιμοποιήθη ἐπίσης κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα εἰς τὴν ἰατρικήν: Ἀπεμόνωσαν τὸν ἀσθενῆ—νευρασθενικὸν ἢ κεφαλαλγικὸν—εἰς ἕνα σκαμνὶ καὶ τὸν ἔθετον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἐρεθιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶχον σχῆμα αἰχμῆς ἢ σφαίρας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐφέρετο ὁ ὑπὸ τῆς μηχανῆς παραγόμενος ἠλεκτρισμός. Προεκαλοῦντο οὕτω ἀπότομοι διοχετεύσεις ρεύματος, αἵτινες εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα μυϊκὰς συσπάσεις εὐνοϊκάς.

Ἐφόσον οἱ σοφοὶ ἔκαμνον νέας ἀνακαλύψεις, τὰς παρελάμβανον οἱ ἰατροὶ καὶ τὰς ἐφήρμοζον εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν των.

Οὕτω ἡ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἀνακάλυψις τῶν ρευμάτων ὑψηλῆς συχνότητος, ὑπεκίνησεν εἰς ἐξαιρετικὰς καινοτομίας εἰς τὰς ἰατρικὰς μεθόδους.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ ὑψηλῆς συχνότητος ρεύματα εἶνε ρεύματα ἐναλλασσόμενα, ἀλλ' ἐνῷ τὰ ρεύματα τὰ διὰ τὸ φῶς προοριζόμενα δὲν ἔχουν εἰμὴ πενῆντα ἐναλλαγὰς τὸ δευτερόλεπτον, τὰ πρῶτα δύνανται νὰ ἔχουν πολλὰ ἑκατομμύρια. Ὁμοιάζουν πρὸς τὰ φωτεινὰ κύματα, ἀλλὰ εἶνε κάπως μικροτέρας περιόδου· εἶνε τῆς ἰδίας φύσεως, πρὸς τὰ ἑρτζιανὰ κύματα τοῦ Ἀσυρμάτου.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπέφερεν εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ πολλὰς ἄλλας ἐφαρμογάς, ὅπως εἶνε αἱ ἀκτῖνες Χ, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐξετάζωμεν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ καὶ νὰ θεραπεύωμεν τὸν καρκῖνον, ἐνίοτε.

Αἱ πρόοδοι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ προεκάλεσαν ἐφευρέσεις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξαιρετικάς : Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ ἡλιακὸν φῶς σχηματίζεται διὰ μιᾶς σειρᾶς ἀκτινοβολιῶν, διὰ τὸν ὀφθαλμόν μας, ἀπὸ τοῦ ἰώδους ἕως τοῦ ἐρυθροῦ, μὲ ἰδιαίτερον διὰ κάθε χρῶμα μῆκος κύματος, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσῳ μεγαλείτερον, ὅσῳ πλησιάζομεν πρὸς τὸ ἐρυθρόν. Ἐντεῦθεν τοῦ ἰώδους εὑρίσκονται ἀκτινοβολίαι ἀόρατοι—αἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες—καὶ ἐντεῦθεν τοῦ ἐρυθροῦ ἀκτῖνες, ἀόρατοι ἐπίσης, καλούμεναι ὑπέρυθροι. Μέχρι τοῦ 20ου αἰῶνος, μόνον ὁ ἥλιος μᾶς ἐφωδίαζε μὲ ὑπεριώδεις καὶ ὑπερύθρους ἀκτῖνας. Ἀλλὰ τώρα κάμνουν τεχνητὰς τοιαύτας ἀκτῖνας. Διὰ τὰς ὑπεριώδεις χρησιμοποιοῦν λυχνίας ὑδραργύρου. Αὐταὶ αἱ λυχνίαι τιθέμεναι εἰς λειτουργίαν διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος παράγουν ἀκτινοβολίαν πολὺ πλουσίαν εἰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας, τὰς ὁποίας οἱ ἰατροὶ χρησιμοποιοῦν ὄχι μόνον διὰ ν' ἀναπληρώσουν τὸν ἥλιον καὶ νὰ δημιουργήσουν σωματικὰ λουτρὰ χρήσιμα εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργανισμῶν μας, ἀλλὰ ἐπίσης διὰ νὰ θεραπεύσουν ὡρισμένας ἀσθενείας, ὅπως ἡ περιτονῖτις, ἡ ὁποία θεραπεύεται ἀρκετὰ συχνά.

Μὲ εἰδικὰς ἐπίσης λυχνίας ἀκτίνων ὑπερύθρων ἐπέτυχαν τὴν θεραπείαν ἀρκετῶν ἀσθενειῶν.

Δρ. Α. ΜΑΝΙΑΝ

Ἕνα περίεργον φυτὸν

Καθὼς εἶνε γνωστόν, τὰ ὀρχιδοειδῆ φυτὰ παρουσιάζουν ἀναρίθμητες παραδοξότητες σχήματος καὶ χρωματισμοῦ. Εἰς τὴν Σιγκαπούρην ὅμως ἀνεκαλύφθη ἕνα πρωτοφανὲς φυτὸν τῆς οἰκογενείας ταύτης ποὺ ὑπερέχει εἰς παραδοξότητα ὅλων τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν ὀρχιδοειδῶν. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος ἔχει χρῶμα κιτρινωπὸν καὶ κιτρινοπράσινον μὲ ἰόχροα στίγματα. Ἕνα μέρος τῶν φύλλων τοῦ κάλυκος εἶνε καστανόχρουν. Κατὰ τὴν ἄνθησιν φέρει περίπου πεντήκοντα ἄνθη εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς τὰ πέταλα λυγίζουν καὶ σχηματίζουν ἕνα εἶδος κλωβοῦ ὅπου παραμένει ἀνοικτὸν ἕνα μικρὸν ἄνοιγμα. Εἰς τὴν παραμικρὰν ἐπαφὴν τὸ μικρὸν τοῦτο ἄνοιγμα κλείει ἀποτόμως. Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ γίνεται ἀπὸ μικρὰ ἔντομα ποὺ προσελκύονται ἀπὸ τὸ νέκταρ. Οὕτω συλλαμβάνονται χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ ροφήσουν τὸ νέκταρ.

Τώρα ποὺ εἶνε ἡ σαιζὸν καὶ εἶνε συνήθεια νὰ κάνῃ ὁ καθένας τὴ φωτογραφία του, ρίξετε μιὰ ματιὰ στὴ βιτρίνα τοῦ

ΦΩΤΟ-ΒΕΝΥΣ

(Κολοκοτρώνη 38. Ἀριθ. Τηλεφ. 32-704)
Θὰ ἰδῆτε ὅτι καινοτομεῖ, παρουσιάζει ὅ,τι καὶ ἕνα εὐρωπαϊκὸ φωτογραφεῖο καὶ ἔχει τὶς ἴδιες τιμὲς τῶν λοιπῶν φωτογραφείων

Αἱ δεισιδαιμονίαι

ΤΑΜΠΟΥ ΚΑΙ ΦΕΤΙΧΙΣΤΑΙ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Φετιχισμὸς εἶνε ἡ πίστις ὅτι ὡρισμένο ἀντικείμενο μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιὰ συνδρομὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ κρατᾷ, ἐναντίον ἑνὸς κακοῦ πνεύματος. Ἡ πίστις αὐτὴ εἶνε πολὺ διαδεδομένη στοὺς ἀπολίτιστους λαούς, ἰδίᾳ δὲ στοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, τοὺς Μπομιτάμπας. Οἱ Μπομιτάμπας ἔχουν τὶς πιὸ παράξενες συνήθειες καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ πολεμήσουν τὰ κακὰ πνεύματα.

Τὸ πιὸ καταστρεπτικὸ πνεῦμα λέγεται «λικουντοὺ», ὅσοι δὲ τὸ ἔχουν μέσα τους τὸ πνεῦμα αὐτό, εἶνε βάσκανοι. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους, κρεμοῦν τὴ νύχτα τὸ «μουγκάγκα» (φάρμακο ποὺ φτιάχνουν μόνοι τους ἀπὸ φαρμακερὰ χόρτα), στὴν καλύβα ἐκείνου ποὺ θέλουν νὰ βασκάνουν. Ὕστερα καῖνε μαλλιὰ καὶ κομμάτια νυχιῶν τοῦ θύματός των καὶ τὰ βάζουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ δόντια θηρίου δεμένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Βάζουν τὸ «μουγκάγκα» μέσα σ' ἕνα δέμα μαζὶ μὲ χόρτα, σίδερο καὶ φτερὰ καὶ τὰ ρίχνουν στὸ δρόμο ὅπου θὰ περάσῃ τὸ θῦμα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ φετιχισταὶ ποὺ πολεμοῦν τὰ μουγκάγκας.

Πολλὲς φορὲς συναντᾷ κανεὶς στὰ χωριὰ Μπομιτάμπας γυναῖκες ποὺ ἔχουν ὕφος σαστισμένο καὶ μουσκεμένες ἀπὸ φοινικόλαδο νὰ γυρνοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κρατῶντας μιὰ μακρυὰ βέργα, ἔχοντας στὸ κεφάλι τους ἕνα πρᾶγμα, σὰν καπέλλο στολισμένο μὲ φτερὰ παπαγάλου ἢ μαραμπού.

Τρέμουν σύγκορμες. Οὐρλιάζουν, παραληροῦν. Εἶνε οἱ νεράϊδες Ὀντζάγια. Ὅλο τὸ χωριὸ τὶς σέβεται γιατὶ πιστεύουν πὼς ἔχουν μέσα τους τὰ δαιμόνια τῆς οἰκογενείας των. Ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ διαφορά: τὸ προνόμιο αὐτὸ τῶν γυναικῶν «ταμποὺ» εἶνε μιὰ δύναμις ποὺ διαρκεῖ λίγο καιρό, ὅσο νὰ ἔλθουν οἱ μεγάλες βροχές, ἐνῷ, ἀντιθέτως, τὸ προνόμιο τοῦ φετιχιστοῦ εἶνε αἰώνιο καὶ μεταδίδεται εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Πῶς συμβαίνει τὸ «ταμπού»;

Τὴν ἐποχὴ τῆς καλοκαιρίας, ποὺ ὁ ἥλιος, ὁ τροπικὸς ἥλιος, καίει τὰ πάντα, μιὰ γυναίκα ἀρρωσταίνει ἀπὸ κρυάδες καὶ φλογίσματα: γίνεται τότε ἀμίλητη καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ ἐργάζεται, χάνεται μέσα στὰ δάση τὰ μαῦρα, τὰ γεμᾶτα θηρία καὶ ἑρπετά, ἀφίνοντας ἕνα οὐρλιαχτὸ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα της, ποὺ ταράζει τὴν ἡσυχία τῆς ἐρήμου.

Τὰ τὰμ-τὰμ ἀντηχοῦν θορυβωδῶς, ἐκκωφαντικά, τὸ χωριὸ ὁλόκληρο εἶνε στὸ πόδι καὶ τρέχουν ὅλοι τους, ξεμυτίζουν ἀπὸ τὰ στενὰ σοκάκια τοῦ χωριοῦ, τρομαγμένοι, ξαφνιασμένοι, μπουλούκι., λές, καὶ τρέχουν κατὰ τὴν καλύβα, ὅπου ἀντηχοῦν τὰ θεόρατα τὰμ-τάμ. Ἐκεῖ μιὰ παληά... πρώην, νὰ ποῦμε ἔτσι, νεράϊδα προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀφοῦ τὸ κατορθώσῃ καὶ μὲ τὶς χαρούμενες κραυγὲς τοῦ πλήθους τὴν κατεβάζει ἀπὸ τὴ στέγη, ὅπου ἔχει καταφύγει καὶ τὴν ντύνει μὲ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ στολίδια ποὺ φοροῦν οἱ νεράϊδες!

Ἡ νεράϊδα εἶνε, τώρα, ἄντρας. Διαλέγει ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὸν ἄνδρα ποὺ τῆς ἀρέσει καὶ τὸν λέγει «γυναῖκα του». Κι' αὐτὸς ὀφείλει νὰ ὑποκύπτῃ στὶς ἀπαιτήσεις της. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἴδια, πρώτη βγαίνει στὸ χωριὸ καὶ διηγεῖται τὴν εὐτυχισμένη νύχτα ποὺ πέρασε καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πληρώνει τὸ φόρο γιὰ τὴν μοιχεία.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως οἱ νεράϊδες παίζουν ρόλο Μέντιουμ. Ὑπνωτίζονται ἀπὸ τοὺς φετιχιστὰς κουδουνίζοντας στ' αὐτιά τους διάφορα κουδουνάκια, ὥσπου νὰ πάρουν μιὰ γυάλινη ἔκφρασι τὰ μάτια της καὶ τὰ μέλη της νὰ πάρουν μιὰ ἀκαμψία καὶ τότε τὴν ρωτοῦν γιὰ διάφορα πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὴ φυλή τους.

Μόλις ὅμως ἔλθουν οἱ μεγάλες βροχές, παίρνει τὴν νεράϊδα ἡ οἰκογένειά της μαζὶ μὲ τὸν μάγο τοῦ χωριοῦ καὶ ἀφοῦ τὴν δέσουν μὲ βοῦρλα, τὴν ρίχνουν στὴ θάλασσα. Μόλις τὴν βγάλουν ἀπὸ τὸ νερὸ, τὴ φωνάζουν μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα καὶ τὴν ξορκίζουν. Ἔτσι λοιπὸν ξανάρχεται στὴ φυσική της ζωή.

Πολλὲς φορὲς ὅμως συμβαίνει νὰ σπάσῃ τὸ βοῦρλο καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὴν θέλουν οἱ πρόγονοί της καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀφίνουν νὰ πνιγῇ. Πολλὲς φορές, ὅμως, τὴν βοηθοῦν καὶ στὸ πνίξιμό της.

ΝΟΜ. ΣΑΕΡΝΑ

Ἕνας Μπομιτάμπας στὸ κυνῆγι τοῦ ἀετοῦ.

Αἱ περιπέτειαι ἓξ Εὐρωπαίων εἰς ἕνα νησὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ

ΨΑΡΟΠΟΥΛΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΨΑΡΟΠΟΥΛΕΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ νεαρὸς Γάλλος καὶ ἡ ὡραία Κρεολὴ ποὺ τὸν ἀγάπησε

Οἱ ἓξ ἐπιβάται τοῦ «Κεραυνοῦ», ἑνὸς μικροῦ παλαιοφορτηγοῦ, παρατηροῦσαν ἀπὸ μιὰ ὥρα τώρα τὴ νῆσο Μανταλὲ, στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ ὅπου πήγαιναν. Ξαφνικὰ ἀδικαιολόγητα ἡ σειρῆνα τοῦ «Κεραυνοῦ» ἄρχιζε νὰ σφυρίζῃ.

—Αὐτὴ ἡ σειρῆνα χαλάει τὸ τοπίον, εἶπε ἕνας ξανθὸς καὶ στὰ κάτασπρα ντυμένος νέος.

—Ἀργότερα, ὅταν θ' ἀρχίσῃς νὰ πλήττῃς σ' αὐτὴ τὴ χαμένη γωνία τῆς γῆς, θὰ σοῦ φαίνεται πολὺ εὐχάριστο τὸ σφύριγμα τῆς σειρήνας, εἶπε ἕνας σα σαντάρης.

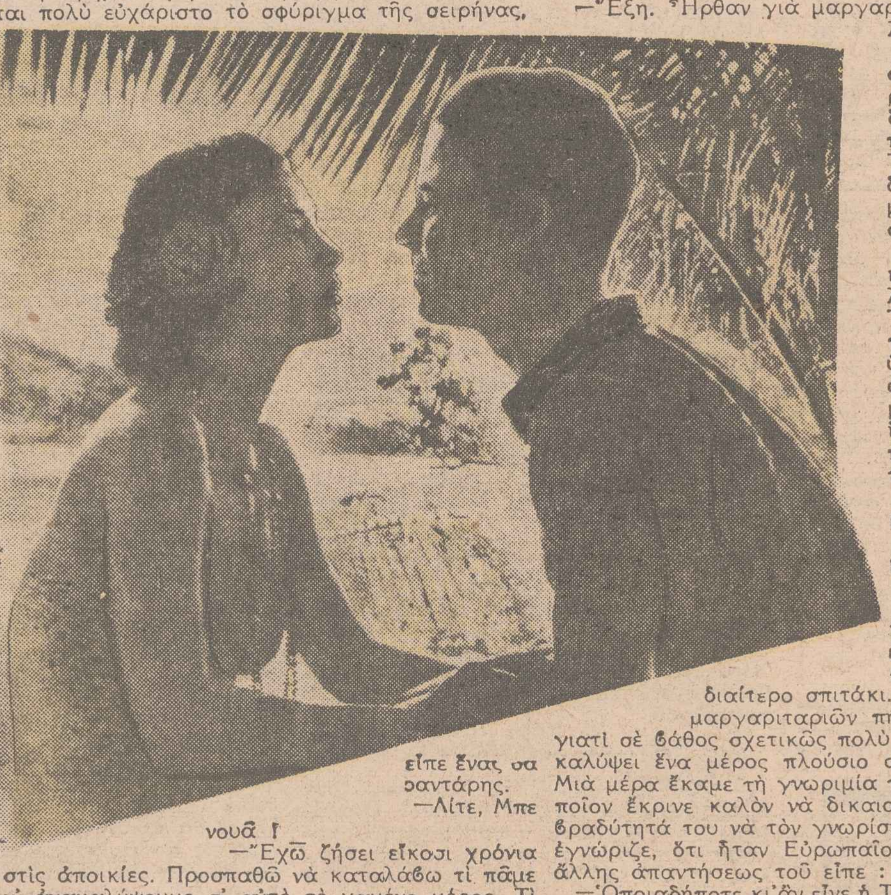

—Λίτε, Μπενουᾶ!

—Ἔχω ζήσει εἴκοσι χρόνια στὶς ἀποικίες. Προσπαθῶ νὰ καταλάβω τί πᾶμε ν' ἀνακαλύψουμε σ' αὐτὸ τὸ χαμένο μέρος. Τί νομίζετε, Ἄλαιν;

—Ζητοῦμε τὴν περιπέτεια.

—Ὤ! Ἡ περιπέτεια φανερώνεται μόνο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὶς περιπέτειες. Καὶ ἂν εἶστε γραφειοκράτης σὰν τὸν Πῆρσον—κι' ἔδειξε ἕναν νεαρὸν χονδρὸ—δὲν θἄχετε καμμιὰ περιπέτεια. Ἡ Ἑταιρεία, ὅταν σᾶς διώρισε διευθυντὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἤξερε καλὰ τί ἔκανε. Ὁπωσδήποτε μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα.

—Εὐχαριστῶ, Μπενουᾶ. Ἀλλὰ κύτταξε, φαίνεται, πῶς μᾶς ἑτοιμάζουν θερμὴν ὑποδοχή.

Πραγματικὰ στὴν προκυμαία ἦταν συγκεντρωμένες πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἐχόρευαν, ἐνῷ οἱ ἰθαγενεῖς μέσα στὶς πιρόγες των κωπηλατοῦσαν πλησιάζοντας τὸ πλοῖο.

—Τί γυναῖκες! τί γυναῖκες! εἶπε ὁ Ἄλαιν.

—Θὰ πρέπει νὰ δυσπιστῆτε σ' αὐτὲς εἶπε ὁ Μπενουᾶ. Εἶνε ἱκανὲς νὰ ἐξαντλήσουν ἕνα Εὐρωπαῖο σὲ λίγα χρόνια.

—Ξεχνᾶτε, ὅτι εἶμαι εἴκοσι πέντε ἐτῶν;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ «Κεραυνὸς» ὁδηγούμενος ἀπ' τὶς πιρόγες ἔφθασε διὰ μέσου τῶν ὑφάλων πρὸς τὴν ἀκτὴ καὶ ὁ Μπενουᾶ, ὁ γραφειοκράτης Πῆρσον, οἱ τρεῖς βουτηχτάδες Μπλοὺν, Ζὲφ καὶ Τόμας, καὶ ὁ Ἄλαιν, ἀποβιβάστηκαν. Μόλις πάτησαν στὴ γῆ αἱ γυναῖκες ἔτρεξαν καὶ περικύκλωσαν τὸν Ἄλαιν. Πιὸ πέρα μιὰ νέα μὲ λιγώτερο μελαχροινὸ πρόσωπο ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἀκουμπησμένη στὸν κορμὸ ἑνὸς φοινικοειδοῦς, τοὺς παρατηροῦσε μὲ ὕφος περίεργο. Ὕστερα ἀποτόμως ἔτρεξε καὶ χάθηκε μέσα στὰ δένδρα. Ὁ Ἄλαιν στράφηκε πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ρώτησε:

—Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα;

—Ἡ Ταούρα, ἡ κόρη τοῦ Μπόρ.

—Φωνᾶξτε την.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἔτρεξε σὰν ζέβρος πίσω ἀπὸ τὴν Ταούρα.

⁂

Σὲ λίγο ἐκείνη πῆγε κοντά τους, στάθηκε μπροστὰ στὸν Ἄλαιν καὶ μὲ μάτια λάμποντα εἶπε:

—Ἡ Ταούρα δὲν εἶνε σκλάβα σου.

Καὶ ἡ ὡραία κρεολὴ ξανάφυγε ἔτσι ἀπότομα ὅπως ἦρθε.

—Θὰ τὴν ξανάβρω εὔκολα μουρμούρισε ὁ Ἄλαιν, ποὺ πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν Μπενουᾶ, ὅτι τὸ νησὶ δὲν εἶχε παρὰ χίλιους κατοίκους καὶ χώθηκε μὲ τοὺς συντρόφους του σ' ἕνα καλυβόσπιτο, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ προσωρινὴ κατοικία.

Ἡ Ταούρα τρέχοντας ἔφτασε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες, στὴν πόρτα τῆς ὁποίας καθότανε ἕνας γέρος, ἀπησχολημένος στὸ στόλισμα ἑνὸς ξύλινου κουτιοῦ μὲ κόκκινα ὀστρακόδερμα. Ἦταν ὁ Μπόρμαν, ἕνας Ἄγγλος ποὺ εἶχεν ἔλθει στὴ νῆσο πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ καὶ παντρεύτηκε μιὰ ἰθαγενῆ, πεθαμένη τώρα. Τὸν ἤξεραν σ' ὅλο τὸ νησάκι τοῦ Μανταλὲ μὲ τὸ ὄνομα Μπόρ. Ἦταν ὁ πατέρας τῆς Ταούρα.

—Πατέρα, εἶπε ἐκείνη, ἀφοῦ κάθησε στὶς πτέρνες της, κοντά του, μερικοὶ λευκοὶ ἔφθασαν στὸ νησὶ καὶ ὁ ἀρχηγός της μὲ ζήτησε νὰ πάω νὰ τὸν δῶ.

—Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἡ μητέρα σου ἦρθε νὰ ζήσῃ στὴν καλύβα μου εἶπε ὁ γέρος, μὲ ὕφος φιλοσόφου, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴ δουλειά του.

—Τοῦ ἀπήντησα, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ γίνω ὑπηρέτριά του.

—Πόσοι ἦτανε; ρώτησε ὁ Μπόρ.

—Ἔξη. Ἦρθαν γιὰ μαργαριτάρια. Τί τὰ θέλουν;

—Στὴ χώρα των, ἀπάντησε ὁ πατέρας της, θὰ κερδίσουν μ' αὐτὰ πολλὰ χρήματα. Τὰ κάνουν περιδέραια καὶ τὰ κρεμοῦν αἱ γυναῖκες στὸ λαιμό των.

—Ἐγὼ ἀγαπῶ καλλίτερα τὰ λουλούδια, εἶπε ἡ Ταούρα. Ἀλλὰ πές μου, πατέρα ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνδρες ἐκεῖ κάτω μὲ μαλλιὰ σὰν τὸν ἥλιο καὶ μὲ μάτια ποὔχουντὸ χρῶμα τῆς θάλασσας;

—Πολλοὶ Ταούρα.

—Δὲν εἶδα ποτέ μου.

⁂

Ἕνα μῆνα ἀργότερα ὁ Ἄλαιν εἶνε ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα μικρὸ ἰδιαίτερο σπιτάκι. Ἡ ὑπόθεσις τῶν μαργαριταριῶν πήγαινε περίφημα γιατὶ σὲ βάθος σχετικῶς πολὺ μικρὸ εἶχαν ἀνακαλύψει ἕνα μέρος πλούσιο σὲ ὀστρακόδερμα. Μιὰ μέρα ἔκαμε τὴ γνωριμία τοῦ Μπόρ, στὸν ὁποῖον ἔκρινε καλὸν νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὴν βραδύτητά του νὰ τὸν γνωρίσῃ, γιατί, εἶπε, δὲν ἐγνώριζε, ὅτι ἦταν Εὐρωπαῖος. Ἐκεῖνος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τοῦ εἶπε:

—Ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε ἡ Ταούρα καὶ ὁποιοιδήποτε κι' ἂν εἶνε οἱ γονεῖς της, ἕνας μόνον τρόπος συμπεριφορᾶς ὑπάρχει γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ δὲν ἔγινε ἀκόμα κτῆνος, ὅταν ἡ γυναίκα ἀρνεῖται νὰ γίνῃ σκύλα του...

Ὁ Ἄλαιν δὲν ἐπέμενε, ἀλλὰ ὅταν ἔβλεπε τοὺς πέντε συντρόφους του, ζευγαρωμένον τὸν καθ' ἕνα μὲ μιὰ χαριτωμένη ἰθαγενῆ, λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ κακό του.

—Εἶμαι λοιπὸν τόσο ἀντιπαθής; Γιατὶ μὲ ἀποφεύγει ἡ Ταούρα; εἶπε μιὰ μέρα στὸν Μπενουᾶ.

—Δὲν σᾶς ἀποφεύγει. Μᾶλλον ἔρχεται σὲ σᾶς.

—Πῶς;

Κρυφθῆτε ἀπόψε στὸν κῆπο καὶ θὰ δῆτε.

Πραγματικὰ μόλις ἦρθε τὸ βράδυ ὁ Ἄλαιν κρύφτηκε μέσα στὸν κῆπο του καὶ περίμενε. Σὲ λίγο φάνηκε ἡ Ταούρα νὰ σκαρφαλώνῃ σ' ἕνα δένδρο καὶ νὰ παρατηρῇ μὲ περιέργεια μέσα στὸ σπίτι. Μὲ προσοχὴ τὴν πλησίασε, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση καὶ γυρίζοντάς την πρὸς αὐτόν:

—Γιατὶ κρύβεσαι γιὰ νὰ μὲ δῇς; Θὰ ἦταν ἁπλούστερο νἄμπαινες μέσα.

Ἡ κρεολὴ δὲν προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ.

Τὸν παρατηροῦσε μὲ προσοχή. Μὲ τὸ ἕνα χέρι της ἔπιασε μιὰ μπούκλα ἀπὸ τὰ μαλλιά του καὶ τὴν περιέστρεφε καὶ καθὼς δὲν γνώριζε ἀπὸ περιφράσεις:

—Εἶσαι ὡραῖος, τοῦ εἶπε μουρμουριστά.

—Εἶσαι ὡραία. Ἔχεις τὸ ἄρωμα τῆς δενδρομολόχας κι' ὅταν δὲν φορῇς τὰ ἄνθη της. Σὺ εἶσαι τὸ ὡραιότερο λουλούδι τῆς νήσου.

—Ἀλήθεια;

—Καὶ κάτι περισσότερο.

Ξαφνικὰ ἐκείνη ἔγειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ χείλη τοῦ Ἄλαιν κόλλησαν στὸν ὑπέροχο λαιμό της.

—Μεῖνε κοντά μου, Ταούρα, μεῖνε...

—Νομίζεις πὼς εἶμαι μιὰ πόρνη; Πῶς μεταχειρίζεστε σεῖς οἱ λευκοὶ τὶς γυναῖκες;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται....

—Καταλαβαίνω. Ἄφησέ με, σκύλε! καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀφήνοντάς του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φτηνὸ φουστάνι της. Χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

⁂

Ἡ ἁλιεία τῶν μαργαριταριῶν μὲ τὸν καιρὸ προώδευε. Εἶχαν ἤδη συγκεντρώσει δέκα θαυμασίους μαργαρίτας τοὺς ὁποίους ὁ Ἄλαιν εἶχε τυλιγμένους μέσα στὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ φουστανιοῦ τῆς Ταούρας, ποὺ μιὰ νύχτα....

Μιὰ μέρα ἔφτανε στὸ νησὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρείας. Ὁ Ἄλαιν τὴν περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἔδωσε μιὰ δεξίωσι ὅπου τῆς προσέφερε ἕνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα μαργαριτάρια. Ἡ μὶςς Ἔλλεν, ἡ ἀδελφὴ τοῦ διευθυντοῦ, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσε τὴν πολύτιμη ἐσάρπα της, γιὰ νὰ τὰ τυλίγῃ καὶ ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἄλαιν τὸ φίνο παπούτσι της πατοῦσε σκληρὰ τὸ πεταμένο κομμάτι τοῦ φουστανιοῦ τῆς κρεολῆς, ποὺ εἶδε, κρυμμένη, πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο τὴ σκηνὴ τοῦ δώρου.

—Τὰ μαργαριτάρια! Πάντα αὐτά! σκεπτότανε, ἀλλὰ γιατὶ οἱ λευκὲς τ' ἀγαποῦν τόσο; Γιατὶ ἡ φωνή τους τρέμει ὅταν μιλοῦν γι' αὐτά; Ὁ πατέρας ἔλεγε, ὅτι οἱ λευκοὶ—ἄνδρες καὶ γυναῖκες—γίνονται τρελλοί, ὅταν βλέπουν τὰ μαργαριτάρια. Ὁ Ἄλαιν θὰ μ' ἀγαποῦσε ἂν εἶχα; Βέβαια θὰ μ' ἀγαποῦσε. Καὶ γιὰ αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκτήσω. Ν' ἀποκτήσω πολλὰ ἀπ' αὐτά.

Καὶ καθὼς ἦτο καλὴ στὸ κολύμπι καὶ στὴ βουτιά, τὴν ἄλλη μέρα ἔτρεξε στὸ μέρος, ποὺ «ψάρρευε» ἡ Ἑταιρεία. Ὅλο τὸ πρωῒ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ «βουτάῃ» διαρκῶς. Ὅταν τέλος ἀπέκαμε κάθησε στὴν ἀκτὴ κι' ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὰ ὄστρακα. Δυστυχῶς ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα μαργαριτάρι. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔπρεπε νἄχῃ. Στὸ μυαλό της τῆς ἦλθαν τὰ ὄστρακα τοῦ πατέρα της, μὲ τὰ ὁποῖα στόλιζε τὴν καλύβα τους. Ἴσως ὁ γέρο-Μπὸρ νὰ εἶχε εὕρει πολλὰ ἐκεῖ μέσα, τόσα χρόνια. Ἔτρεξε Ὁ πατέρας της βλέποντάς την ἔτσι κουρασμένη ἀνησύχησε:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὸ ψάρεμα τῶν μαργαριταριῶν.

Καὶ παρατηρῶντας τὰ ὄστρακα, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν καλύβα, ρώτησε πάλι:

—Σύ, ποὺ ἄνοιξες τόσα ὄστρακα βρῆκες μέσα τους μαργαριτάρια;

—Τί τὰ θέλεις;

Ἐκείνη ἔσκυψε, κουβαριάστηκε μπροστά του καὶ τὸν ρώτησε:

—Πιστεύεις πὼς θὰ μ' ἀγαπήσῃ;

—Ἴσως.

—Ἐγὼ σοῦ λέγω, πὼς θὰ μ' ἀγαπήσῃ, ὅταν ἔχω μαργαριτάρια. Αὐτὰ εἶνε οἱ θεοί, ποὺ τραβοῦν τὴν ἀγάπη. Ἔχεις;

—Κύτταξε σ' αὐτὸ τὸ κουτί. Πάνω στὴν ἐταζέρα.

Ἡ Ταούρα ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πῆρε μὲ λαχτάρα τὸ κουτὶ στὰ χέρια της. Τὸ ἄνοιξε καὶ ἀνάμεσα σὲ κογχύλια, πελεκημένες σφῆνες ξύλου, σὲ κοπτερὰ χαλίκια, λαμποκοποῦσαν μερικὰ θαυμάσια μαργαριτάρια...Τ'ἀράδιασε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὰ μέτρησε. Ἦταν εἴκοσι δύο. Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἄρχισε νὰ χορεύῃ.

—Προσοχή, φώναξε ὁ πατέρας της. Ἔρχεται ὁ Ἄλαιν. Σκέπασέ τα. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἱκανοὶ γιὰ ὅλα, ὅταν τὰ δοῦν.

Ὁ Ἄλαιν μπῆκε μέσα καὶ καλησπέρισε:

—Μοῦ εἶπαν πρὸ ὀλίγου, πὼς τὸ πρωῒ ἡ Ταούρα «ἐβουτοῦσε». Βρῆκες τίποτε, Ταούρα;

—Ὄχι.

—Ὁπωσδήποτε δὲν πρέπει νὰ ξαναρχίσῃς. Τὸ μέρος αὐτὸ ἀνήκει στὴν Ἑταιρεία. Ἄλλως τε εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ σένα αὐτὸ ποὺ κάνεις.

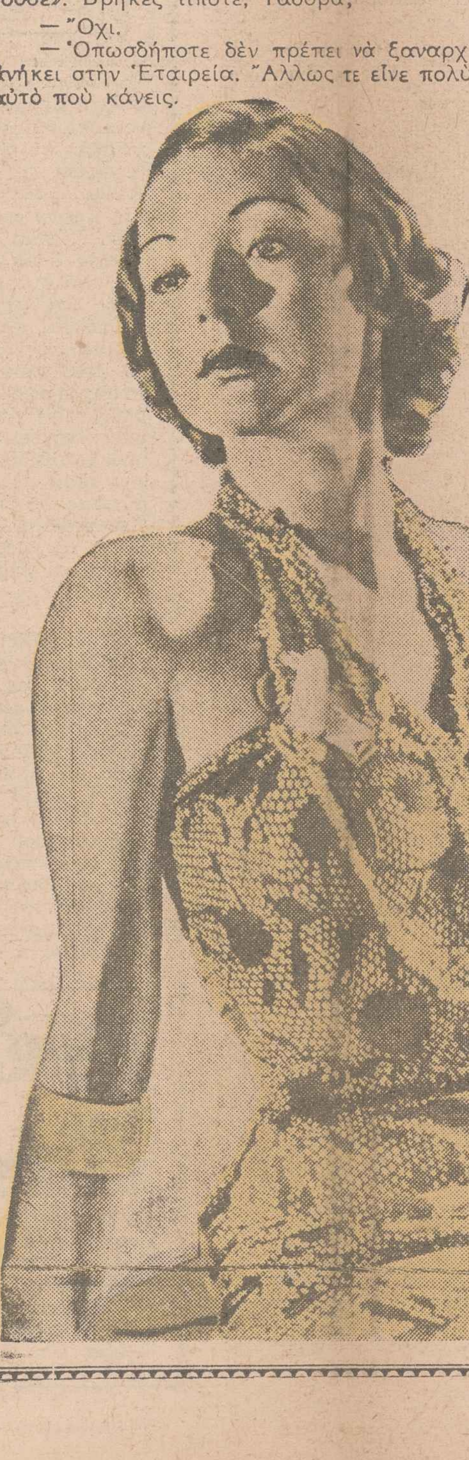

—Θέλεις ὅλα τὰ μαργαριτάρια, γιὰ νὰ τὰ προσφέρῃς στὴ λευκὴ γυναῖκα;

—Πῶς τὸ ξέρεις; καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γέρο:

—Ἐμποδίσατέ την νὰ ξαναρχίσῃ.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε, ἡ Ταούρα ρώτησε τὸν πατέρα της:

—Πόσα μαργαριτάρια χρειάζονται γιὰ ἕνα κολλιέ;

—Τριάντα..

—Ξέρεις, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν;

—Δὲν ἔχουν. Τὸ ξέρω καλά.

—Τότε πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βρῶ, εἶπε ἡ Ταούρα. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἡμέρα δὲν μπορῶ, θὰ «βουτάω» τὴ νύχτα, μέχρις ὅτου μπορέσω νὰ συμπληρώσω τὸ κολλιέ μου.

★

Δέκα πέντε μέρες ἀργότερα, ὁ Ἄλαιν, καθησμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἐξήταζε τὰ καινούργια ἓξ μαργαριτάρια, ποὺ προστέθηκαν στὴ συλλογή του τὶς τελευταῖες μέρες. Καὶ καθὼς ὁ Μπενουᾶ ἔμπαινε, τὸν ρώτησε:

—Τί ἔχετε, φίλε μου; Φαίνεσθε ταραγμένος.

—Ἑτοιμασθῆτε ν' ἀκούσετε: Ἡ Ταούρα ἔχει περισσότερα μαργαριτάρια ἀπὸ μᾶς.

—Ἔ;

—Εἶνε, ὅπως σᾶς τὸ λέγω. Βουτάει τὴ νύχτα. Καὶ κανένας δὲν ξέρει τί ἔχει βρῆ.

—Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ παραδεχτῶ, ὅτι βλέπει τὰ μαργαριτάρια τὴ νύχτα; Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;

—Οἱ ἰθαγενεῖς. Εἶδαν μαργαριτάρια στὴν καλύβα τοῦ Μπόρ, ὄχι πολὺ λιγώτερα ἀπὸ τριάντα.

Ὁ Ἄλαιν ἀνεπήδησε:

—Ἐν τούτοις δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι βρῆκε τόσα μαρμαριτάρια σὲ τόσο μικρὸ διάστημα. Πιστεύω μᾶλλον πὼς ὁ Μπὸρ θὰ τὰ ἔχῃ ἀπὸ καιρό. Τί θὰ κάμετε;

—Θὰ πάω στὴνΤαούρα καὶ θὰ τῆς ζητήσω νὰ τὰ δῶ. Ὕστερα θὰ τῆς προσφέρω...

—Δὲν θὰ κάμετε τίποτε. Αὐτὴ τοὺς ἀποδίδει δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποιὰ μαγικὴ δύναμι. Εἶνε ἱκανὴ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ θησαυρό της μὲ κάθε μέσον καὶ ὁ πατέρας της φαίνεται διατεθειμένος νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

—Δὲ θὰ φοβηθῶ ἀπὸ ἕνα χαμίνι κι' ἀπὸ ἕνα γέρο, καὶ ὁ Μπενουᾶ σηκώθηκε καὶ εἶπε πάλι:

—Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε ἕτοιμοι νὰ τὴν ἐκλάβουν ὡς μιὰ ὑπερφυσικὴ ὕπαρξι.

—Γιατὶ λοιπόν;

—Ξεχνᾶτε, ὅτι αὐτὴ «βουτάει» τὴ νύχτα, περιφρονῶντας τοὺς κινδύνους, ποὺ δὲν εἶνε μικροί; Ἔχει ἕνα θάρρος ἐκπληκτικὸ καὶ ὅταν θελήσῃ, μπορεῖ νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐναντίον μας. Σκεφθῆτε ὅτι εἴμαστε ἓξ μὲ τρία ὅπλα καὶ χωρὶς προμηθείας. Τὸ δὲ πλοῖο θὰ ξανάρθῃ σὲ τρεῖς ἑβδομάδες.

Ὁ Ἄλαιν ξανακάθησε σκεπτικός.

—Ἔχετε καμμιὰ ἰδέα, Μπενουᾶ;

—Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν καταφέρωμε νὰ σᾶς προσφέρῃ τὶς πέρλες. Θέλετε ἀπόψε νὰ πᾶμε νὰ τὴν δοῦμε νὰ «βουτάῃ»;

—Θὰ σᾶς τὸ προέτεινα.

Τὸ βράδυ πῆγαν μὲ μιὰ πιρόγα στὸ μέρος, ποὺ θὰ «βουτοῦσε» ἡ Ταούρα καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο. Σὲ λίγο φάνηκε μιὰ σκιά.

—Εἶνε ὁ Μπόρ, εἶπεν ὁ Μπενουᾶ. Αὐτὴ θἄχῃ ἤδη βουτήξει.

Ξαφνικὰ ἡ θάλασσα ἀναταράχτηκε καὶ μιὰ σιλουέττα φάνηκε.

—Ἴδια σειρῆνα, εἶπε ὁ Μπενουᾶ.

—Κάτι καλλίτερο, συμπλήρωσε ὁ Ἄλαιν.

⁂

Στὴν καλύβα τους ὁ Μπὸρ κι' ἡ κόρη του μετροῦσαν τὰ μαργαριτάρια. Μὲ κεῖνο, ποὺ «ψάρεψε» αὐτὸ τὸ βράδυ—κι' ἦταν μιὰ μεγάλη κι' ὑπέροχη πέρλα—γίνονταν εἴκοσι ἐννέα.

—Ἕνα κολλιὲ περίφημο. Τί θὰ κάμῃς;

—Θὰ περιμένω. Καταλαβαίνεις;

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μπενουᾶ ἦρθε καὶ τοὺς κάλεσε γιὰ τὸ βράδυ.

Ὁ γέρος ἠρνήθη, ἀλλ' ἡ Ταούρα ὑπεσχέθη.

Τὸ βράδυ ντυμένη μὲ τὸ φτωχικό της φόρεμα καὶ μὲ τὸ κολλιὲ στὸ λαιμὸ—πρᾶγμα ποὺ δημιουργοῦσε μιὰ κάπως κωμικὴ ἀντίθεσι — ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς Ἑταιρείας. Ὁ Ἄλαιν τῆς προσέφερε λικὲρ καὶ ὅταν τελείωσε ἡ βραδυά, προσφέρθηκε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὴν καλύβα της. Ἔφθασαν στὴ θάλασσα. Ἡ Ταούρα κάθησε σ' ἕνα βράχο, καὶ ὁ Ἄλαιν κοντὰ στὰ πόδια της.

—Φοβήθηκα, πὼς ἐκεῖνοι ἤθελαν νὰ σοῦ κλέψουν τὰ μαργαριτάρια.

—Τὸ κατάλαβα, ἀλλὰ ἦσουν ἐκεῖ, Ἄλαιν. Ξέρω καλὰ πὼς αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια ἔχουν μιὰ μαγικὴ δύναμι, μιὰ δύναμι ἐρωτική.

—Δύναμι ἐρωτική;

—Ναί. Τὸ κατάλαβα τὸ βράδυ, ποὺ δώρησες μιὰ πέρλα στὴ μὶςς Ἔλλεν. Καὶ γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἔψαξα καὶ βρῆκα αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια.

—Γιὰ μένα «βουτοῦσες»; Κινδύνεψες; Γιὰ μένα;

—Ἦταν τόσο ὡραῖο νὰ παίξω τὴ ζωή μου, γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Ἄλαιν, μουρμούρισε.

Ὁ Ἄλαιν τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία:

—Γιὰ μένα!... Ὤ δὲν ἀξίζω μιὰ τόσο μεγάλη ἀγάπη. Ὤ τί ὄνειρο! Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Σὲ λίγο θὰ διαλυθοῦν ὅλα... καὶ δὲν θὰ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου, παρὰ τὴ σκιὰ ἑνὸς ὀνείρου... Ταούρα... Πολυαγαπημένη... μίλησέ μου ἀκόμη.

Ἐκείνη μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἀπόσπασε ἀπὸ τὸν κύκνειο λαιμό της τὸ κολλιὲ καὶ τὸ πέταξε μέσα στὴ θάλασσα:

—Καὶ τώρα, Ἄλαιν, θὰ μοῦ πῇς ἀκόμα λόγια ἀγάπης;

Ὁ νέος ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ νερό.

—Κύττα τὰ ψάρια, Ταούρα, πῶς τρέχουν πρὸς τὶς πέρλες.

Τύλιξε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ λεπτὴ μέση τῆς πολυαγαπημένης του:

—Εἶσαι τὸ πιὸ ὡραῖο μαργαριτάρι τοῦ Μανταλέ. Ἔλα, ἀγάπη μου...

ΜΑΓΔΑ ΚΟΝΤΙΝΟ

Εἰς ἐξωτικὰς χώρας

ΕΝΑΣ ΝΑΥΑΓΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΗΤΗ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἕνα ναυάγιο καὶ μάλιστα στὶς ἄγριες περιοχὲς τοῦ Βορείου Πόλου δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀσυνήθιστο. Ὡστόσο, ἡ περιπέτεια τοῦ Καναδοῦ φαλαινοθήρα Γκράχαμ ἦταν ἀπὸ τὶς δραματικώτερες τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ὁ Γκράχαμ μὲ τοὺς συντρόφους του εἴχανε φύγει ἀπὸ ἕνα βορεινὸ λιμάνι τοῦ Καναδᾶ γιὰ νὰ κυνηγήσουνε φάλαινες...

Τὸ πλοῖο τους ὅμως ἐναυάγησε, ἀνάμεσα στὰ παγόβουνα ποὺ τὸ συνέτριψαν σὰν νὰ ἤτανε παιγνιδάκι, κι' οἱ Καναδοὶ ναυτικοὶ ἔμειναν μόνο μὲ μιὰ βάρκα, μὲ τὴν ὁποία θέλησαν νὰ κατέβουν νοτιώτερα.

Ἡ κακοκαιρία ὅμως ἐμαίνετο καί, σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, μιὰ μέρα δέχτηκαν τὴν ἐπίθεσι τεραστίων θαλασσίων ὄφεων.

Ὁ Γκράχαμ ἐσκότωσε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ τουφέκι του, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ρίχτηκαν ἐπάνω στὴ βάρκα, τὴν ἀναποδογύρισαν, κι' οἱ φαλαινοθῆρες, γιὰ δεύτερη φορὰ ναυαγοί, βρέθηκαν στὴ θάλασσα.

Μονάχα ὁ Γκράχαμ κατώρθωσε νὰ σωθῇ, γιατὶ ἁρπάχτηκε ἀπὸ τὶς μυτερὲς προεξοχὲς ἑνὸς παγόβουνου καὶ σκαρφάλωσε στὴν κορυφή του.

Οἱ σύντροφοί του πνίγηκαν, κι' ἀπέμεινε ὁλομόναχος στὴν ἄξενη ἐκείνη περιοχὴ τοῦ Βορείου Πόλου, κλεισμένος ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τεράστια παγόβουνα.

Τρεῖς μέρες ἔμεινε καθισμένος ἐπάνω στὸ παγόβουνο ἐκεῖνον, νηστικός, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο, γυμνός, σχεδόν, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ πουθενὰ σωτηρία.

Ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ τὴν τύχη τῶν συντρόφων του, ποὺ εἴχανε βρῇ τὸν θάνατο στὰ παγωμένα νερά.

Τὴν τρίτη μέρα ὁ Γκράχαμ, ἀντελήφθη πὼς γύρω ἀπὸ τὸν παγόβραχο ὅπου βρισκότανε σκαρφαλωμένος, ἔπλεαν πελώρια κήτη.

Ἀντελήφθη ἀμέσως — γιατὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἐταξείδευε ὡς φαλαινοθήρας στὶς πολικὲς περιοχὲς—πὼς τὰ κήτη αὐτὰ ἦσαν «ὄρκες», φοβερὰ σαρκοβόρα μεγαθήρια.

Ἡ «ὄρκα» ἐξ αἰτίας τῆς ἀγριότητός της ὀνομάζεται θαλασσία τίγρις, ἀλλ' ὑπερβάλλει κατὰ πολὺ σὲ ἀγριότητα τὴ βασίλισσα τῆς ζούγκλας.

Οἱ ὄρκες ζοῦνε στὶς βόρειες θάλασσες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπου κυνηγᾶνε φῶκες καὶ ξεσχίζουν τὶς φάλαινες γιὰ νὰ φᾶνε τὸ λιπαρό τους κρέας.

Ἡ ὄρκα φτάνει τὰ ὀκτὼ μέτρα μῆκος καὶ τὰ φτερούγια της εἶνε μακρύτερα ἀπὸ τῶν δελφινιῶν καὶ τῶν φαλαινῶν, φτάνοντας τὸ ἕνα μέτρο.

Ἡ δύναμί της ὅμως βρίσκεται κυρίως στὸ ρύγχος της, ποὺ εἶνε προικισμένο μὲ δόντια ἰσχυρότερα κάθε σαρκοβόρου.

Ἔχει μεγάλη εὐστροφία καὶ πλέει μὲ ταχύτητα μεγαλείτερη τῶν δελφινιῶν.

Εἶνε ἄπληστη περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς καρχαρίες καὶ γι' αὐτὸ εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ κάθε κῆτος.

Οἱ λαοὶ ποὺ ζοῦνε στὶς ἄξενες ἐκεῖνες βορεινὲς περιοχὲς τὴν λένε «δολοφόνο» γιατὶ πολλοὶ κυνηγοὶ βρήκανε τὸν θάνατο στὰ δόντια τῆς ὄρκας.

Ὁ Γκράχαμ λοιπὸν βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ ἕνα κοπάδι θαλασσινὲς τίγρεις.

Ὁ παγόβραχος ἦταν ἀρκετὰ ψηλός, κι' ὁ ναυαγὸς βρισκότανε σὲ ὕψος πέντε μέτρων ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του καθόλου ἀσφαλῆ, γιατὶ οἱ ὄρκες δὲν εἶνε μόνον ἄγριες, μὰ καὶ πονηρές.

Τὸ τέταρτο πρωῒ τοῦ ναυαγίου του, ὁ Γκράχαμ ἐνόμισε πὼς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὰ ἀπαίσια τέρατα, γιατὶ δὲν φαινόντουσαν πουθενά.

Μιὰ στιγμὴ ἀντίκρυσε μιὰ γιγαντιαία φάλαινα, ποὺ ἄνοιξε τὸ τεράστιο στόμα της στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ τὄκλεισε ἀμέσως, καταπίνοντας φύκια καὶ μικροοργανισμοὺς τοῦ θαλασσίου κόσμου, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ συνηθισμένη της τροφή.

Μὰ τὴν ἴδια ὥρα καμμιὰ δωδεκαριὰ ὄρκες, ποὺ ἦσαν κρυμμένες, πετάχτηκαν κι' ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ κήτους.

Τότε ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα θαλασσινὰ δράματα, ποὺ ὁ Γκράχαμ τὸ παρηκολούθησε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του.

Οἱ ὄρκες ρίχτηκαν στὰ πλευρὰ τῆς φάλαινας κι' ἄρχισαν νὰ τὴν ξεσχίζουν μὲ τὰ δόντια τους.

Σὲ λίγα λεπτά, πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ποὺ

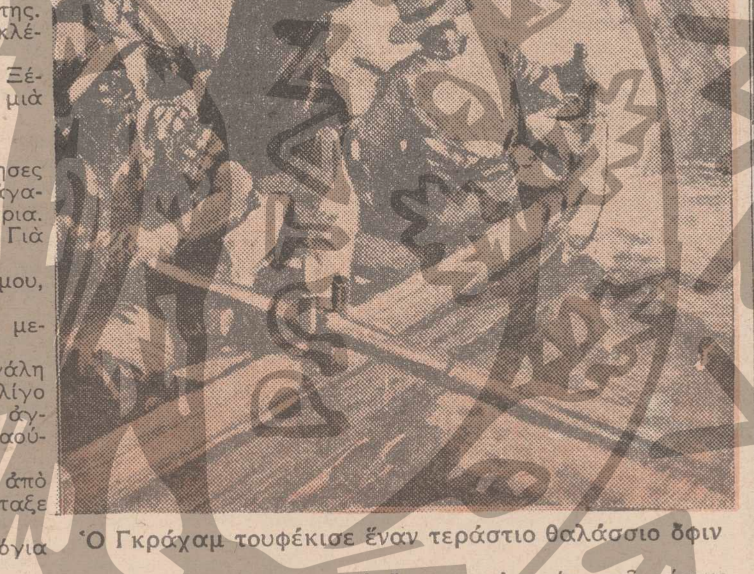

Ὁ Γκράχαμ τουφέκισε ἕναν τεράστιο θαλάσσιο ὄφιν

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Περίεργα ἄγρια ἔθιμα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

Ἡ ἱεροτελεστία τῆς πυροβασίας

Ἐγράφη τελευταίως εἰς τὸν τύπον ἡ πληροφορία διὰ μίαν ἑορτὴν ἀρκετὰ περίεργον, ποὺ λαμβάνει χώραν εἰς τὴν Βουλγαρικὴν ὕπαιθρον.

Κάθε χρόνο, εἰς τὸ χωρίον Βούλγκαρι, εἰς τὸ μέσον τῶν ὀρέων Στράνγια, γρηές, ἀποκαλούμενες «Νεστινάρκι» χορεύουν ἐπὶ τῶν ὑπολειμμάτων μιᾶς φωτιᾶς.

Εἶχα τὴν τύχη νὰ παραστῶ σὲ μιὰ ἀνάλογο ἱεροτελεστία, ὄχι ὅμως στὴ Βουλγαρία, ἀλλὰ στὸ νότιον ἡμισφαίριον, εἰς τὴν νῆσον Ραγιατέα. Ἡ ἑορτὴ αὐτή, ποὺ σήμερα γίνεται σπανιώτατα, εἶνε ἡ ἐπιβίωσις μιᾶς παλαιᾶς εἰδωλολατρικῆς συνηθείας καὶ μόνον μερικοὶ μάγοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴ πυροβασία.

Ἰδοὺ πῶς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Γαλλικῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 14ης Ἰουλίου, ποὺ ἑρτάζεται τόσον λαμπρῶς ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καταστήματα τῆς Αὐστραλίας, τελεῖται αὐτὴ ἡ ἑορτή, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουν «Οὐμουτί».

Ὁ «ταούα», δηλαδὴ ὁ μάγος, εἶνε τὸ μόνον πρόσωπον, ποὺ μπορεῖ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ — τὸ παραδοξότερον— νὰ μπορῇ νὰ καθιστᾷ ἱκανοὺς γι' αὐτὸ ὅσους ἄνδρας ἢ παιδιὰ θὰ ἐξεδήλωναν μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ὁ μάγος εἶχεν ἀνάψει τὴ φωτιὰ εἰς δύο ἢ τριῶν χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Οὐτουρόα. Στὸ πρόσταγμά του οἱ ἰθαγενεῖς γκρέμισαν μερικὲς καστανιές. Ὕστερα ἔσκαψαν ἕνα λάκκον μήκους ὀκτὼ μέτρων καὶ πλάτους πέντε. Ἔρριξαν μέσα ξηροὺς κλάδους καὶ πρὸ πάντων πολλοὺς ἀναμμένους δαυλοὺς καὶ ἀφοῦ ἡ φωτιὰ «φούντωσε», ἔρριξαν πέτρες πανω της. Ἡ φωτιὰ διήρκεσε δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύκτες ὥστε τὴν ἠσθάνεσο ἀπὸ ἀποστάσεως ἑκατὸ μέτρων.

Ἄγριος «Ταούα» ἐπάνω στὴ φωτιά

Ἡ κυρίως ἑορτὴ εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὸ πρωῒ τῆς τρίτης ἡμέρας μετὰ τὸ ἄναμμα τῆς φωτιᾶς. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου εἶχαν συγκεντρωθῆ καὶ ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν ἐκεῖ καὶ μερικοὶ «ποπόα» (ξένοι) ἐφωδιασμένοι μὲ φωτογραφικὲς μηχανές, μὲ τὶς ὁποῖες κατώρθωσαν μὲν νὰ πάρουν μερικὲς φωτογραφίες, ἀλλὰ δυστυχῶς πολὺ θαμπές, λόγῳ τῆς λαμπρότητος τῆς ἀτμοσφαίρας. Στὴν ἀρχὴ καθένας ἀπὸ τοὺς ξένους πίστευε, ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ περπατήσῃ κανένας μὲ γυμνὰ τὰ πόδια πάνω σ' αὐτὲς τὶς πυριφλεγεῖς πέτρες. Ἀλλὰ ἡ Βίβλος δὲν ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν τῶν νεαρῶν Ἑβραίων, ποὺ βγῆκαν φρέσκοι σὰν λουλούδια ἀπὸ μίαν καιομένην κάμινον;

Ὁ μάγος ἐξήτασε τὸν πυρόδρομον καὶ ἔβγαλε μιὰ φωνή. Ἀμέσως σαράντα ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στεφανωμένοι μὲ φύλλα πτέρης, ἔτρεξαν. Στὰ χέρια των κρατοῦσαν μπουκέττα ἀπὸ «τὶ», τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶνε «dracaena terminalis» καὶ θεωρεῖται τὸ ἱερὸν φυτὸν τῆς νήσου.

Ὕστερα ὁ μάγος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «στεφανηφόρων» ἰθαγενῶν, προχώρησε πρὸς τὸν λάκκον, στάθηκε, σήκωσε τὰ χέρια ὑψηλὰ καὶ μὲ στεντορείᾳ φωνὴ εἶπε μιὰ προσευχή, ποὺ ἀπευθύνονταν στὰ πνεύματα καὶ στοὺς θεούς, καὶ παρακαλοῦσε νὰ ἐπιτρέψουν σ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀκολούθους του νὰ περάσουν τὴν φωτιά, χωρὶς νὰ καοῦν.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ πιὰ προχώρησε πρὸς τὶς φλεγόμενες πέτρες, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν συνοδείαν του. Πέρασαν ἥσυχα καὶ ἀργὰ στὸ ἄλλο μέρος, ξαναγύρισαν καὶ τὸ ἴδιο ἔγινε δέκα φορές. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς θέλησαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν καὶ στὴ σπουδή των νὰ δείξουν τὴν πίστι τους παραπατοῦν καὶ πέφτουν.

Καὶ τότε ἄρχισαν νὰ φωνάζουν γοερά. Τὰ χέρια τους, οἱ γάμπες τους, τὰ μπούτια τους εἶχαν καῇ καὶ πονοῦσαν τρομερά.

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἔμπορος θέλησε κι' αὐτὸς νὰ μιμηθῇ τὸν «ταούα» καὶ τοὺς ἀκολούθους του. Ὁ ἰθαγενὴς ἔδειξε πὼς δὲν ἐπέτρεπε τέτοια ἱεροσυλία, ἀλλὰ ὁ Γιάνγκης ἦταν πολὺ ξεροκέφαλος. Καὶ μὲ τὰ κίτρινά του παπούτσια προχώρησε. Μόλις εἶχε κάνει δυὸ βήματα, αἰσθάνθηκε ἀβάσταχτη ζέστη, ἀλλὰ πείσμων καθὼς ἦταν προχώρησε. Αἴφνης ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ «ταούα» ἔτρεξε, τὸν πῆρε στὸν ὦμο του καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μαρτύριο.

Μερικοὶ ἄλλοι ἰθαγενεῖς, ποὺ ἄργησαν νἄρθουν, προσπάθησαν νὰ περάσουν. Ὁ μάγος φώναξε «Αἴτα» (ὄχι), ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἄκουσαν. Προχώρησαν, καὶ σὲ λίγο στὰ πέλματά των μεγάλες καντῆλες φούσκωσαν. Εἶχα τὴν περιέργεια νὰ κυττάξω τὰ πόδια τῶν ἀκολούθων τοῦ μάγου. Δὲν εἶδα κανένα ἴχνος τῆς «πυροβασίας των».

Ρώτησα τὸν «ταούα» ποῦ ὠφείλετο ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ «πειράματος». Κατ' αὐτόν, οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῆς νήσου Ταϊτῆς ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐκδηλώνουν τὴν ὕπαρξί τους καὶ τὴ δύναμί τους μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐπίσης πολὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «πυροβασίας» τὰ μπουκέττα ἀπὸ «Τὶ». Μοῦ εἶπε ἀκόμη τὸ ἑξῆς περίεργον : Ἐὰν ἕνας τῶν «πυροβατῶν» ἀπεπειρᾶτο νὰ ἐπιστρέψῃ, ἠσθάνετο ἀμέσως τὰ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπαφῆς τῶν ποδιῶν του μὲ τὴ φωτιά.

Τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου ἐδόθησαν διάφοροι ἐξηγήσεις. Κάποιος ὑπεστήριξε ὅτι: ἄτομα τιθέμενα εἰς κατάστασιν αὐθυποβολῆς, ἐξέβαλον μίαν μεγάλην ποσότητα ρευστῆς οὐσίας, ἀρκετὰ πυκνῆς, ποὺ ἐσχημάτιζε ἕνα προστατευτικὸν περίβλημα γύρω ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν φωτιὰ μέρη. Ἀλλὰ πῶς ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ εἰς κατάστασιν αὐθυποβολῆς; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ γεγονὸς εἶνε ἕνα: Ὅτι καὶ ὁ Εὐρωπαῖος ἀποκτᾷ τὴν ἰδίαν «ἀνοσίαν» τῶν ἰθαγενῶν, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ συμμορφώνεται πάντοτε πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ «ταούα».

Καὶ ἐρωτᾶται: Αὐτὴ ἡ πυροβασία ὀφείλεται εἰς τὴν μαγείαν ἢ εἶνε ἁπλῶς ἕνα ἔξυπνο κόλπο;

ΡΕΝΕ ΤΙΜΙ

εἶχε γίνει κατακόκκινη, ἐπέπλεαν κομμάτια ἀπὸ τὴ φάλαινα, ποὺ δὲν τὰ εἴχανε φάγει οἱ ὄρκες.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ ναυαγός, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, εἶδε ἕνα φαλαινοθηρικὸ νὰ πλησιάζῃ.

Τὸ ἁλιευτικό, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ φάλαινα, παρέλαβε τὸν ναυαγὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὸν ἄφησε σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι τῆς Γροιλανδίας, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ κεῖ στὸν Καναδᾶ.

Ἀλλ' οἱ περιπέτειες τοῦ Γκράχαμ δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη.

Στὸ Γροιλανδικὸ ἐκεῖνο λιμάνι βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ ἐχθρικὸ περιβάλλον.

Οἱ κάτοικοι — μιὰ φυλὴ συγγενικὴ μὲ τοὺς Ἐσκιμώους — ἔδειξαν ἐχθρικὰ αἰσθήματα ἀπέναντί του.

Μιὰ μέρα, δυὸ κυνηγοὶ τῆς φυλῆς, τὸν ἐκάλεσαν μαζί των.

Βλέποντας πὼς ὁ Γκράχαμ ἦτανε καλὸς κυνηγός, τοῦ προέτειναν νὰ μείνῃ στὸν τόπο τους ὁριστικὰ καὶ τὸν φιλοξένησαν σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς πέντε σκηνὲς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ «χωριὸ» τῆς φυλῆς.

Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔμενε στὴν ἴδια σκηνή, τὸν ἐρωτεύθηκε κι' ἄρχισε νὰ τὸν περιποιῆται ἰδιαιτέρως.

Οἱ συγγενεῖς της τὸ ἐκατάλαβαν κι' ἐπρότειναν στὸν Γκράχαμ νὰ τὴν παντρευτῇ.

Ὁ δύστυχος ναυαγός, βλέποντας πὼς ἀλλοιῶς δὲν θὰ γλύτωνε, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκά του.

Ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι ἦρθαν, εὐτυχῶς, νὰ τὸν βγάλουν τρεῖς Καναδοὶ κυνηγοί, ποὺ ἔφθασαν τυχαίως στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οἱ συμπατριῶτες του τὸν πῆραν μαζί τους — ἀφοῦ ἐχρειάσθηκε νὰ ἀπειλήσουν τοὺς ἡμιαγρίους Γροιλανδοὺς ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸν ἀφήσουν — καὶ τὸν συνώδευσαν ὥς τὸ Μοντρεάλ.

ΤΖΩΡΤΖ ΠΟΤΕΡ'Σ

Ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήματα

Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ «Παρνασσοῦ» τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος εἶχον δημοσιευθῆ 4 διατυπωθέντα ἐρωτήματα ἀναγνωστῶν, τὰ ἑξῆς :

1ον Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διαγνώσεως τῶν χαρακτήρων καὶ ποῖοι;

2ον Ποία ἡ χρησιμότης καὶ ποῖοι οἱ σκοποὶ τῆς Ἀνθρωπογνωσίας;

3ον Εἶνε ἡ πίστις εἰς τὸν ἀποκρυφισμὸν δεισιδαιμονία;

4ον Ὑπάρχει Τύχη καὶ εἶνε δυνατὴ ἡ πρόγνωσις τοῦ μέλλοντος;

Προσεκαλέσαμεν ταυτοχρόνως πάντα ἄλλον ἀναγνώστην νὰ ἀπαντήσῃ, ἐὰν ἤθελε, εἰς αὐτά, ἐκφέρων τὴν προσωπικήν του γνώμην, ἵνα αὐτὴ σχολιασθῇ καὶ χρησιμεύσῃ συγκριτικῶς ὡς εἶδος διαφωτιστικῆς ἐρεύνης.

Ἤδη συνεκεντρώσαμεν ἀρκετὰς ἀπαντήσεις — διὰ τὰς ὁποίας καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τοὺς προθυμοποιηθέντας νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς, ἑτοιμάζομεν δὲ τὴν σύμπτυξιν καὶ στατιστικὴν ἐπεξεργασίαν των εἰς εἰδικὰ ἀρθρίδια νὰ ἀναφέρωμεν αὐτὰς ὅπως ἔχουν δὲν θὰ ἐπήρκουν ὅλαι αἱ σελίδες τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ μᾶς ὑπεβλήθη καὶ ἓν νέον ἐρώτημα:

Ἀλλάσσει ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ παραμένει πάντοτε ὁ ἴδιος;

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

Ὁ Γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾷ

ΑΕΤΟΝ.—Χαρακτὴρ ἀδύνατος καὶ ἀργός. Συμπαθὴς μᾶλλον διὰ τὴν κοσμιότητά του. Δὲν στερεῖται κάποιας ἰδιορρυθμίας. Εἶνε ὅμως χωρὶς θέλησιν καὶ χωρὶς σθένος ὑποκείμενος εἰς ψυχικὰς μεταλλαγὰς συχνοτέρας τοῦ κανονικοῦ καὶ ἀποτόμους. Ἡ ἀντίληψίς του εἶνε καλή.

«Κρυφὸ ποτάμι».

ΟΛΣΟΝ.—Καὶ σεῖς ὁμοιάζετε κατὰ πολὺ μὲ τὸν προσκιαγραφηθέντα χαρακτῆρα. Ἰδιαιτέρως, δείχνετε κάποιαν προσποίησιν.

Ν.Α.Ν.—Χαρακτὴρ εὐθὺς μὲν ἀλλὰ ἀνελεύθερος ἀδύνατος σχεδὸν δειλός. Προσεκτικότης, παρατηρητικότης, τάξις, ἀλλ' ὅπως εἴπωμεν καθόλου αὐθόρμητος.

Σ.Α.Χ.—Τὰ ἴδια περίπου θὰ εἶχα νὰ πῶ μὲ τὸν προηγηθέντα χαρακτῆρα. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι σὲ σᾶς ἡ δειλία δείχνει πιὸ ἐγωϊστικὴν μορφήν, συνάμα ὅμως καὶ κάποιαν εὐσυγκινησίαν μεγαλειτέραν.

Α.Χ.— Καὶ σεῖς ἀπέχετε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ δείχνετε δύναμιν καὶ γενναιότητα. Ἴσως νὰ ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ἀδιάπλαστον ἀκόμη τοῦ χαρακτῆρος. Πάντως εἶσθε καὶ σεῖς ἀρκετὰ ἐγωκεντρικὸν πρόσωπον ἤτοι μὲ τὸ ἄτομόν σας τὰ αἰσθήματα κτλ ἀνέσεις τοου σχεδὸν τελείως ἀπερροφημένον.

ΚΩΣΤΑΝ Η.—Φαίνεσθε τύπος συμπαθὴς καὶ ἀξιόλογος. Δυστυχῶς ὅμως τόσον ὀλίνον φυσικός, ποὺ καταντᾷ σχεδὸν ἐπιτήδευσις. Ὅσον διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ποὺ ἀναφέρετε σᾶς λέγω ὅτι φαίνεται πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ ἰδικοῦ σας. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγένετο μιὰ ἀνάλυσις ἀρτία διὰ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὶς γνωμάτευσιν ἐπὶ τόσον σοβαροῦ ζητήματος.

Η.Α.Θ.—Ὅπως ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔπαυσα νὰ τὸ τονίζω, διὰ τῆς στήλης αὐτῆς ἀποσκοποῦμεν κυρίως νὰ γνωρίσωμεν τὴν ὕπαρξιν τῆς γραφολογίας εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτήν. Αἱ ἀπαντήσεις ἐλλείψει χώρου καὶ χρόνου γίνονται τελείως πρόχειροι. Θὰ ἔλεγα ὅτι θὰ εἴχατε ἐπιτυχίαν εἰς φιλολογικήν τινα ἐνασχόλησιν. Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ ἀναφέρετε τὸ λάθος σας θὰ εἶνε ὅτι δὲν εἶσθε πολὺ τολμηρός.

Γ.Γ.—Χίον.—Εὔθικτος καὶ φιλόδοξος, εἶσθε παρ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν πραγματικῆς δυνάμεως χαρακτὴρ μᾶλλον σταθερὸς καὶ καρτερικὸς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Φαίνεται ὡσὰν νὰ εἶσθε εἰς τὸ χρηματικὸν ζήτημα ἂν ὄχι καὶ τσιγγούνης ἀλλὰ τοὐλάχιστον σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπορροφημένος καὶ μὲ μεγάλον πόνον νὰ τὸ ἀποχωρίζεσθε.

ΑΝ. ΜΟΛ.—Σὲ σᾶς προέχει ἡ ἐνεργητικότης καὶ ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτῆρος. Θὰ σᾶς ἀπέδιδα δὲ καὶ μεγάλην δύναμιν ἐὰν ἄλλα σημεῖα δὲν ἤρχοντο εἰς ἀντίφασιν τῆς δραστηριότητός σας. Ἐπίσης παρὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑφὴν τῆς ἰδιοσυγκρασίας σας συχνὰ δειλιᾶτε καὶ αἰσθάνεσθε ἢ νομίζετε τὸν ἑαυτόν σας παραγκωνιζόμενον.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ.—Σᾶς ἀπαντῶ ὄχι ἐπὶ τῇ βάσει γραφολογικῆς ἀναλύσεως. Θὰ ἐχρειάζετο μακρὰ ἐργασία. Πάντως καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως σᾶς λέγω, προσέξατε, μὴ καταπονῆτε περισσότερον τὰ νεῦρα καὶ τὴν φαντασίαν σας. Ὁ χῶρος ἐδῶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶ. Ἂν θέλετε, μοῦ ἐμπιστεύεσθε μίαν διεύθυνσιν διὰ νὰ σᾶς γράψω. Ἐπίσης θὰ σᾶς συνεβούλευα νὰ μὴ διακόψητε τὴν ἀλληλογραφίαν σας μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ ἀναφέρετε.

Ξ.Α.Τ.—Ἂν θὰ γίνετε εὐτυχὴς αὐτὸ κατὰ μέγα μέρος θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ σᾶς. Ἐν τῷ μεταξὺ γενεῖτε περισσότερον ὀρθογράφος. Μὴν εἶσθε ἐπίσης πολὺ πεισματάρης καὶ μὴ κυττᾶτε μόνον τὸ συμφέρον σας

ΠΝΟΗΝ ΔΑΣΟΥΣ.—Καὶ σεῖς ἔχετε ἀρκετὴν δόσιν ἐγωϊσμοῦ παρ' ὅλον ὅτι δὲν δείχνετε πάντοτε τὸ αὐτὸ μέγεθος αὐτοπεποιθήσεως. Προσπαθήσατε νὰ μὴν κλείνεσθε τόσον στὸν ἑαυτόν σας.

ΓΕΩΡΓ. Κ. Γ.—Ἀφίνετε πολὺ τὴν φαντασίαν σας νὰ ὀργιάζῃ. Φιλάρεσκος καὶ ἰδιόρρυθμος σὲ πολλά, ὑποπτεύομαι σὲ σᾶς ἕνας ἐρωτισμὸν τόσον ἄπληστον ὅσον καὶ ἀνικανοποίητον.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ.— Ἀναμφισβητήτως δείχνετε καλλιτεχνικὴν διάθεσιν ἐξαιρετικήν. Ἐὰν δὲν ἐλέγατε μὲ τὶ ἀσχολῆσθε θὰ σᾶς ὑπέθετα ζωγράφον (δὲν ἔχει σημασίαν ὅτι δὲν εἶσθε ἐξαιρετικὰ καλλιγράφος). Προσπαθήσατε νὰ γίνετε πλέον ἀνοιχτόκαρδος καὶ τὸν σημερινὸν ἐγωκεντρισμόν σας νὰ μεταβάλλετε εἰς γόνιμον ἐσωτερικότητα. Πιστεύσατέ με δὲν εἶσθε...«ἀθεράπευτος».

Ν.Α.Ν.—Εἶσθε ἄνθρωπος πολὺ νευρικὸς καὶ ὀξύθυμος. Συγχρόνως ἔχετε κάτι τὸ ἀναποφάσιστον. Ἐν γένει ὑποκρύπτετε μεγάλας ἀντινομίας. Δύσκολος διὰ πρόχειρον ἐξήγησιν.

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Ἀντ. Σφακάκης

Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ - ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΛΟΓΟΣ μὲ ὑπερδεκαετῆ εἰδικὴν κατάρτισιν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός.

Χαρακτηροδιαγνώσεις καὶ ἀναλύσεις.

Σύγκρισις ἁρμονικότητος χαρακτήρων.

Διαλογὴ καὶ ἐπιλογὴ προσωπικοῦ, συνεργατῶν κλπ.

Δικαστικὴ Γραφολογία (ἐξακρίβωσις τοῦ γράψαντος ἐπὶ πλαστότητος καὶ ἀνωνυμίας).

Ἀπευθυντέον ὁδὸς Σκρᾶ 58, ΚΑΛΛΙΘΕΑ.

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

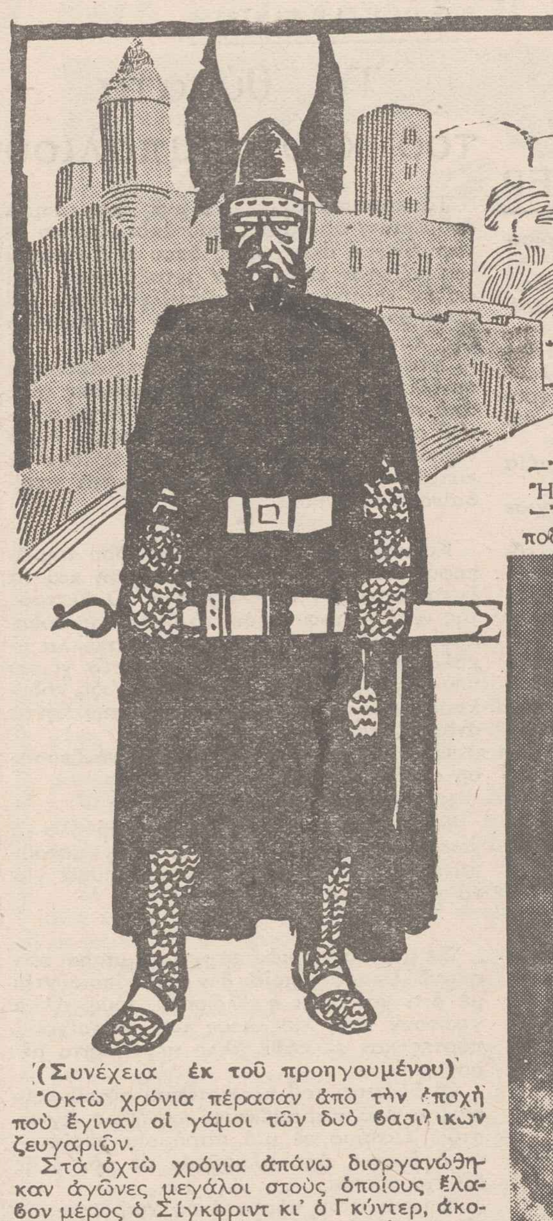

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΚΕΟΡΓΚ ΤΕΠΦΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὀκτὼ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγιναν οἱ γάμοι τῶν δυὸ βασιλικῶν ζευγαριῶν.

Στὰ ὀχτὼ χρόνια ἀπάνω διοργανώθηκαν ἀγῶνες μεγάλοι στοὺς ὁποίους ἔλαβον μέρος ὁ Σίγκφριντ κι' ὁ Γκύντερ, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἱππότες των.

Οἱ δυὸ βασιλιάδες νικήσανε σὲ πολλὰ ἀγωνίσματα κι' ὅλοι θαρρούσανε πὼς οἱ γιορτὲς θὰ συνεχισθοῦν, ὅπως εἶχαν ἀρχίσει, μέσα σὲ χαρὲς καὶ σὲ διασκεδάσεις.

Κάποτε, ἡ Κριμχίλδη, ὑπερήφανη γιὰ τὶς νίκες τοῦ ἀντρός της, εἶπε δυνατά:

—Σὰν τὸν Σίγκφριντ δὲν εἶνε κανένας στὴ δύναμι.

Ἔτυχε νἆνε πλάϊ της ἡ Μπρουνχίλδη πού, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἔνοιωσε τὴ ζήλεια νὰ τῆς δαγκάνῃ σὰ φίδι τὴν καρδιά.

Ἀγαποῦσε ἀκόμα κρυφὰ τὸν Σίγκφριντ μὰ καὶ τὸν μισοῦσε κιόλας γιατὶ δὲν τὴν εἶχε προσέξει...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς Κριμχίλδης τινάχτηκε ἀπάνω.

—Ὁ Γκύντερ εἶνε δυνατώτερος ἀπ' ὅλους, εἶπε. Στὴν Ἰσλανδία αὐτὸς μ' ἐνίκησε ἐνῷ ὁ ἄντρας σου ἦτανε κουμμένος στὸ καράβι.

—Ὁ Σίγκφριντ δὲν συνηθίζει νὰ κρύβεται. Μήπως δὲν ἄκουσες νὰ μιλᾶνε γιὰ τὰ πάλαιμά του μὲ τὸ δράκο ποὺ φύλαγε τὸ θησαυρὸ τῶν Νιμπελοῦγκεν ;

—Δὲν ξέρω ἂν ἐπάλαιψε ἢ ὄχι, ἐκεῖνο μόνο ποὺ ξέρω εἶνε πὼς ὁ Σίγκφριντ εἶνε ἕνας ὑποτελὴς τοῦ ἀντρός μου.

—Ὁ Σίγκφριντ ὑποτελής ; Κάνεις μεγάλο λάθος. Εἶνε κι' αὐτὸς βασιλιᾶς σὰν τὸν Γκύντερ. Κι' ὅσο γιὰ τὰ λόγια σου τὰ προσβλητικά, θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Κ' ἡ Κριμχίλδη ἔφυγε πειραγμένη.

Ὅλοι νόμιζαν πὼς τὰ πράγματα θὰ σταματοῦσαν ὥς ἐκεῖ.

Ἡ μοῖρα ὅμως ἔγραφε ἀλλοιῶς.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ οἱ δυὸ βασίλισσες ἀνταμώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Μπρουνχίλδη πῆγε νὰ μπῇ πρώτη μέσα. Κι' ἐπειδὴ ἡ Κριμχίλδη τὴν εἶχε προσπεράσει τῆς φώναξε δυνατά :

—Παραμέρισε γιατὶ δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ γυναίκα ὑποτελοῦς.

—Εἶμαι βασίλισσα σὰν καὶ ἐσένα, φώναξε θυμωμένη ἡ Κριμχίλδη. Καὶ μάλιστα εἶμαι καλλίτερη ἀπὸ σένα γιατὶ ἐσὺ ἔχεις ἀτιμάσει τὸν ἄντρα σου.

Ἡ ἄγρια Ἰσλανδὴ ἔγινε κατακόρφυρη ἀπὸ τὸ θυμό της.

—Ἐγώ ; Δεν ξέρεις τι λές....

Ἡ Κριμχίλδη γέλασε περιφρονητικά.

—Ἐκεῖνο ποὺ λέω μπορῶ καὶ νὰ τ' ἀποδείξω κιόλας, φώναξε. Νὰ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ζώνη σου ;

Ὁ Σίγκφριντ μπῆκε στὴ σπηλιὰ μὲ τὸ θησαυρό

Καί, βγάζοντας ἀπὸ τὴ μέση της τὴ ζώνη τῆς Μπρουνχίλδης τὴν ἐσήκωσε ψηλά.

—Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἡ ζώνη σου αὐτή ; φώναξε δυνατά.

Οἱ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας των πλησίασαν κι' ἄρχισαν νὰ σχολιάζουν μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ἀποκάλυψι ἐκείνη.

Ὅλες ἀνεγνώρισαν τὴ ζώνη τῆς Μπρουνχίλδης.

Ὥστε ἡ ὑπερήφανη Ἰσλανδὴ εἶχε παραδοθῆ στὸν Σίγκφριντ ;

Αὐτὸ ἤτανε τόσο φανερό, ὥστε καμμιὰ δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀμφιβάλῃ.

Ἡ Μπρουνχίλδη εἶχε ἀπομείνει ἄφωνη, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ἔπειτα, βγάζοντας μιὰν ἄγρια κραυγὴ σωριάστηκε στὴ γῆ λιπόθυμη.

Ἡ Κριμχίλδη θριάμβευε.

*

Ὅταν ἡ Μπρουνχίλδη συνῆλθε καὶ πῆγε στὸ παλάτι, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸ Γκύντερ.

—Ἡ ἀδελφή σου μὲ πρόσβαλε ! τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Διελάλησε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς εἶμαι ἐρωμένη τοῦ Σίγκφριντ.

Ὁ Γκύντερ ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες του.

—Πῶς ! ἐτραύλισε. Τὶ εἶνε αὐτὸ ποὺ λές ;

Ἀλλ' ἡ Μπρουνχίλδη ἐπέμενε :

—Μὲ πρόσβαλε ! Πρόσβαλαν τὴν τιμή σου ! φώναξε μὲ λυγμούς.

Ὁ βασιλιᾶς τοῦ Βουργουνδίας διευθύνθηκε ἀμέσως στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, κάλεσε τοὺς ἱππότες του κι' ἔπειτα ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸν Σίγκφριντ.

Ἐκεῖνος μπῆκε ἀνύποπτος μέσα.

Τότε ὁ Γκύντερ σηκώθηκε ἀπάνω καὶ διηγήθη, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή του, ὅλα ὅσα εἴχανε συμβῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Σίγκφριντ τ' ἄκουσε κατάπληκτος.

—Γκύντερ, εἶπε μὲ φωνὴ σταθερά. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν εἶχα ποτὲ καμμιὰ κρυφὴ σχέσι μὲ τὴν Μπρουνχίλδη οὔτε ὅταν πήγαμε στὴν Ἰσλανδία, οὔτε ὅταν γυρίσαμε ἐδῶ. Μὴ δίνῃς σημασία στὰ λόγια τῶν γυναικῶν. Καλλίτερα ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ τὶς συμβουλέψουμε ν' ἀφίσουν αὐτὰ τὰ μαλλώματα.

Ὅλοι οἱ ἱππότες ἐπεδοκίμασαν τὰ λόγια του.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Γκύντερ βρῆκε σωστὰ ὅσα εἶπε ὁ γαμπρός του.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔπεσε σὲ συλλογή.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴ φριχτὴ ὑποψία.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὸν βρῆκε μιὰ μέρα ὁ Χάγκεν, ὁ Μαῦρος Ἱππότης, ποὺ μισοῦσε θανάσιμα τὸν Σίγκφριντ γιατὶ εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη τῆς Κριμχίλδης.

—Βασιλῆᾶ μου τοῦ εἶπε σὲ βλέπω στενοχωρημένον καὶ ξέρω τὴν ἀφορμὴ τῆς στενοχωρίας σου. Ἡ Μπρουνχίλδη δὲν θέλει πιὰ νὰ καθήσῃ μαζί σου στὸ τραπέζι ὕστερα ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς ἔκαμε ἡ ἀδελφή σου. Καί, γιὰ ὅλα αὐτά, φταίει ὁ Σίγκφριντ. Μόνον ἂν λείψῃ αὐτὸς ἀπὸ τὴ μέση θὰ ξαναγυρίσῃ ἡ χαρὰ στὸ παλάτι....

Ὁ Γκύντερ ἔγινε χλωμός.

Ἐδίσταζε νὰ πάρῃ μιὰ τέτοια ἀπόφασι.

—Ξεχνᾶς τὶ ἔκαμε ὁ Σίγκφριντ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν Βουργουνδία ; εἶπε στὸν Χάγκεν. Τὶ θὰ πῇ ὁ κόσμος ἂν μάθῃ πὼς ἐσκότωσα τὸ πιὸ πιστὸ φίλο μου ;

Ὁ Μαῦρος Ἱππότης χαμογέλασε περιφρονητικά.

—Ἦταν ἕνας ὑποκριτὴς καὶ τίποτε ἄλλο, εἶπε. Ποιὸς θὰ μάθῃ ἀπὸ τὶ θάνατο πῆγε ὁ Σίγκφριντ ; Ἐγὼ θὰ τὸν σκοτώσω, βασιλῆᾶ. Ἡ τιμή σου ζητάει ἐκδίκησι.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ Γκύντερ, βγῆκε ἔξω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Χάγκεν προσπαθοῦσε νὰ βρίσκεται ὅσο μποροῦσε συχνότερα κοντὰ στὴν Κριμχίλδη

Κρύβοντας ἔντεχνα τὸ θανάσιμο μῖσος του, τῆς ἔκανε τὸ φίλο καὶ τῆς μιλοῦσε μὲ περιφρόνησι γιὰ τὴν Μπρουνχίλδη καὶ μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν Σίγκφριντ.

Κ' ἡ Κριμχίλδη, ποὺ ἦταν ἀπονήρευτη, τὸν ἐπίστεψε γιὰ φίλο της.

Ἔτσι τοῦ διηγήθηκε κάποτε πὼς ὁ Σίγκφριντ εἶχε σκοτώσει τὸ δράκο καὶ λούστηκε στὸ αἷμα του.

—Μόνο σὲ μιὰ μεριὰ στὴν πλάτη του δὲν ἐπῆγε τὸ αἷμα τοῦ δράκου, εἶπε, καὶ μόνον ἐκεῖ μπορεῖ νὰ πληγωθῇ ὁ ἄντρας μου...

Ἀστραπὴ χαρᾶς ἔλαμψε στὸ σκοτεινὸ βάθος τῶν ματιῶν τοῦ Χάγκεν.

—Βασίλισσα, τῆς εἶπε, ξέρεις πόσο σᾶς ἀγαπῶ καὶ σένα καὶ τὸν Σίγκφριντ. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ λοιπὸν κάτι : Ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα στὸ παλάτι, ἄνθρωποι τῆς Μπρουνχίλδης ποὺ παραμονεύουν νὰ βροῦνε εὐκαιρία κατάλληλη γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν Σίγκφριντ. Ἐγὼ θὰ τὸν ὑπερασπίσω. Ἀλλά, γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω, πρέπει νὰ ξέρω ποιὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ του δὲν τὸ προστατεύει τὸ αἷμα τοῦ δράκου.

Ἡ Κριμχίλδη ἔγινε κατακίτρινη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

—Τὶ μὲ συμβουλεύεις νὰ κάμω, πιστέ μου Χάγκεν ; τὸν ρώτησε.

—Ράψε ἕνα κόκκινο σταυρὸ πάνω στὸ μανδύα τοῦ Σίγκφριντ, στὸ μέρος ὅπου δὲν ἐπῆγε τὸ αἷμα τοῦ δράκου. Ἔτσι θὰ ξέρω νὰ τὸν φυλάω καλλίτερα.

Ἡ βασίλισσα τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια μ' εὐγνωμοσύνη.

—Σ' εὐχαριστῶ ! τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κάνεις !

Κι' ἔσπευσε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ ράψῃ τὸ σταυρὸ στὸ μανδύα τοῦ Σίγκφριντ...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον

ΕΡΓΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (σελίδες 1342) τόμοι 1—5. Νέα λογοτεχνικὴ μετάφρ. Γ. Τσουκαλᾶ. Τὸ ὅλον ἔργον χρυσόδετον δραχμ. 100.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (σελίδες 544). Νέα μετάφρασις Γ. Τσουκαλᾶ δραχ. 30.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» (Πανεπιστημίου 36) Ταχ) κὰ ἐπαρχιῶν 15 %.

Ξένη ποίησις

Ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ βαθειά....

Τοῦ Μ. Λερμοντὼφ

Ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ βαθειά, ἐσὺ δὲν εἶσαι. Ὄχι!
Κι' οὔτε καὶ λάμπει ἡ ὠμορφιά σου ἡ ἐξωτικὴ γιὰ μένα!
Ἐκεῖνο, ποὺ βαθύτατα σ' ἐσένα ἔχω ἀγαπήσει,
εἶνε οἱ λύπες μου οἱ παλιές, τὰ νειᾶτα τὰ χαμένα!

Κι' ὅταν μὲς στὴν ἀγκάλη μου καμμιὰ φορὰ σὲ σφίγγω,
καὶ μὲς στὰ μάτια σου βαθειὰ βυθίζω τὴ ματιά μου,
ἕνα παράξενο αἴσθημα νὰ μὲ γεμίζῃ νοιώθω.
Ἀλλ' ὅμως ὄχι, δὲν μιλῶ γιὰ σένα στὴν καρδιά μου!

Μιλῶ τότε στὴ φίλη μου τῶν παιδικῶν μου χρόνων.
Τὰ μάτια της στὰ μάτια σου ζητῶ καὶ στὰ φιλιά σου,
τὰ χείλη ποὺ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἔχουν σιωπήσει.
Ζητῶ τὴ φλόγα τῶν νεκρῶν βλεμμάτων στὴ ματιά σου...

(Μετ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ)

Ἀνδρικαὶ ἐξομολογήσεις

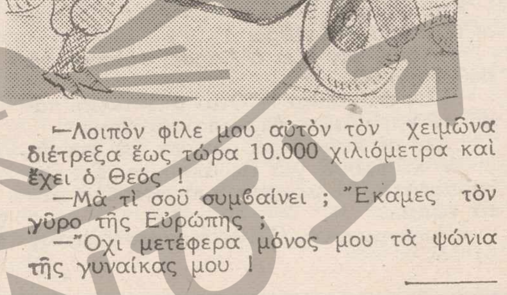

—Λοιπὸν φίλε μου αὐτὸν τὸν χειμῶνα διέτρεξα ἕως τώρα 10.000 χιλιόμετρα καὶ ἔχει ὁ Θεός !

—Μὰ τὶ σοῦ συμβαίνει ; Ἔκαμες τὸν γῦρο τῆς Εὐρώπης ;

—Ὄχι μετέφερα μόνος μου τὰ ψώνια τῆς γυναίκας μου !

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΕΡΝΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΚΑΚΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗΣ

Τοῦ Γάλλου συγγραφέως ΜΠ. ΒΑΛΜΕΡ

Ἡ πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες ἦρθαν σκεπασμένες μὲ χιόνια ποὺ τὰ ἔλυωνε ἄλλοτε ὁ ἥλιος καὶ ἄλλοτε μιὰ ἁπαλὴ βροχούλα.

Τὶς ἀγαπῶ αὐτὲς τὶς βροχὲς ἔλεγε ἡ ὄμορφη Τζινέβρα, στὸν ἄνδρα της ποῦ παραπονιότανε γι' αὐτές...μ' ἀρέσουν γιατὶ μεγάλωσα στὴ Σικελία, ὅπου εἶνε τόσο διαφορετικές. Ὅταν δὲν εἶνε πιὰ κανεὶς εἴκοσι χρονῶν οὔτε τριάντα, θυμᾶται τὰ νιάτα του καὶ διασκεδάζει μ' ἕνα τίποτα.

Ἦταν στὸ Φοντενεμπλὼ, κοντὰ στὸ δάσος, μιὰ εὐχάριστη βιλίτσα ποὺ οἱ κῆποι της κατέβαιναν σ' ἕνα ρυάκι, καὶ ἦταν σ' ἕνα δωμάτιο τζαμωτὸ, ποὺ χρησίμευε γιὰ καπνιστήριο, καὶ πολλὲς φορὲς γιὰ τραπεζαρία.

Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο, τρία σερβίτσια περιμένανε. Δυὸ μεγάλα κυνηγετικὰ σκυλιὰ, πηγαινοερχόνταν ἀνήσυχα.

—Ἄργησε ὁ Φρανσουᾶ, καὶ δὲν εἶνε συνήθειά του αὐτὴ, λέει ὁ κ. Ντὲ Λαρινβὶλ ξεμουδιάζοντας μ' ἕνα ξερὸ κρότο τὶς κλειδώσεις τῶν χεριῶν του.

—Κύτταξε Φίλιππε, μὰ κύτταξε αὐτὸ τὸ φῶς πάνω στὰ δέντρα ἐκεῖ...Εἶνε θαυμάσιο !

—Ἀγάπη μου, τῆς ἀπαντᾶ, καθίζοντάς την στὰ γόνατά του Πῶς κατάφερες νἄχῃς τόσο λαμπερὰ μάτια, ἀφοῦ γεννήθηκες στὸ Παλέρμο ;

—Εἶνε ἡ ἑκατοστὴ φορὰ ποὺ μοῦ τὸ ρωτᾶς...

—Ἐμπρὸς, χαμογέλασε λοιπὸν στὰ κομπλιμέντα τοῦ γέρω-συζύγου σου.

—Χαμογελῶ...Ἀλλὰ γιατὶ ἀργεῖ ὁ Φρανσουᾶ ; Πηγαίνω νὰ δῶ μὴν καῇ τὸ φαΐ. Ἐπιτρέπεις ἔ ;

—Πήγαινε, καλὴ νοικοκυρά !

Φώναξε τὰ σκυλιὰ του νὰ τὰ χαϊδέψῃ. Διψοῦσε γιὰ χάδια αὐτὸ τὸ ἐλαφρὸ ἀνοιξιάτικο πρωϊνό.

Ὁ κ. ντὲ Λαρινβὶλ, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὄμορφος ἄνδρας, ἀλλὰ εἶχε, κι' ἔχει πάντα ἕνα εὐγενικώτατο παράστημα. Τὰ πενῆντα χρόνια, τοῦ εἶχαν δώσει πιὸ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ ἀφίνοντας καθαρὴ τὴ γραμμὴ τοῦ σαλονιοῦ. Κανένα θέλγητρο. Εὐγενικὴ ἐμφάνισις, σχεδὸν ἡγεμονική. Καμμιὰ φορά, στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν διέκρινε κανεὶς μιὰ ρυτίδα.

Δὲν εἶχε καλὴ ὑγεία, ἂν καὶ φαινότανε γερός. Φοβότανε, κι' ἄκουγε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ. Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ἀπὸ στηθάγχη.

Ἡ γόησσα Ἄνοιξι ξεφορτώθηκε τὰ χιονισμένα της στολίδια, καὶ σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἡ φύσις ὅλη χαιρότανε, ἄνθιζε, γελοῦσε. Κάθε κλαδὶ εἶχε τὸ μπουμπούκι του, κάθε λουλουδάκι ἄνοιγε ἐρωτιάρικα τὰ πέταλα του, στὸ χάδι τοῦ ἡλιου. Ὁ κότσυφας σφύριξε, ὁ σπίνος ἀπήντησε στὸ κελάϊδημα τῆς καρδερίνας. Οὔτε τὸ παραμικρότερο σύννεφο πιὰ στὸν οὐρανό.

—Ἄργησα, λέει μπαίνοντας στὸ δωμάτιο ὁ Φρανσουᾶ, αὐτὸς ποὺ τόση ὥρα περιμένανε.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἀδέλφια μὲ τὸν Φίλιππο, τόσο μοιάζαν. Ὁ Φρανσουᾶ Λαρσὲ ἦτανε πιὸ ἀδύνατος, πιὸ μελαχροινὸς καὶ μιὰ φυσικὴ κομψότητα τοὔδινε κάτι τὸ ἐξωτικό.

—Ἡ Τζινέβρα ἀδημονοῦσε, καλέ μου φίλε ! τοῦ λέει ὁ Φίλιππος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ λυπήθηκες τὴν μοναξιά μας, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀργεῖς. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

Κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ φίλου του στὰ δικά του. Δὲν σηκώθηκε, ἔκανε τὸν ἄρρωστο μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸ φίλο.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι ; Στηρίξου γέρο μου. Μόλις ἀρραβωνιάστηκα.

—Τί λές; Ἀρραβωνιάστηκες ἐσύ ! Ὄχι μὰ δὲν ὑπάρχει Θεός ;

Καὶ φώναξε :

Τζινέβρα, Τζινέβρα !

—Ἀφισέ την λέει ὁ Λαρσέ, στάσου νὰ σοῦ διηγηθῶ...

—Εἶνε ἀπίστευτο ! Ὅταν σκέπτωμαι πόσο μὲ καροΐδεψες ὅταν παντρεύθηκα !

—Δὲν σὲ κορόϊδεψα μονάχα, σὲ ἀπεκήρυξα, κι' ἔφυγα γιὰ τὶς ἀποικίες. Σὲ καταράστηκα. Τί μακρυὰ ποὺ εἶνε ὅλα αὐτὰ τώρα.

—Πολὺ μακρυά....Ἕνα τέταρτο αἰῶνος σχεδόν.

—Ὄχι ἐντελῶς, ἀλλὰ σχεδόν. Καὶ νά, τώρα ἀρραβωνιάστηκα. Εἶνε χαριτωμένη, ἔχει τὰ μάτια τῆς γυναίκας σου, μάτια λαμπερὰ, μάτια συζύγου.

—Τί μάτια συζύγου ;

—Μὴ προσπαθῇς νὰ καταλάβῃς.

—Μιὰ κοπέλλα, μιὰ χωρισμένη χήρα ;

—Μιὰ ποὺ κακοπαντρεύτηκε καὶ ποὺ τώρα εἶνε ἐλεύθερη. Ἕνας περίφημος τύπος, γέρο μου, ἀκριβῶς ἡ φωτογραφία τῆς Τζινέβρας, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἐγεννήθηκε στὴ Λίλη.

—Γάμος συμφέροντος ; Μεγάλη περιουσία ;

—Τρελλάθηκες ; γάμος τῆς καρδιᾶς.

—Τῆς γέρικης καρδιᾶς σου, ποὺ βαρέθηκε νἆνε μόνη ;

—Μιὰ καρδιὰ ἀπὸ τὶς ἀποικίες ποὺ ξαναγυρνᾶ στὸ σπίτι της.

Ἀλλὰ ἡ Τζινέβρα ἐρχότανε στὴν τραπεζαρία, συνοδεύοντας τὴν ὑπηρέτρια καὶ μαλώνοντάς τον.

—Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ σημερινὴ ἀταξία Φρανσουᾶ ;

—Ἄ ! μιὰ μεγάλη εἴδησις !...ἄρχισε ὁ κ. ντὲ Λαρινβίλ.

—Τὴν κρατοῦμε γιὰ τὸ φροῦτο, λέει εὔθυμα ὁ Φρανσουᾶ Λαρσέ.

—Ξαναφεύγετε γιὰ τὶς ἀποικίες ; ρωτᾶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λιγάκι ἡ Τζινέβρα.

—Ἄ, ὄχι, ποτὲ πιά. Θὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ. Ἀλλ' ἂς φᾶμε πρῶτα. Πεθαίνω τῆς πείνας.

Ἔφαγαν. Ἡ οἰκοδέσποινα ἦταν σκεπτική. Ὁ ἥλιος ἔπαιζε ἀπάνω στὸ τραπέζι μὲ τὰ στολίδια του. Ὅλο διαμάντια, ζαφείρια καὶ μαργαριτάρια στολιζόνταν. Ξαφνικὰ τἄβγαζε ὅλα, καὶ παρουσιαζότανε μὲ τὴν λαμπερή του γύμνια.

—Τί καλὰ ποὺ εἴμαστε ἔτσι ἐδῶ, λέει ὁ Φρανσουᾶ.

—Εἴμαστε στὰ φροῦτα, λέει ἡ Τζινέβρα. Ποιὰ εἶνε ἡ μεγάλη εἴδησις ;

—Σᾶς μιμοῦμαι φίλη μου, ἢ μᾶλλον μιμοῦμαι τὸν εὐτυχισμένο σύζυγό σας... Παντρεύομαι !

—Παντρεύεσθε, σεῖς ;

—Ἐξηγησέ της αὐτὴ τὴν περιπέτεια, λέγει ὁ Φίλιππος, ξέχασα τὶς σταγόνες μου, καὶ πηγαίνω στὸ δωμάτιο μου νὰ τὶς πάρω.

Τὰ σκυλιὰ ἀκολούθησαν τὸν κύριο τους δὲν εἶχαν φάει ἀκόμα.

—Παντρεύεσθε Φρανσουᾶ ; Τί ἀστεῖο μοῦ φαίνεται !

—Ἐσεῖς φταῖτε, Τζινέβρα.

—Ἄλλοτε μὲ φωνάζατε Τζίνα...

—Πέρασαν τόσα χρόνια ! Ἄλλοτε δὲν εἶνε σήμερα. Ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὶς ἀποικίες αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἤμουνα βέβαιος πὼς δὲν θὰ παντρευόμουνα, ποτέ..Εἶχα τόσες φορὲς ψευτοπαντρευτῇ ἐκεῖ κάτω ὥστε δὲν ἐσκέφθηκα νὰ ξαναπαντρευτῶ ἐδῶ. Φταῖτε ὅμως ἐσεῖς ! Ἐσεῖς μονάχη.

—Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας ;

—Δὲν ἐδοκιμάστηκε ὅσο ἐσεῖς μὰ τὴν νομίζω ἱκανὴ νὰ αὐτοθυσιασθῇ ὅπως ἐσεῖς. Ναί, ἐσεῖς φταῖτε Τζινέβρα...εἶνε μεταδοτικὴ ἡ ἀρρώστεια τοῦ νὰ θέλῃ κανεὶς νἆνε τόσο ἥρεμα εὐτυχισμένος. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, ἔχει τὰ μάτια σας, τὴν καθαρή, τὴν εἰλικρινῆ σας ματιά, τὴν ματιὰ ἐκείνη ποὺ ἀποκλείει τὸ ψέμα καὶ ποὺ γλυκαίνει τόσο πολὺ τὸν οἶκτο.

—Τὸν οἶκτο ; Τὴν ἐγκαρτέρησι θέλετε νὰ πῆτε. Κι' ἔπειτα μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη, μὲ φωνὴ βαρειὰ καὶ χαμηλή :

—Λοιπὸν Φρανσουᾶ ; ἔπαψες νὰ μ' ἀγαπᾷς ; νὰ ὑποφέρῃς γιὰ μένα ;

—Σὲ μιμήθηκα Τζινέβρα, ὅπως μιμοῦμαι σήμερα τὸν ἄντρα σου. Δὲν μοῦ ἔλεγες ἄλλοτε πὼς ἡ ζωὴ ἦτανε κάτι ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα μας ;

—Παντρεύεσαι σὺ Φρανσουᾶ ; Καὶ τί θὰ γίνω ἐγώ ;...Τί θὰ γίνω ;

Ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω, ἀκουμπώντας στὴν καρέκλα καὶ μὴ βλέποντας πιὰ τὴν ἄνοιξι ποὺ εἶχε ξαναρχίσει νὰ παίζῃ μὲ τὰ χιόνια.

—Τί θὰ γίνῃ Τζίνα ; Μπορεῖς νὰ πᾷς πιὸ μακρυὰ ἀπ' ὅ,τι πῆγες ἕως σήμερα, μέσα στὴν ἠρεμία τῆς ψυχῆς σου

—Ἡ ἠρεμία τῆς ψυχῆς μου, τόσα χρόνια ἦσουν ἐσύ. Τὰ δέχτηκα ὅλα γιατὶ ἤξερα, πὼς ἐκεῖ μακρυὰ, ἐσὺ ὑπέφερες γιὰ μένα. Ἤμουν ἡ σύζυγος γιατὶ στὰ νιᾶτα μου, ὑπῆρξα ἡ ἐρωμένη σου. Αὐτὸ ποὺ εἴχαμε ἀπαρνηθῆ καὶ οἱ δυὸ, μοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀπαρνηθῶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου...

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Λὲς ὅ,τι θὲς τώρα... Τὸν κυττάζεις, τὸν περιποιεῖσαι ὅπως μιὰ μητέρα τὸ παιδί της.

—Τοῦ εἶχα θυσιάσει τὰ πάντα, ὅπως θυσιάζεται μιὰ μητέρα γιὰ τὸ παιδί της, ἀλλὰ σὲ φανταζόμουν, κι' ἔμενα πάντα ἡ ἐρωμένη σου. Ὅταν ἐγύριυες δὲν συγκινήθηκα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ σὲ ξανάβλεπα. Ἡ παρουσία σου, εἶχε ἤδη καταστρέψει τ' ὄνειρό μου. Δὲν μοῦ ἔμοιαζες πιά, κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν πιὰ ἡ ἴδια. Παντρεύεσαι ; Ζῆσε εὐτυχισμένος. Πῶς θὰ μπορέσω πιὰ ἐγὼ νὰ νοιώσω τὴν εὐτυχία ; Χάνω τὴν τελευταία ψευδαίσθησι ποὺ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῶ, τὴν ψευδαίσθησι τῆς ἁμαρτίας, ποὺ θὰ μοὔδινε ἂν ἤμουνα πιὸ θαραλλέα, τὴν κρυφὴ εὐτυχία ποὺ δὲν εἶχα ποτὲ τὴν ἄλλη εὐτυχία, τὴν μόνη ποὺ ὑπολογίζεται γιὰ μιὰ γυναίκα στὴ δύσι της.

—Μιὰ γυναίκα στὴ δύσι της ; Ἄ ! ὄχι ἀγαπητὴ φίλη...

—Κυττᾶξτε Φρανσουᾶ, κυττᾶξτε αὐτὸ τὸ φῶς, ἐκεῖ πάνω στὰ δέντρα. Δὲν εἶνε περίφημη ἡ ἄνοιξις ;

ΜΠ. ΒΑΛΜΕΡ

Θεατρικὰ ἀνέκδοτα

Ἕνα βράδυ στὸ θέατρο «Βαλλὲ» τῆς Ρώμης ἐδίδετο ἡ πρεμιέρα ἑνὸς δράματος μὲ πρωταγωνιστὴ τὸ Φλάβιο Ἄντο, ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἠθοποιοὺς τῆς Ἰταλίας. Μόλις ἄνοιξε ἡ αὐλαία παρουσιάσθηκε στὴ σκηνὴ ὁ Φλάβιο Ἄντο βηματίζοντας νευρικά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη της στὴν ἄλλη. Ἔπειτα, σὲ μιὰ στιγμή, σταμάτησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα περίστροφο καὶ τὸ ἐκόλλησε στὸ δεξί του μηνίγγι. Στάθηκε μερικὰ δευτερόλεπτα στὴ στάσι ἐκείνη καὶ ἔπειτα κατέβασε τὸ περίστροφο, κάθησε στὸ γραφεῖο του καὶ ἔγραψε ἕνα γράμμα. Ὅταν ἐτελείωσε, ξαναπῆρε τὸ περίστροφο, τὸ κόλλησε πάλι στὸ μηνίγγι του, ἔπειτα τὸ ξανακατέβασε, ἐγέμισε ἕνα ποτῆρι μὲ σαμπάνια, τὸ ἤπιε —γιὰ νὰ κάνῃ κουράγιο—καὶ ξανάφερε τὸ περίστροφο στὸ μηνίγγι του. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε, γιατὶ ἔτσι ἀπαιτοῦσε ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἕνας θεατὴς ἀπὸ τὸ ὑπερῷο τοῦ φώναξε ἀνήσυχα:

—Μὰ πέταξέ το λοιπόν! Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα; Ἂν σκοτωθῇς ἀπὸ τώρα μὲ ποιοὺς θὰ παιχθῇ τὸ ἔργον;

★

Κάποτε πάλιν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δευτερεύοντα θέατρα τῆς Νεαπόλεως ἐπαίζετο ἡ «Καβαλλερία Ρουστικάνα» ἀπὸ ἕνα θίασο μετριώτατο, τοῦ ὁποίου οἱ τραγουδισταὶ τραγουδοῦσαν φάλτσα.

Τὸ κοινὸν, φυσικά, τοὺς ἐσφύριξε ἄγρια. Στὴν τελευταία σκηνὴ ὅταν ἀκούσθηκε ἡ περίφημη κραυγή: «Σκοτώσανε τὸν Τουρίντο!», «Σκοτώσανε τὸν Τουρίντο!» κάποιος θεατὴς ἀπὸ τὸ ὑπερῷον δὲν ἐβάσταξε καὶ φώναξε:

— Καλὰ τοῦ κάμανε, γιατὶ ἦταν ἀνυπόφορος!

★

Στὴν Νεάπολι ἐπίσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπαίζετο τὸ «Τραβατόρε» μὲ ἕνα τενόρο, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἦταν ἀπαισία. Καὶ φάνηκε ἀκόμη ἀπαισιώτερη στὴν περίφημη ρομάντζα: «Di quella pira», στὸ τέλος τῆς ὁποίας τὸ κοινὸν ἐξέσπασε σὲ δαιμονισμένα σφυρίγματα καὶ γιουχαΐσματα.

Ἀλλὰ ὁ τενόρος δὲν τὰ ἔχασε καθόλου. Ψύχραιμος καὶ μὲ ἕνα χαμόγελο σατανικό, εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς θεατάς:

—Ἂν ἐξακουλουθήσετε τὶς ἀποδοκιμασίες θὰ ξανατραγουδήσω τὴ ρομάντζα ἀπὸ τὴν ἀρχή!

Καὶ τὸ κοινὸν τότε ἐξέσπασε σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα γιὰ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ τενόρου, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε ἐξιλεωθῆ γιὰ τὸ τραγοῦδι του.

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Τὰ θύματα τοῦ κουτσομπολιοῦ

Τὸ κουτσομπολιὸ εἶνε μιὰ παγκόσμια ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ποὺ ἐκδηλώνεται ἐναργέστερα στὰ χωριά, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γνωρίζονται καλλίτερα μεταξύ τους, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀλληλοϋποβλέπονται καὶ ἀντιπαθοῦνται. Φυσικὰ, αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς κριτικῆς ἔχει τὰ θύματά του.

Στὰ χωριὰ οἱ κακὲς γλῶσσες ἀρύονται συνήθως τὶς τερατώδεις πληροφορίες τους ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ μικροῦ ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ ἢ ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν ὅλοι καὶ ὁσάκις θέλουν νὰ καταθέσουν ἢ ν' ἀποσύρουν λεπτὰ κατεβαίνουν στὴν πόλι.

⁂

Κάποτε ἕνας χῆρος μὲ τὴν κόρη του ἀποφάσισαν νὰ ἀλλάξουν διαμονὴ καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα χωριό. Ὁ γιατρὸς τῆς νέας εἶχε συστήσει τὸ σπὸρ τῆς ποδηλασίας γιὰ τὴν ὑγεία της. Ἡ κοπέλλα ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ καὶ στὸ χωριὸ ποὺ πῆγε ἐπεδόθηκε σὲ μιὰ ὀργιώδη ποδηλασία, φορῶντας γιὰ εὐκολία της κοντὰ ἀνδρικὰ παντελόνια!

Φυσικὰ ἡ θύελλα δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ σὲ ὅλο τὸ χωριό.

Κοντὰ παντελόνια!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σηκωθῇ ὅλο τὸ χωριὸ στὸ πόδι κι' ἔτσι ν' ἀναγκαστοῦν πατέρας καὶ κόρη νὰ φύγουν κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ λυντσαριστοῦν.

*

Σὲ μερικὰ χωριὰ ὑπάρχουν ἔμποροι τῶν σκανδάλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ ὅ,τι χαλκεύει ἡ γλῶσσα τους, ἀλλὰ γράφουν τοὺς λιβέλλους των σὲ τοίχους, πόρτες καὶ σὲ κάθε ἄλλο περίβλεπτο μέρος.

Οἱ δράσται τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ κουτσομπολιοῦ παραμένουν συνήθως ἄγνωστοι. Ὡστόσο σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι ὁ ἔνοχος ἀποκαλύφθηκε μὲ τὸν ἑξῆς ἔξυπνο τρόπο:

Ἐπάνω στὴν πόρτα ἑνὸς χοιροστασίου εἶχαν γραφῆ μὲ κιμωλία μερικὲς ὑβριστικὲς φράσεις γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη. Ὁ τελευταῖος παρεπονέθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν κι' ὁ ἀστυνόμος σκέφθηκε εὐφυέστατα κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ τὴν πόρτα μὲ τὰ γράμματα στὸν.... γραφολόγο!

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ἡ μεταφορὰ τῆς πόρτας εἶχε συντελεσθῆ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀγνώστου παρεβλήθη μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα ὅλων τῶν ὑπόπτων.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐνεργείας ἦταν νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ λιβελλογράφος καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην δημοσίᾳ ἀπὸ τὸν προσβληθέντα.

*

Τὸ κουτσομπολιὸ βρίσκεται στὸ ζενὶθ του ὁσάκις ἔρθῃ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ χωριὸ κανένας συγχωριανός, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε ἀπὸ χρόνια.

Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Οὐαλλίας ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἕνας ζαχαροπλάστης. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν σοβαρὸς κι' ἐπιφυλακτικὸς στὶς συζητήσεις του μὲ τοὺς συγχωριανούς του, πρᾶγμα ὅμως ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ πιστέψουν ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ... μεταδοτικὴ ἀρρώστεια.

Ἀμέσως τότε ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν τερατώδεις φῆμαι εἰς βάρος του, ὥστε ὅταν συνέβη νὰ πάρῃ φωτιὰ τὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, κανεὶς δὲν βρέθηκε νὰ τοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας.

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ἕνα καλοδεμένο βιβλίο εἶνε ὁ πιστότερος σύντροφος.

Ἡ καλλιτεχνικώτερη βιβλιοδεσία γίνεται στὸ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜΜ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ

(81 Ἀκαδημίας 81)

ΕΡΓΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ Σελ. 192	Δρχ. 7
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Σελ. 256	» 12
ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ Σελ. 312	» 15
ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ Σελ. 176	» 7
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ Σελ. 192	» 7
ΡΩΒΥΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ Σελ. 176	» 7
Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ Σελ. 176	» 7
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ Σελ. 160	» 7

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» (Πανεπιστημίου 36). Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν δρχ. 2 δι' ἕκαστον βιβλίον.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σ' ἕναν μεγάλο ξύλινο σταυρὸ ποὺ βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δωματίου ἦταν δεμένη ἡ Ντόροθυ Σάϊμον. Στὰ πόδια της ἐσάλευαν πέντε γλοιώδη ἑρπετά, πέντε ἀποκρουστικὲς κόμπρες.

Ὁ ρέπορτερ μετὰ βίας συνεκράτησε ἕνα ἐπιφώνημα φρίκης ποὺ εἶχε φθάσει στὰ χείλη του καὶ ἡ χούφτα του ἔστριψε μὲ δύναμι τὸ μετάλλινο πόμολο.

Ἡ σιδερένια πόρτα ὑπεχώρησε ἀφίνοντας ἕνα ἀπαίσιο τρίξιμο καὶ ὁ Ρὶκ ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὸ μισοσβυσμένο βλέμμα τῆς νέας καρφώθηκε ἐπάνω του καὶ τὰ χείλη της ἐψέλλισαν τὸ ὄνομά του:

— Ρὶκ Ντάμον!...

Ὁ ρεπόρτερ δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή, Μ' ἕνα πήδημα ἐπλησίασε τὸν ξύλινο σταυρὸ καὶ τὰ δάκτυλά του ἐπεχείρησαν νὰ ξεσφίξουν τὸν σιδερένιο κοχλία ποὺ κρατοῦσε τὸ δεξιὸ χέρι τῆς Ντόροθυ κολλημένο ἐπάνω στὸ σύμβολο τοῦ μαρτυρίου.

Ξαφνικὰ ἕνας προβολεὺς μεγάλης ἐντάσεως ἔρριξε τὸ κόκκινο φῶς του ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ρεπόρτερ καὶ ἕνας καγχασμὸς ποὺ ἔμοιαζε μὲ βρυχηθμὸ ἐξαγριωμένου θηρίου, ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὸ χέριτοῦ Ρὶκ ἄφησε τὸν σιδερένιο κοχλία καὶ κρεμάστηκε ἀδρανὲς κατὰ μῆκος τοῦ σώματός του. Τὰ νεῦρα του εἶχαν ἀτονίσει.

Ὁ ἀπαίσιος καγχασμὸς σταμάτησε μονομιᾶς γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν ἦταν ἄγνωστη στὸν ρεπόρτερ. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ Ρὶκ ἐγύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνὴ καὶ τὰ μάτια του ἐγούρλωσαν.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς δυνατοῦ προβολέως ἐμόρφαζε σατανικὰ τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ ρεπόρτερ ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα ἐνῷ τὸ χέρι του χωνόταν στὴν πίσω τσέπη τοῦ παλτοῦ του.

— Μὴν ψάχνεσαι ἀδίκως, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, οἱ ἄνθρωποί μου ἐφρόντισαν νὰ σὲ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιστρόφου σου.

Ὁ Ρὶκ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνακτᾷ τὸ θάρρος του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ του.

— Τί ζητᾷς ἀπαίσιε ἄνθρωπε ἀκόμη, ἐγρύλλισε, ἐφόσον ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγή σου;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἔγινε σκληρὴ σὰν ἀτσάλι.

— Τίποτα, ἐμούγγρισε. Ἤθελα μόνον νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι ἂν ἡ ἐπιθυμία μου δὲν ἐκτελεσθῇ θὰ ὑποστῇς καὶ ἐσὺ τὸ μαρτύριο ποὺ ὑφίσταται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μὶςς Ντόροθυ.

Μὲ τὴν τελευταία φράσι τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ προβολεὺς ἔσβυσε, καὶ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς ὅπως εἶχε παρουσιασθῆ.

Ὁ Ρὶκ ὥρμησε πάλι πρὸς τὸν σταυρὸ καὶ τὰ δάκτυλά του ἄρχισαν νὰ ξεσφίγγουν τοὺς σιδερένιους κοχλίας.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτά, τὰ χέρια τῆς Ντόροθυ ἐλευθερώθησαν καὶ ἡ νέα ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ ρεπόρτερ τὴν ξάπλωσε στὸ δάπεδο καὶ ἔχωσε τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ σακακιοῦ του. Ἔβγαλε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μὲ αἰθέρα, τὸ ξεβούλωσε καὶ κόλλησε τὸ στόμιό του στὴ μύτη τῆς Ντόροθυ.

Τὰ στήθη τῆς νέας ἐφούσκωσαν ἀπὸ ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό, τὰ βλέφαρά της ἐσάλεψαν καὶ στὸ τέλος τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της καρφώθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Ρίκ.

— Ἐσεῖς; ἐψέλλισε, ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ μὲ ἐσώζατε...

Ὁ Ρὶκ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ τρυφερότητα ψιθυρίζοντας στὸ αὐτί της:

— Προσοχὴ γιατὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ κάπου θὰ μᾶς παρακολουθοῦν.

Καὶ δίνοντας στὴ φωνή του αὐστηρὸ τόνο, ἐσυνέχισε:

— Γιατὶ δὲν ἐκτελέσατε τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀρχηγοῦ;

Ἡ νέα ἐκόμπιασε.

— Μά, δὲν μοῦ ζήτησε τιποτε συγκεκριμένο, ἐψιθύρισε.

— Πῶς, τῆς ἀπήντησε ὁ ρέπορτερ στὸν ἴδιο αὐστηρὸ τόνο, σᾶς εἶπε τί θέλει. Τὰ τέσσερα ἐκ τῶν πέντε ἑκατομμυρίων δολλαρίων ποὺ θὰ κληρονομήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα σας. Ἄλλως θὰ σᾶς κατηγορήσουν ὅτι ἐσεῖς ἐδολοφονήσατε τὸν γερουσιαστὴ Σάϊμον.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἄστραψαν. Ἀλλὰ ἡ ἀστραπὴ ἔσβυσε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δυνατὸ σφίξιμο ποὺ αἰσθάνθηκε στὸ χέρι της. Τὰ δάκτυλα τοῦ Ρὶκ τῆς ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ τὴν στάσι ποὺ ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ.

— Δὲν ἤθελα νὰ ὑποκύψω, εἶπε μὲ θάρρος. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἐπιμένει δέχομαι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ γωνία τοῦ δωματίου φωτίστηκε καὶ ἐπρόβαλε πάλι ἡ ἀπαισία μορφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ Ρὶκ καὶ ἡ Ντόροθυ ἔστρεψαν τὰ κεφάλια τους.

— Παρηκολούθησα ὅ,τι εἴπατε, ἐμούγγρισε καὶ βλέπω ὅτι ἡ μὶςς Ντόροθυ κατάλαβε ἐπὶ τέλους τὸ συμφέρον της. Λοιπόν, εἶσθε πρόθυμη νὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐπιθυμία μου;

Τὰ δάχτυλα τοῦ Ρὶκ ἔσφιξαν μὲ δύναμι τὸ χέρι τῆς νέας καὶ ἡ Ντόροθυ ἀπήντησε μὲ θάρρος.

— Μάλιστα. Πέστε μου πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσω.

Στὰ χείλη τοῦ ἀρχηγοῦ ἄνθησε ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

— Θαυμάσια, ἐγρύλλισε. Οἱ ἄνθρωποί μου θὰ σοῦ ποῦν ἀμέσως τί πρέπει νὰ κάνῃς.

Ἀμέσως ἡ ἀπαισία μορφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐξαφανίστηκε, ἕνα μέρος τοῦ τοίχου ὑπεχώρησε καὶ δυὸ πελώριοι ἄνδρες ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ντόροθυ.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ ἕνας καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διέταξε νὰ σᾶς ὁδηγήσωμε κάτω.

Ἡ νέα ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὸν Ρὶκ καὶ τινάχθηκε ὄρθια.

— Σᾶς ἀκολουθῶ, εἶπε καὶ προχώρησε δυὸ βήματα μπροστὰ ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρες.

Ὁ Ρὶκ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ, τὸν διέταξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρες καὶ δίνοντάς του μιὰ γερὴ σπρωξιά, τὸν ἀνάγκασε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸν τοῖχο.

Ὁ Ρὶκ τινάχθηκε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶχε πέσει καὶ ἀστραπιαῖα ὥρμησε ἐναντίον τοῦ κακοποιοῦ

Στὸ μέσον τοῦ δωματίου ἦταν δεμένη ἐπάνω σ' ἕνα σταυρὸ ἡ Ντόροθυ Σάϊμον.

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Μιὰ δεύτερη σπρωξιὰ τοῦ κακοποιοῦ τὸν ἐσώριασε πάλι στὸ δάπεδο.

— Γιατὶ τὸν σπρώχνετε ἔτσι; ξεφώνησε ἡ Ντόροθυ.

Ἀλλὰ ὁ κακοποιὸς δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σιδερένιο ἔμβολο καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ τὸ καταφέρῃ στὸ κεφάλι τοῦ Ρίκ.

Ὁ σύντροφός του ὅμως τὸν σταμάτησε.

— Μή, Τόμ, ἐφώναξε. Μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τὸνχρειάζεται.

Ὁ κακοποιὸς ἔχωσε τὸ σιδερένιο ἔμβολο στὴν τσέπη του καὶ προφέροντας μιὰ βαρεῖα βλαστήμια διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου ὅπου εἶχε φθάσει ἤδη ὁ σύντροφός του μὲ τὴν Ντόροθυ.

— Κάτι τέτοια καθάρματα πρέπει νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴ μέση, ἐγρύλλισε καὶ ἐπέρασε ἀπ' ἔξω.

Τὸ ἄνοιγμα ἔκλεισε ἀμέσως καὶ ὁ Ρὶκ ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπροσποιεῖτο τὸν ἀναίσθητο, τινάχθηκε ἐπάνω. Ερριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν σιδερένια πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ.

Ἐπίεσε τὴν πετούγια καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ δύναμι. Ἀλλὰ ἡ πόρτα αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν κλειδωμένη.

Ὁ ρέπορτερ πῆρε φόρα καὶ ἔρριξε ἐπάνω τὸ βάρος τοῦ σώματός του, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ πόρτα δὲν ὑποχωροῦσε.

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ ὁρμήσῃ πάλι ἐναντίον τῆς πόρτας, ὅταν ἕνα ἀνεπαίσθητο «κλὶκ» ἀκούστηκε καὶ καὶ μιὰ φλόγα διέλυσε τὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ρὶκ ἐξέφυγε μιὰ φωνὴ πόνου καὶ τὸ χέρι του ἔσφιξε αὐτομάτως τὸν ἀριστερὸ ὦμό του ἐνῷ μιὰ παράξενη μυρωδιὰ ἐγέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ἀνατριχιαστικὸ σύρσιμο ἀκοῦστηκε καὶ ὁ ρέπορτερ ἔνοιωσε νὰ τυλίγωνται στὰ πόδια του τὰ γλοιώδη σώματα δυὸ ἑρπετῶν.

Μιὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε τὴν σπονδυλικὴ του στήλη. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ τὸν εἶχε τοποθετήσει ἀσφαλῶς νὰ πεθάνῃ μὲ τὸν φοβερώτερο τῶν θανάτων.

Ἀλλὰ ὄχι. Ὁ Ρὶκ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν εὔκολα τὸ θάρρος τους.

Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ξεκόλλησε τὸ ἕνα γλοιῶδες ἑρπετὸ ἀπὸ τὰ πόδια του, τὸ ἐτίναξε στὸν τοῖχο καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν ἀντίθετη μεριὰ τοῦ δωματίου.

Ἀστραπιαῖα ἔβγαλε τὸν ἠλεκτρικό του φανὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ σφίγγοντάς τον στὸ χέρι του, τὸν κατάφερε μὲ δύναμι ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ δευτέρου ἑρπετοῦ.

Τὸ σφίξιμο ἐλαττώθηκε ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ τὸ φίδι ἔπεσε στὸ δάπεδο.

Ὁ Ρὶκ καθὼς κρατοῦσε τὸν ἠλεκτρικό του φανό, τὸν ἄναψε καὶ ἔρριξε τὴν δέσμη τοῦ φωτός του ἕνα γυρω. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε ἔκανε τὸ αἷμα ποὺ κυκλοφοροῦσε στὶς φλέβες του νὰ παγώσῃ. Τώρα πλέον καμμιὰ ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἑπόμενον

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΤΡΩΓΕΤΕ

Εἶνε σωστὸ καὶ φρόνιμο καὶ ἐπιβεβλημένο, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι, νὰ δίνωμε κάποια—μεγάλη ἢ μικρὴ προσοχὴ —στὴ δίαιτά μας, ἂν πραγματικὰ θέλωμε ν' ἀποκτήσωμε καλὴ καὶ κομψὴ σιλουέττα. Αἱ βιταμῖνες, αἱ θερμίδες, αἱ διάφοροι χημικαὶ ἰδιοσκευασίαι ἔγιναν πλέον τ' ἀπαραίτητα συμπληρώματα τῆς κομψότητός μας. Ὅπως, ὅμως, ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμο, ἔχουν καὶ αὐτὰ τὰ ὅρια των. Τὸ σημερινό μου σημείωμα φιλοδοξεῖ νὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ παύῃ ἡ κάπως νοσηρὰ αὐτὴ φροντὶς διὰ τὴν γραμμήν σας καὶ ν' ἀρχίζῃ ἕνας ἄλλος τρόπος ζωῆς...

Λοιπὸν λησμονήσατε ὅλας αὐτὰς τὰς φροντίδας, ὅταν κάθεσθε πρὸ μιᾶς τραπέζης μὲ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὁποῖον φροντίζετε ν' ἀρέσετε. Κομματιάσατε τὸ ψωμί, χύσετε νερό, δόσατέ του ἁλάτι, αὐταὶ αἱ περιποιήσεις εἶνε πολὺ ἁπλαῖ καὶ παλαιαὶ καὶ ἀρκοῦν νὰ προκαλέσουν μίαν οἰκειότητα πραγματικὴν μεταξὺ δύο ὑπάρξεων, ποὺ γνωρίζονται ὀλίγον.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ μενοῦ εἶνε μιὰ πολὺ σοβαρὰ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν κινδυνεύετε νὰ θραύσετε τοὺς δεσμοὺς ποὺ ὑφάνθησαν μεταξὺ τῶν δύο σας, χάρις εἰς τὸ κοινό σας γοῦστο, δι' ἐξωτικὰ ὀρεκτικά. Μὴ μιμηθῆτε τόσες «εὐέξαπτες» γυναῖκες αἱ ὁποῖαι, ὅταν τοὺς προτείνουν ἕνα κοτόπουλο μὲ κρέμα ἢ ἕνα σουφφλὲ μὲ σοκολάτα βάζουν τὶς φωνές : «Καὶ ἡ γραμμή μου, ἀγαπητέ μου ; Τί θὰ γίνῃ ἡ γραμμή μου ;» Ὁπότε μπορεῖ ἕνας ἄνδρας νὰ ἀπαντήσῃ : «Ἡ γραμμή σας δὲν μ' ἐνδιαφέρει».

Πῶς τόσο φρόνιμες καὶ ἔξυπνες γυναῖκες μποροῦν νὰ διαπράξουν μιὰ τόσο ἄσχημη καὶ προσβολητικὴ κουταμάρα ; Ἂν εἶσθε κομψὴ καὶ εὐκίνητη δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ παρουσιάσετε αὐτὴ τὴν κομψότητά σας, ὡς ἕνα δῶρον τοῦ Θεοῦ, παρὰ ὡς ἕνα ἀποτέλεσμα διαρκῶν καὶ βασανιστικῶν φροντίδων καὶ ὁλοκληρωτικῆς παραιτήσεως ἀπὸ κάθε ἀπόλαυσιν; Δὲν εἶνε ὡραῖο νὰ τὴν παρουσιάσετε—τὴν κομψότητά σας—ὡς ἱκανὴν νὰ ὑποστῇ νικηφόρως κάθε ὑπερβολὴν καὶ κατάχρησιν ;

Ἐὰν πάλιν ἡ μικρά σας παχυσαρκία δὲν ὑπεχώρησε παρ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας σας, γιατὶ νὰ ὁμολογήσετε τὰς ματαίας προσπαθείας σας ; Ἕνα ἐχθρὸν, ποὺ δὲν μπορέσατε νὰ καταννικήσετε, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ τὸν ἀγνοήσετε, παρὰ νὰ διακηρύσσετε τὰς καθημερινάς σας ἀποτυχίας

Ἐάν, ὅμως, εἶσθε ὁπωσδήποτε ὑποχρεωμένη νὰ προσέξετε τὴν δίαιταν σας, τότε τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ γευματίσετε μὲ ἕνα ἄνδρα, παραλείψατε νὰ προγευματίσετε. Καὶ μὴν τοῦ ὁμιλῆτε περὶ χιλιογράμμων καὶ ἑκατοστομέτρων, ὅταν σᾶς προτείνῃ νὰ συμμερισθῆτε μαζί του τὴν εὐχαρίστησιν ἑνὸς ἀστακοῦ ἢ καναρινιῶν σαλμί.

Διατάξατε τὸ γεῦμα σας, ὡς γυναίκα εὐφυής. Ἐὰν βρίσκεσθε μέσα σὲ ἕνα μεγάλο ρεστωρὰν μὴν ἐκλέξητε οὔτε τὸ ἀκριβώτερον, οὔτε τὸ εὐθηνότερον. Μὴν μείνετε ἀναποφάσιστος πρὸ τῆς ὑπομονητικῆς ἀνυπομονησίας τοῦ μαῖτρ ντ' ὀτέλ, μὴν πανικοβληθῆτε. Μὴ ζητήσητε τὴν γνώμην τοῦ μαῖτρ, ὁ ὁποῖος πάντοτε σκέπτεται ἄλλα πράγματα καὶ ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε, δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὰς προτιμήσεις του. Συμβουλευθῆτε τὸν καβαλλιέρον σας, αὐτὸ θὰ τὸν κολακεύσῃ. Θὰ σᾶς εὕρισκε πολὺ ὀλίγο λαίμαργη καὶ συνεπῶς χωρὶς ἐκζητημένην λεπτότητα. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὸ ὀλίγο ψημένο καὶ ἀκόμη αἱμάσσον κρέας, μὴν διστάσετε νὰ τὸ ὁμολογήσετε. Αὐτὸ περνᾷ ἀδίκως ἢ δικαίως, ὡς ἐνδεικτικὸν γενναιόφρονος χαρακτῆρος. Μὴν ἐντραπῆτε νὰ παραγγείλετε γλυκά. Ἂν αὐτὸ εἶνε ἡ ἀδυναμία τῶν παιδιῶν δὲν εἶνε καθόλου ἀνωφελὲς καὶ διὰ τὰ τριάντα πέντε ἀκόμη χρόνια.

Πίνετε, ἀλλὰ ὄχι πολύ. Ἂν δὲν ξέρετε μὴ μιλᾶτε γιὰ κρασιὰ, γιατὶ πολὺ γρήγορα θὰ καταλήξετε σὲ κουταμάρες.

Μὴ φοβῆσθε νὰ διακόψετε τὴν συζήτησίν σας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἢ ἐπὶ τοῦ τελευταίως ἐκδοθέντος ρομάντζου, ζητοῦσα οἱανδήποτε πληροφορίαν. Οἱ ἄνδρες θαυμάζουν ὅταν ἐκτιμᾶτε ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς προσφέρουν καὶ πρὸ πάντων ὅταν δὲν εἶνε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Μὴν πουδράρεσθε καὶ μὴν κραγιονάρεσθε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος.

Τίποτε δὲν εἶνε περισσότερον ἀντιαισθητικὸν ἀπὸ παρόμοιες ἀσχολίες σὲ μιὰ αἴθουσα φαγητοῦ. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ καφέ, μὴ φοβῆσθε νὰ ὁμιλήσετε διὰ τὰς συνεπείας αὐτοῦ τοῦ ροφήματος ἐπὶ τοῦ ὕπνου σας.

Εἶνε καλὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας, ποὺ ὁ σύντροφός σας πληρώνει νὰ βάλετε λίγην πούδραν ἢ κοκκινάδι. Ἀφοῦ αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι κανονισθοῦν μὴ σηκώνεσθε μὲ βίαν, σὰν νὰ μὴν εὑρίσκετε καμμιὰ εὐχαρίστησι σ' αὐτὸ τὸ τὲτ-ά-τέτ, ἀφοῦ φάγατε πιά.

Μετὰ ἕνα πρόγευμα εἶσθε ὑποχρεωμένη νὰ πιστεύσετε, ὅτι ἐπιτακτικαὶ ἐργασίαι τοῦ καβαλλιέρου σας τὸν ἀναγκάζουν νὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ. Ἂν ἔχετε καμμιὰ ὄμορφη ἱστορία διηγηθῆτέ του την τώρα. Οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν πολὺ νὰ γελοῦν μετὰ τὸ φαγητό. Καὶ ἔχετε τὸ ὕφος εὐχάρι, ὅταν τὸν περιμένετε νὰ πάρῃ τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του, πρᾶγμα, ἄλλως τε πολὺ σπάνιον.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο „ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΠΟΥΛΙ" ΖΗ ΤΡΕΛΛΟΣ!

ΠΩΣ ΠΑΡΕΦΡΟΝΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ Ο ΝΙΖΙΝΣΚΙ

ΘΑ ΞΑΝΑΥΡΗ ΚΑΠΟΤΕ ΤΟ ΛΟΓΙΚΟΝ ΤΟΥ;

Ἦρθε στὸν κόσμο κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς «τουρνὲ» τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν ἕνας ἀκροβάτης, καὶ τῆς χορευτρίας μητέρας του. Ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ὁ μικρὸς Βάσλαβ κληρονομεῖ τὸ χορευτικό τους ταλέντο καὶ σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν «ντεμπουτάρει». Κατ' ἀρχὰς ὁ πατὴρ Νιζίνσκι ἀνθίστατο ἐπιμόνως εἰς τὴν τάσιν τοῦ υἱοῦ του νὰ γίνῃ χορευτής. Εἶχε σκληρὰ δοκιμασθῆ ἀπὸ τὴν καλλιτεχνική του ζωὴ καὶ δὲν θὰ ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἰδῇ τὰ παιδιά του νὰ ὑποφέρουν, ὅπως αὐτός. Γιὰ τὰν Βάσλαβ διάλεξε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὡρολογοποιοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ μπῇ στὴν Αὐτοκρατορικὴ Σχολή, τάξις χοροῦ, καὶ εἰς ἡλικίαν δέκα τριῶν ἐτῶν οἱ καθηγηταί του δὲν εἶχαν τίποτε νὰ τοῦ διδάξουν. Ἡ μεγαλειτέρα χορεύτρια τῆς ἐποχῆς Κεσίνσκαγια βρίσκει στὸν μικρὸν αὐτὸν χορευτὴν τὸν καλλίτερον «παρτεναίρ» της καὶ ὅταν ἔγινε δέκα ἕξη ἐτῶν, εἶχεν ἐξασφαλίσει τὸ μέλλον του καὶ τὴν ζωὴ τῆς οἰκογενείας του, δίδοντας μαθήματα χοροῦ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Χορευτικὴν Ἀκαδημίαν. Στὰ δέκα ὀκτώ του χρόνια συναντᾶται μὲ τὸν Σέργιον Διαγκίλεφ, τὸν περίφημον ἐκεῖνον «ἰμπρεσσάριον», ποὺ ὅ,τι ἔπιανε γινότανε διαμάντι. Ὁ Διαγκίλεφ τὸν πηγαίνει στὸ Παρίσι, στὰ 1909. Χορεύει τὸ «Φάσμα τοῦ Ρόδου». Τὸ πλῆθος τὸν ἀποθεώνει. Πηγαίνει στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα κάθε χρόνο. Γίνεται «δημιουργὸς» χορογράφος. Κάμνει τὰς χορογραφίας τοῦ «Ἀπογεύματος ἑνὸς Φαύνου» καὶ ἄλλων. Μιὰ μέρα στὰ 1913 ἐξαφανίζεται καὶ ὅταν ξαναγύρισε δηλώνει στὸν Διαγκίλεφ ὅτι θέλει νὰ νυμφευθῇ. Σὲ λίγο φεύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική. Πάνω στὸ βαπόρι ὁ Νιζίνσκι συναντᾶται μὲ τὴν Ρόμολα Μάρκους, τὴν κόρη τῆς μεγάλης Οὐγγαρέζας ἀρτίστας Ἐμίλιας Μάρκους, ποὺ ἀποκαλοῦσαν «Ξανθὸ θαῦμα». Ἡ Ρόμολα ἐρωτεύεται τὸν Νιζίνσκι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε νὰ χορεύῃ καὶ ἡ μόνη της ἐπιθυμία εἶνε νὰ ζήσῃ μαζί του. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα στὴν Ἀμερική, παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Διαγκίλεφ, ἡ Ρόμολα καὶ ὁ Νιζίνσκι παντρεύονται. Φεύγουν ἀμέσως γιὰ τὴν Αὐστρία, τὴν πατρίδα τῆς νέας. Ἐκεῖ τοὺς βρίσκει ὁ πόλεμος. Ἕνα μῆνα πιὸ μπροστὰ εἶχαν ἀποκτήσει τὸ πρῶτο τους παιδί, τὴν Κύρα. Ὁ Νιζίνσκι, Ρῶσσος ὑπήκοος, θεωρεῖται πολιτικὸς αἰχμάλωτος τῶν Αὐστρογερμανῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Αὐστρία.

Τὸ διάβασμα τῶν πολεμικῶν εἰδήσεων, ὅπου φωτογραφιζότανε ἡ φρικτὴ δυστυχία ποὺ ἐμάστιζε ὅλον τὸν κόσμον, κατέστησε μελαγχολικὸν τὸν φιλειρηνιστὴν Νιζίνσκι, ποὺ μόνο ἀδελφοὺς θεωροῦσε τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε γίνει Τολστοϊστής. Φεύγει γιὰ τὴν Βουδαπέστη, κοντὰ στοὺς γονεῖς τῆς γυναίκας του καὶ ἐκεῖ τοῦ φανερώνονται τὰ πρῶτα συμπτώματα μιᾶς ἐγκεφαλικῆς παρακρούσεως. Ξαναγυρίζει στὴ Βιέννη, ὅπου συναντᾶ τὸν Ἄρνολντ Σχόνμπεργκ, τὸν περίφημο θεωρητικόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει πολλὲς συνομιλίες. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν του συγγράφει τὴν πραγματείαν του περὶ «Τοῦ χοροῦ, βασιζομένου εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀνατομίαν». Ἀπὸ τὴ Βιέννη, χάρις στὶς προσπάθειες τοῦ Διαγκίλεφ, διαμένοντος στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ταξειδεύει εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Χορογραφεῖ τὰς «Συλφίδας» καὶ τὸ «Καρναβάλι». Καλεῖ κοντά του τὴν Σπεσίβτσεβα, γιὰ τὴν ὁποίαν προλέγει εὐρὺ μέλλον καὶ μεγάλη δόξα. Ὁ Διαγκίλεφ θέλει νὰ τὸν τραβήξῃ γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, ἀλλὰ ἀρνεῖται. Ἀποφασίζει νὰ γυρίσῃ στὴ Ρωσσία. Ξεκινᾶ. Καὶ στὴ Μαδρίτη μαθαίνει τὴν ἐπανάστασι, ποὺ τὰ ἀνέτρεψε ὅλα. Δὲν θὰ ξαναϊδῇ ποτὲ τὴν πατρίδα του. Ἐγκαθίσταται εἰς τὸ Σαὶν-Μόριτζ. Ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ γίνεται παράξενος, σὲ σημεῖο ποὺ ἀνησυχεῖ σοβαρὰ τὴ γυναῖκα του. Ἡ δυστυχὴς σύντροφός του συμβουλεύεται ἕνα γιατρό, τὸν ὁποῖο ὁ Νιζίνσκι κατορθώνει νὰ παραπλανήσῃ. Μιὰ φορὰ ἀκόμη προσεποιήθη καὶ αὐτὸ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴ χώρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν — ἀλλοίμονο— δὲν ξαναγυρίζουν. Διότι ὁ Νιζίνσκι τὰ ἔγραψεν ὅλα σὲ ἕνα ἡμερολόγιο ποὺ συντάσσει στὸ Σαὶν - Μόριτζ κατὰ τὸ 1918 — 19, τὸ ὁποῖον τυχαίως ἡ γυναίκα του ἀνεκάλυψε, ὅταν προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἐνθύμιά του γιὰ μιὰ τιμητικὴ ἔκθεσι τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖ μέσα διάβασε πολλὰ περίεργα πράγματα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Σήμερα μὲ τὴ Ρόμολα ἐπισκεφθήκαμε πολλοὺς φίλους. Ὅλοι ἦταν πολὺ εὐγενεῖς γιὰ τὸν «φτωχὸ ἄρρωστο», γιὰ μένα. Πίστευαν πὼς δὲν καταλάβαινα τίποτε, καὶ προσπαθοῦσα νὰ μὴ μὲ καταλάβουν». Καὶ παρακάτω: «Θέλω νὰ μπῶ σ' ἕνα θεραπευτήριο...»

Παίρνει τὴ γυναῖκα του καὶ πᾶνε στὸ Παρίσι. Ὁ Διαγκίλεφ τὸν ἐπισκέπτεται συχνά. Μιὰ μέρα τοῦ φέρνει ἕνα νεαρὸ φίλο. Δὲν τοῦ τὸν συνιστᾶ. Ὁ Νιζίνσκι τὸν παίρνει στὸ θέατρο καὶ ξαφνικά, ἐνῷ ἀνέβαινεν τὴ σκάλα, τὸν παρατηρεῖ προσεκτικὰ καὶ ὕστερα ρωτάει τὸν Διαγκίλεφ:

— Χορεύει;

Ὁ νεαρὸς ἦταν ὁ μετέπειτα περίφημος ἀρχιχορευτὴς τῆς Παρισινῆς Ὄπερας, Σέργιος Λιφάρ. Καὶ κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος μ' αὐτόν. Διέκρινε τὸν διάδοχό του.

Αὐτὸ ἦταν. Ὕστερα ξαναγυρίζει στὴ σιωπή του, ποὺ μοιάζει μὲ τάφο. Σιγὰ-σιγὰ γίνεται θρῦλος. Ζῇ ; Ὁ κόσμος ψιθυρίζει ὅτι πέθανε. Ἄλλοι λέγουν ὅτι ἔγινε τελείως τρελλός. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε πεθαμένος. Καὶ ἂν ζῇ στὸ Λονδῖνον, στὸ Παρίσι, στὴν Ἑλβετία, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Ὅλες οἱ προσπάθειες νὰ τὸν πλησιάσουν ἀπέβησαν μάταιες...

Μένει στὸ Κρόϊτζλινγκεν, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Κωνσταντίας, ὅπου μιὰ μέρα ηὐχήθη νὰ τελειώσῃ τὴ ζωή του. Ζῇ εἰς ἕνα περίπτερο, βυθισμένο μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο καὶ φωτεινὸ πάρκο, κάτω ἀπὸ τὴν στοργικὴ ἐπίβλεψι τῆς ἀδελφῆς Λυδίας. Ὁ δόκτωρ Μπισμπάγκερ, ἡ δοκτορέσσα Μπένγκερ, ποὺ ἐπελήφθησαν εἰδικῶς τῆς περιπτώσεώς του, ὁ δόκτωρ Βόνλαχ, ὅλοι μοῦ ὁμιλοῦν μυστηριωδῶς. Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐπάγγελμα νὰ θεραπεύουν τοὺς ψυχοπαθεῖς, σκύβουν μὲ περίσκεψι πάνω σ' αὐτὸ τὸ αἴνιγμα. Μοῦ λέγουν, ὅτι ἀγαπᾷ τὴν μουσικήν, τὴν ξυλουργικήν, τοὺς περιπάτους, τὸ αὐτοκίνητο, τὸν κινηματογράφο. Κάθε πρωΐ κάμνει ὀλίγη γυμναστική.

Ἄλλοτε εἶνε εὐδιάθετος, ὅταν συμβαίνῃ νὰ εἶνε δύσθυμος, δὲν ὁμιλεῖ καὶ ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους.

— Εἶνε τελείως ἀποτραβηγμένος στὸν κόσμο του, μοῦ λέγει ὁ δόκτωρ Βόνλαχ.

— Εἶνε κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, λέγει ὁ δόκτωρ Μπισμπάγκερ, ποὺ ἔχει πεῖραν τριάντα ἐτῶν.

Ὅταν εἶνε εὐδιάθετος, χορεύει, πηδᾷ, ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου.

— Ἕνας ἀδαὴς θὰ ἔλεγεν, ὅταν τὸν ἔβλεπε, πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο χορευτή.

Ἐργάζεται ἀδιακόπως. Διακόπτει αἰφνιδίως ἕνα ἀρχινημένο θέμα. Ἕνα στίχο τοῦ Πούσκιν καὶ τέλος ζῇ μέσα σὲ μιὰ πλήρη ἀφάνεια. Εἶνε σὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ...

Ἡ κόρη του Κύρα παντρεύτηκε τὸν συνθέτην Ἰγκὸρ Μάρκεβιτς. Τὸ γεγονὸς τοῦ τὸ ἀνήγγειλεν ἡ γυναίκα του. Δὲν εἶπε τίποτε. Ὅταν ἡ Ρόμολα ἔφυγε, εἶπε στὴ νοσοκόμο του Λυδία:

— Ἡ Κύρα εἶνε τώρα παντρεμένη.

*

Ἡ Λυδία μὲ ὁδηγεῖ μέχρι τοῦ περιπτέρου τοῦ Νιζίνσκι. Ἡ πόρτα ἀνοίγεται. Σ' ἕνα δωμάτιο φωτεινὸ ἕνας ἄντρας ἀναπαύεται πάνω σὲ μιὰ σαὶζ-λόνγκ.

— Κύριε Νιζίνσκι, μιὰ ἐπίσκεψις γιὰ σᾶς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σὰ σὲ κινηματογραφικὴ ταινία πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου ὅλοι οἱ Νιζίνσκι τοῦ παρελθόντος: Τὸ «Ἀπόγευμα ἑνὸς Φαύνου», τὸ «Ρόδο» ἡ «Γκιζέλλα».

Ξαφνικὰ σηκώνεται. Ἡ ἀδελφὴ Λυδία τρέχει.

— Ὄχι, ὄχι, λέγει ἐκεῖνος.

Ἐκείνη τοῦ ὁμιλεῖ. Αὐτὸς μένει βωβός, μὲ ἕνα μόλις διαφαινόμενο χαμόγελο στὰ χείλη. Ἔχω μπροστά μου ἕνα κύριο σαρανταπεντάρη μὲ φαλακρὸ κεφάλι. Τοῦ μιλῶ. Μ' ἀκούει χαμογελῶντας.

— Ἦρθα γιὰ σᾶς. Εἶμαι εὐτυχής, ποὺ σᾶς βλέπω, τοῦ λέγω.

Ἕνα «Ἄ» τοῦ ξεφεύγει. Παρατηρῶ τὰ πόδια του, αὐτὰ τὰ πόδια ποὺ ἄλλοτε θαυματουργοῦσαν. Μένουν ἀκόμη κομψά, ὅπως κομψὰ εἶνε τὰ παπούτσια του, ἡ γραβάτα του, τὰ ροῦχα του...

— Τί ὡραῖα παπούτσια, λέγω, γιὰ νὰ σπάσω τὴν καταθλιπτικὴ σιγή.

Παρατηρεῖ τὰ χέρια του, ἐμένα καὶ σιωπᾷ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νἄρθω νὰ σᾶς δῶ αὔριο;

— Ναί, μοῦ λέγει καὶ μοῦ τείνει τὸ χέρι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ξαναβλέπω.

— Θέλετε νὰ περπατήσωμε; τοῦ λέγω, καὶ τὸν πιάνω ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μιλῆστε μου γιὰ τὸ χορό. Τί εἶνε αὐτὸ γιὰ σᾶς;

Σιωπᾷ πάντα καὶ μὲ κυττάζει μὲ τὸ μυστηριῶδες του χαμόγελο.

— Ὁ χορός; καὶ σταματᾷ ἀπότομα. Δὲν ξέρω τί εἶνε.

Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Τίποτε περισσότερο. Αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε εἶνε ὑπερβολικό.

— Σκεφθῆτε πὼς δὲν ἀπαντᾷ ποτὲ στὴ γυναῖκα του, μοῦ ἐμπιστεύεται ἡ ἀδελφὴ Λυδία. Κάθεται κοντά του, τοῦ μιλεῖ γιὰ τὸ παρελθόν. Τὸν χαϊδεύει. Αὐτὸς ἀρκεῖται νὰ χαμογελᾷ.

— Κι' ἐκείνη;

— Τὴν φτωχή! Ἐλπίζει πάντοτε ὅτι θὰ θεραπευθῇ καὶ ἐργάζεται ἀδιακόπως γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴ θεραπεία του.

Μιὰ τέτοια ἀγάπη, μιὰ τέτοια προσήλωσις προκαλοῦν τὰ δάκρυα. Τί ἐνδιαφέρει ὅτι ἡ Ρόμολα Νιζίνσκι ἐπιπλήττει σκληρὰ τὴν μητέρα της στὸ βιβλίο ποὺ ἔγραψε γιὰ τὸν ἄνδρα της, ὅτι κατὰ τὸν πόλεμο μισοῦσε τὸν γαμβρό της; Τί ἐνδιαφέρει, ὅτι μιὰ φιλονεικία ὑφίσταται σήμερα μεταξὺ μητρὸς καὶ κόρης; Αὐτὸ δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὸν Νιζίνσκι, οὔτε ἀπὸ τὴν ἱστορία του, οὔτε ἀπὸ τὴν θαυμαστὴ ἀγάπην του, ποὺ ἐγεννήθη πρὸ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ἀνάμεσα στὸν Ἀτλαντικό.

Μιὰ μεγάλη ἐλπὶς βαυκαλίζει τὴ Ρόμολα. Ὁ Ἀλέξανδρος Κόρντα «γύρισε» ἕνα φίλμ, σύμφωνα μὲ τὸ βιβλίο της, γιὰ τὴ ζωὴ ἐκείνου ποὺ τὸν ἔλεγαν : «Ὁ ἄνθρωπος - πουλί». Αὐτὸ τὸ φίλμ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποδώσῃ τὸ λογικὸ στὸν περίφημο χορευτή, ποὺ στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Κωνσταντίας, μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῆπο ἑνὸς ψυχιατρείου, ζῇ τὴν ἄχαρι ζωὴ τοῦ ζωντανοῦ - πεθαμένου;

ΜΑΓΚΗ ΓΚΙΡΑΛ

Ο ΝΙΖΙΝΣΚΙ, ὀλίγον πρὶν τρελλαθῇ, τὸ 1914.

Ο ΝΙΖΙΝΣΚΙ τὸ 1913, ὁ μεγαλείτερος χορευτὴς τῆς ἐποχῆς μας.

Ο ΝΙΖΙΝΣΚΙ, ὅπως εἶνε σήμερον εἰς τὸ ψυχιατρεῖον.

Αἰσθηματικαὶ διαπραγματεύσεις

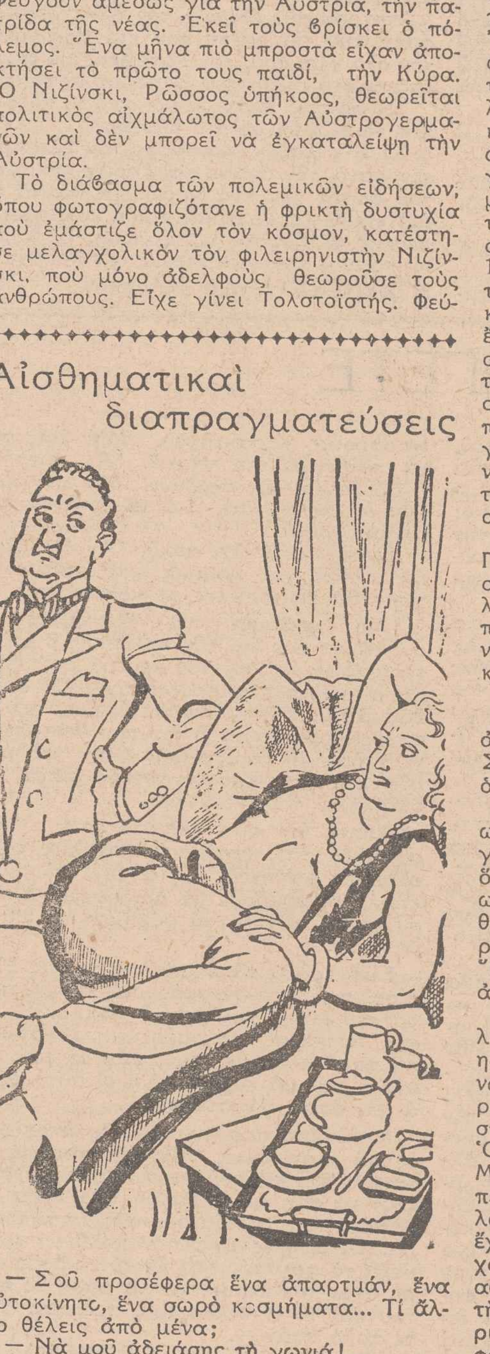

— Σοῦ προσέφερα ἕνα ἀπαρτμάν, ἕνα αὐτοκίνητο, ἕνα σωρὸ κοσμήματα... Τί ἄλλο θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ μοῦ ἀδειάσῃς τὴ γωνιά!...

Ὁ χάρος καὶ ὁ ἔρωτας

Ὁ Χάρος καὶ ὁ Ἔρωτας
στραβοὶ στὸν δρόμο τρέχουν
χωρὶς ψυχή, χωρὶς καρδιά
συνείδησι δὲν ἔχουν !

Ἡ φύσις τοὺς ὑστέρησε
τὴν κρίσι καὶ τὰ μάτια
πότε σὲ σταύλους μπαίνουν
καὶ πότε σὲ παλάτια

Ὁ Χάρος παίρνει τὸ παιδί,
τὴν κόρη παίρνει ὁ γέρος,
κι' ἔτσι γυρίζουνε τρελλοὶ
Ὁ Χάρος καὶ ὁ Ἔρως.

ΔΟΓΗΣ

Τελευταία λέξις τῆς μόδας

— Ἄ, τί ὡραῖο καπέλλο! Καινούργιο μοντέλλο εἶνε;

— Ὄχι! Πῆρα ἀπὸ τὴν κόρη μου τὸ καπελλάκι τῆς... κούκλας της!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΦΡΑΝΤΣ ΝΟΕΛ

Ὅλοι παρηκολούθησαν τὴν ὑπόθεσι Περιὲ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ὁ Περιὲ ἦταν πολὺ γνωστὸς δικηγόρος στὸ Παρίσι. Κι' ὅσο γιὰ τὸν Ρουγιέ, ἂν καὶ λιγώτερο γνωστὸς ἀπ' τὸν Περιέ, ἦταν διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καί, διάβολε, δὲν σκοτώνουν ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα ἕνα διευθυντὴν δημοσίας ἀσφαλείας χωρὶς ἡ δολοφονία του νὰ κάνῃ κάποιον θόρυβο...

Γιὰ ὅσους δὲν θυμοῦνται τὶς λεπτομέρειες, ξαναγράφουμε τὰ περιστατικά : Ὁ Περιὲ καὶ ὁ Ρουγιέ, γνωρίζονταν ἀπὸ παλὺ καιρό, κι' ἦταν πολὺ φίλοι. Βλέπονταν πολὺ τακτικά, δειπνοῦσαν συχνὰ μαζί, καὶ γλένταγαν στὰ ἴδια κέντρα.

Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Περιὲ ἐπεσκέφθη τὸν Ρουγιὲ στο γραφεῖο του. Ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα μαζί, κι' οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Ὅπως ὅμως ἕνας βουλευτὴς ἐπέμενε νὰ ἰδῇ τὸν Ρουγιὲ τὸ γρηγορώτερο, ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ χτυπήσουν. Κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Ἔσπασαν τὴν πόρτα : Ὁ Ρουγιὲ ἔπλεε σὲ μιὰ λίμνη αἵματος μ' ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά. Ἦταν πεθαμένος... Ὅσο γιὰ τὸν δικηγόρο, εἶχε γίνει ἄφαντος. Θἄφυγε φαίνεται ἀπὸ μιὰ μικρὴ μυστικὴ πορτούλα, κρυμένη στὴν ταπετσαρία, ποὺ δὲν ἦταν γνωστὴ παρὰ σὲ λίγους. Ἡ πορτούλα αὐτὴ ἔβγαζε στὸ δρόμο.

Σὲ λίγο οἱ ἀστυνομικοὶ συνελάμβαναν τὸν Περιὲ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως, ἐνῷ ἑτοιμαζόνταν νὰ μπῇ σ' ἕνα ταξί...

Ἡ ἀνάκρισι δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ τίποτε, καὶ ἡ ἱστορία ποὺ διηγόνταν ὁ Περιέ, ἔμοιαζε πολὺ σὰν παραμύθι γιὰ νὰ γίνῃ εὔκολα πιστευτὴ ἀπὸ τοὺς γερόλυκους τοῦ κακουργοδικείου.

—Ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζα μὲ τὸν Ρουγιέ, εἶπε, κάποιος ἄνοιξε τὴν μυστικὴ πορτούλα καὶ μπῆκε. Πρὶν προφθάσω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἄρπαξε ἕνα μαχαίρι, καὶ χτύπησε κατάστηθα τὸν δυστυχισμένο μου τὸ φίλο. Ὅσο γιὰ μένα ἄρχισα νὰ κυνηγάω τὸν δολοφόνο, μὰ μοῦ ξέφυγε...Ταραγμένος τότε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ δικαιοσύνη θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ ὑποπτευθῇ ἐμένα, ἔφυγα ὅσο μποροῦσα μακρυά. Γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ δὲ ὁ Περιέ, μιὰ φράσι ἐπανελάμβανε ὁλοένα :

—Γιατὶ νὰ σκοτώσω τὸν Ρουγιέ ; τὶ συμφέρον εἶχα ; Πέστε μου μιὰ καὶ μόνη πιθανὴ αἰτία...Μιὰ καὶ μόνη !

Πάνω αὐτοῦ στηρίχτηκε ἡ ὑπεράσπισι καὶ σίγουρα οἱ ἔνορκοι θὰ τὸν ἀθώωναν, ἂν τὴν τελευταία μέρα τῆς δίκης, γελῶντας σὰν νὰ διηγόταν τὴν τελευταία φράσι ἑνὸς ἔξυπνου ἀνέκδοτου, δὲν ὡμολογοῦσε πὼς αὐτὸς σκότωσε τὸν Ρουγιέ... Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐπέμειναν νὰ φανερώσῃ τὰ αἴτια... Οὔτε ἀπειλές, οὔτε παρακάλια κατάφεραν νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεσφίξῃ τὰ δόντια : Δὲν θέλησε ποτὲ νἄ πῇ τὸ παραμικρό. Καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Καὶ μόνο τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως ζήτησε τὸ δικηγόρο του γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ...

Φαινόνταν πολὺ ἤρεμος, καὶ ὁ δικηγόρος ἦταν ἑκατὸ φορὲς πιὸ ταραγμένος.

—Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Περιέ, ἡ ὑπεράσπισί σου, ἦταν πολὺ ὡραία, πολὺ γερή...Λυποῦμαι ποὺ στὰ χάλασα μὲ τὴν τελευταία μου ὁμολογία...Σοῦ χρωστάω ἀποζημίωσι γι' αὐτό. Ἄκου λοιπὸν τὴν ἀλήθεια πάνω σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι...Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν σκότωσα τὸν Ρουγιέ. Φταίει τὸ αἷμα τῆς λαιμητόμου...Ξέρεις πῶς γνωρίστηκα μὲ τὸν Ρουγιέ ; Κάναμε σύγκρουσι....Αὐτὸς σὲ μιὰ κούρσα ποὺ διηύθυνε μόνος του, ἐγὼ σ' ἕνα ταξὶ μὲ τὴ φιλενάδα μου. Ἦταν νύχτα.. τὸ δικό μου τὸ ἀμάξι ἔπαθε τὶς μεγαλείτερες ἀβαρίες....Ὁ Ρουγιέ προσφέρθηκε νὰ πάρῃ στὴν κούρσα του ἐμένα καὶ τὴν φιλενάδα μου τὴν κυρία Μορῶ... Ὅσο γιὰ τὸ σωφέρ, ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀσφάλεια. Ἀναγκασθήκαμε νὰ ποῦμε τὰ ὀνόματά μας. Τότε μοὔκανε ἐντύπωσι τὸ ὄνομα τοῦ σωφέρ μου...Λεγόνταν Πόντικας..Ἐκάψαμε σπίρτα γιὰ νὰ βροῦμε τὸ τσαντάκι τῆς φίλης μου ποὺ στὴ φασαρία ἔπεσε κάτω, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Πόντικας ἔβαλε μιὰ φωνή :

—Τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησε ὁ Ρουγιέ.

—Τί νὰ ἔπαθα ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάολος! Ξέρετε ποὺ κάναμε σύγκρουσι ; Στὴν πλατεία ποὺ στήνουν τὴν καρμανιόλα.

—Τὄξερα ! εἶνε ὁ Ρουγιέ. Σήμερα μάλιστα εἶχαν ἐκτέλεσι !

—Ἀκριβῶς στὸ τόπο τῆς ἐκτελέσεως εἴμαστε. Δὲν καθάρισαν καλὰ τὰ κτήνη !

—Νά ! Αἷμα στὸ χῶμα !

Πραγματικὰ στὸ φῶς ἀπ' τοὺς ἀναπτῆρες μας, εἴδαμε κάτω στὸ χῶμα ἕνα ἀπαίσιο μαυριδερὸ λεκέ. Αἷμα πηγμένο...

—Ὅλοι μας θὰ πᾶμε ἀπὸ ἄγριο θάνατο ! εἶπε ὁ Πόντικας. Γιατὶ τὴν ξέρετε τὴ λαϊκὴ παράδοσι γιὰ κείνους ποὺ συναντῶνται πάνω στὸ αἷμα τῆς λαιμητόμου : Δὲν θὰ πεθάνουν στὰ κρεββάτια τους ἀπ' ἀρρώστια.

Στὸ χρόνο ἀπάνω, πιάσανε τὸν Πόντικα ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὴν ὥρα ποὺ ἔρριχνε ἕνα φιμωμένο πελάτη του στὸ Σηκουάνα... Καταδικάστηκε σὲ θάνατο, καὶ ἐξετελέσθη στὴν ἴδια πλατεῖα...

.....Αὐτὸ μοὔκανε φοβερὴ ἐντύπωσι.... Δὲν εὕρισκα ἡσυχία πουθενὰ ..Ὁ θάνατος τὸ ἔγκλημα, τὸ αἷμα, τἄνοιωθα νὰ τριγυρνοῦν τριγύρω μου ζητῶντας νὰ βάλουν στὴ ζωή μου τὴν τραγικὴ σφραγῖδα τους...Τότε μιὰ σκέψι ἄρχισε νὰ μοῦ τριβελίζῃ τὸ μυαλό, ἐπίμονα σὰν τρέλλα. Ἡ φίλη μου ἡ κυρία Μορῶ, ἦταν μιὰ χήρα πολὺ νέα πιὸ νέα ἀπὸ μένα. Εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ γράψῃ στὴ διαθήκη της πὼς μ' ἄφηνε γενικὸ της κληρονόμο...Ἂν τὴν ξεμπέρδευα ; Γιατὶ ὄχι ; Ποιὸς θὰ καταλάβαινε τίποτε ;

...Ἕνα βράδυ πρὶν χωριστοῦμε ἔρριξα στὸ λικέρ της μιὰ θανάσιμη δόσι ντιζιταλίνης, ποὔπαιρνε γιὰ τὴν καρδιά της. Εἶδα τὸ τραγικὸ ποτήρι πλάϊ της χωρὶς ἕνα σφίξιμο καρδιᾶς....Τὸ ἄλλο πρωῒ μὲ ξύπνησαν γιὰ νὰ μοῦ ποῦν πὼς ἡ κυρία Μορῶ πέθανε ξαφνικὰ τὴ νύχτα ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ προσβολή...Κανεὶς δὲν σκέφτηκε νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ....Κανεὶς...παρὰ ἡ πιστὴ καμαριέρα της, ἡ Δόρα, ὁ δαίμονας μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Σὰ μείναμε μόνοι μετὰ τὴν κηδεία, τὴν εἶδα νὰ παίρνῃ στὰ χέρια της τὸ μπουκαλάκι τῆς ντιζιταλίνης...

—Πῶς κατέβηκε τὸ γιατρικό ! εἶπε κυττάζοντάς με περίεργα.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χλώμιασα....

—Ναί...Ἀλήθεια κατέβηκε πολύ !

Ἦλθε καὶ στάθηκε κοντά μου...

—Λεόν...Γιὰ πότε οἱ γάμοι μας ;

Μὲ εἶχε ξεσκεπάσει. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ ὑποταχθῶ...

—Μὰ γιὰ ὅποτε θέλεις, ἀγάπη μου...

Τὴν ἄλλη μέρα κάναμε μιὰ μακρυνὴ ἐκδρομὴ κατὰ μῆκος τοῦ ποταμιοῦ...τῆς ἔκανα τὸν τρελλὰ ἐρωτευμένο...Ἐφάγαμε κι' ἤπιαμε σὲ μιὰ τοποθεσία μαγευτική... Βρῆκε τὸ κρασὶ θαυμάσιο. Καθόλου περίεργο....Μέσα εἶχα ρίξει ὅ,τι ἔμενε στὸ μπουκαλάκι τῆς ντιζιταλίνης...

Ὅταν τὰ διαβολικὰ πράσινα μάτια κλείσανε, τὴν πέταξα στὸ ποτάμι. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μέρες τὴν ψαρέψανε, ἀποδώσανε τὴν....αὐτοκτονία της, στὴν ἀπελπισία της ποὺ ἔχασε τὴν κυρά της..

Τότε ἄρχισα νὰ συναναστρέφωμαι πιὸ πολὺ τὸν Ρουγιέ....Μοῦ ἄρεσε νὰ τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέῃ ἀστυνομικὲς ἱστορίες... Συχνὰ ἔφερνα τὴν κουβέντα πάνω στὸν Πόντικα, τὸ τέλος του, καὶ τὴν παράξενη παράδοσι τὴ σχετικὴ μὲ τὸ αἷμα τῆς καρμανιόλας....Σήκωνε τοὺς ὤμους...τὴν παραμονὴ τοῦ ἐγκλήματος, ἤμουν ἐξαιρετικὰ νευρικός...Μιλούσαμε γιὰ τὴν σύμπτωσι, τὴν διαβολικὴ σύμπτωσι ποὺ ξεσκεπάζει καὶ τὶς πιὸ ἐπιτήδειες δολοφονίες...

—Σύμπτωσι ! τοὔλεγα....ἂν συνεδύαζε κανεὶς τὴν κόκκινη κηλίδα, καὶ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς κυρίας Μορῶ, σίγουρα θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἐγὼ τὴν σκότωσα !....

—Μιὰ στιγμή ! Κυρία Μορῶ ! Δὲν εἶνε ἡ φίλη σου ποὺ ἦταν μαζί μας τὸ βράδυ ἐκεῖνο ;

—Ἀκριβῶς..

Αἰσθάνθηκα τὰ ψυχρὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ, νὰ ψάχνουν στὰ πιὸ βαθειὰ τῆς σκέψης μου...

Μιλήσαμε γιὰ ἄλλα πράγματα.

Τὴν ἑπομένη, λάβαινα ἕνα μπιλιετάκι : Ἤθελε νὰ μὲ δῇ τὸ γρηγορώτερο...Κατάλαβα....Οἱ ὑπόνιες τοῦ Ρουγιὲ θἆχαν γίνει πεποιθήσεις...Πῆγα...Μόλις βρεθήκαμε μόνοι. ἄρπαξα τὸ μαχαίρι, καὶ ..Θὰ μ' ἐρωτήσῃς γιατὶ τὸ ὁμολόγησα. Γιατὶ καὶ μένα εἶνε γραφτό μου νὰ πάω ἀπὸ τέτοιο θάνατο. Καὶ γὼ πάτησα τὸ αἷμα τῆς καρμανιόλας...Λοιπὸν καλλίτερα νὰ τελειώνω παρὰ νὰ ζῶ μὲ τὸν ἐφιάλτη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ζήτησαν τὸν κατάδικο. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι...

ΦΡΑΝΤΣ ΝΟΕΛ

Βρῆκαν τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀσφαλείας νεκρόν...

Μόδα καί... κοιλία!

—Κοιλιὰ κάνατε κύριε Νίκο.

—Διάβολε ! Ἀφ' ὅτου φαίνεται πιθανὸς ὁ πόλεμος, ἀνέβηκαν οἱ μετοχὲς τῶν πολεμικῶν ἐργοστασίων μου !...

Παγκόσμιον πνεῦμα

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἡ κυρία στὸν σύζυγό της:

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, πὼς κάνεις πολὺ ἄσχημα νὰ βάφῃς τὸ μουστάκι σου.

— Φαίνεται;

— Ναί, στὸ λαιμὸ τῆς... ὑπηρετρίας.

*

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸν κατηγορούμενο:

— Αὐτὴ τὴ φορά, κατηγορούμενε, ἀθωοῦσαι, ἀλλὰ πρόσεξε: ἄλλη φορὰ δὲ θέλω νὰ σὲ ξαναϊδῶ ἐδῶ.

Καὶ ὁ ἀθωωθείς:

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε ἐμένα, κύριε πρόεδρε, νὰ τὸ πῆτε στοὺς ἀστυφύλακας.

*

ΕΝΑΣ....ΤΥΧΕΡΟΣ

— Πέθανε, ξέρεις, ὁ καημένος ὁ μπάρμπα Μιχάλης.

— Μπᾶ!... Πῶς; Πότε;

— Νά, χθές, μόλις γύρισε στὴν κάμαρά του, κάθησε καὶ διάβασε τὴν ἐφημερίδα του. Ὕστερα, ἐξαφνικά, μόλις πρόφθασε νὰ βγάλῃ τὰ ματογυάλια του καὶ ξαπλώθηκε χάμω νεκρός.

— Πάλι καλά, ἀφοῦ πρόλαβε κι' ἔβγαλε τὰ γυαλιά του. Τοὐλάχιστον δὲν εἶδε τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του!...

*

ΕΚΛΟΓΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἕνας ἐγκληματίας καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ζητεῖ χάριν ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

— Ἀδύνατον, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ πρόεδρος.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κατάδικος ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακαλῇ:

— Ἔστω, τοῦ λέγει ὁ πρόεδρος. Τὸ δικαστήριο σοῦ παρέχει ὡς χάριν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃς μόνος σου τὸν τρόπον τοῦ θανάτου σου. Πές μας πῶς προτιμᾷς ν' ἀποθάνῃς;

— Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε πρόεδρε! Προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἀπὸ γηρατεῖα.

*

ΤΟΛΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

— Δὲν παντρεύομαι, κύριε. Ἔθαψα δυὸ συζύγους ὥς τώρα καὶ προτιμῶ πλέον νὰ μείνω χήρα.

— Δεχθῆτε με, κυρία, ὡς τρίτον σύζυγόν σας. Τί ξεύρετε; Ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ πράγματα... ἀντιστραφοῦν!

*

ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΡΠΑΖΩΜΑ

Εἰς τοῦ «Λουμπιὲ» ὁ κ. Κουτεντιάδης ὁμιλεῖ εἰς κύκλον μερικῶν σαχλεπισάχλων φίλων του.

—Τί κρῖμα, βρὲ παιδιά, λέγει νὰ μὴ γεννηθῶ Γάλλος.

— Γιατί;

— Θὰ μιλοῦσα τώρα δυὸ γλῶσσες σὰν νερό. Τὴν Ἑλληνική, ποὺ ξέρω, καὶ τὴ Γαλλική, ποὺ θὰ ἤξερα σὰν μητρική μου γλῶσσα.

(Ὁ κ. Κουτεντιάδης ἐκαρπαζώθη δεόντως).

Ἐκδίκησις μιὰ φορά !

— Μά, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Οἱ ἔνοικοι τοῦ ἐπάνω πατώματος χτυποῦν διαρκῶς καὶ δὲν μᾶς ἀφήνουν ἥσυχους. Γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦμε, λοιπόν, καὶ μεῖς τώρα, χτυποῦμε τὴν ὀροφή!....

Μία πρωτοφανὴς δημοσιογραφικὴ γκάφφα

ΟΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΙ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΕΠΕΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ!

Μερικὲς συμβουλὲς γιὰ ὅσους θέλουν νὰ κάνουν σκὶ

Ἡ ἀναγγελθεῖσα ψευδῶς ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας καί τινα περιοδικὰ (ὄχι ὅμως ἀπὸ τὸν «Παρνασσὸν») δῆθεν....ἀπώλεια τῶν 50 Βουλγάρων χιονοδρόμων ἀνεστάτωσε ὅπως ἦταν ἑπόμενον τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Ἕλληνας συναδέλφους των, οἱ ὁποῖοι θά... ἐκινδύνευον νὰ ἔλθουν πρῶτοι εἰς τὰς προσεχεῖς Βαλκανικὰς χιονοδρομίας, ἐλλείψει ἰσχυρῶν ἀντιπάλων.

Ἂν ἐπισκεπτόταν κανεὶς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη γραφεῖα τοῦ Ὀρειβατικοῦ, τὴν ἡμέρα ποὺ ἐδημοσιεύθη στὶς ἐφημερίδες τό... τρομερὸν δυστύχημα, θὰ ἔβλεπε τὰ πάντοτε χαρούμενα πρόσωπα τῶν χιονοδρόμων μας νὰ εἶνε συννεφιασμένα ὅπως ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Μὰ δὲν ἦταν καὶ μικρὸ πρᾶγμα! Γιὰ φαντασθῆτε τὰ 50 τσάμπιον τῆς Βουλγαρίας νὰ γλυστροῦν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἐπάνω στὸ λεῖο σεντόνι μὲ τὸ ὁποῖο ἔχει καλύψει τὶς πλαγιὲς τοῦ ὄρους ἡ λευκὴ νύμφη τοῦ Βορρᾶ καὶ ξαφνικὰ νὰ πέφτουν ἕνα-ἕνα στὸ βάραθρο, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ στραγάλια στὸ στόμα τοῦ χασομέρη, ἀφοῦ χαιρετήσουν πρῶτα διὰ παντὸς τὴ ζωὴ ἐξαποστελλόμενα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ νυχιοῦ ἕνα μέτρο ψηλά!

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, ἀλλὰ Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, μᾶς εἶχε πῆ ὁ γνωστὸς σκιὲρ καὶ ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τοῦ Ὀρειβατικοῦ κ. Σοφιανόπουλος.

Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ὁ ἐπιτυχέστερος ἂν μετὰ δύο ἡμέρας δὲν ἐπληροφορούμεθα ὅλως ἀπροόπτως ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν συνέβη εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ἀλλὰ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν φαντασίαν Θεσσαλονικέων τινῶν ἀνταποκριτῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ θύματα τῆς ὄχι καὶ τόσον εὐκαταφρόνητης αὐτῆς δημοσιογραφικῆς γράφφας ἔπαψαν νὰ μετροῦνται στὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός. Πρῶτος, ὅπως ἦταν φυσικὸν ἔσπευσε νὰ συλλυπηθῇ τὸν Ὀρειβατικὸν τῆς Βουλγαρίας ὁ Ἑλληνικὸς Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος ἀποστείλας θερμὸν συλλυπητήριον τηλεγράφημα. Ἐπηκολούθησαν συλλυπητήρια τῶν ἄλλων ἐκδρομικῶν σωματείων καὶ τέλος πολλῶν Ἑλλήνων ὀρειβατῶν, οἱ ὁποῖον εἶχαν γνωρισθῆ μὲ πλεῖστα τῶν... θυμάτων κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκδρομήν τους εἰς τὰ βουλγαρικὰ βουνά.

Ἀντί, ὅμως, εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν, κατέφθασε ἡ ἐπίσημος διάψευσις τοῦ δυστυχήματος, ἡ ὁποία ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ να μὴν ἀνακοπῇ ἡ ἀνάπτυξις ποὺ παίρνει τὸ σκὶ στὴν Ἑλλάδα τώρα τελευταῖα. Γιατὶ—αὐτὰ βεβαίως μεταξύ μας—πολλοὶ πατεράδες νεαρῶν χιονοδρόμων καί... χιονοδρομισσῶν μετέφεραν τὰ σκὶ στὰ πλυσταριὰ τῶν σπιτιῶν τους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ καοῦν ἀνυπερθέτως στὴν πρώτη μπουγάδα!...

Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῇ στὴν πραγματικότητα τὸ δυστύχημα ποὺ ἔπλασσε ἡ φαντασία τοῦ Θεσσαλονικέως δημοσιογράφου; Στὰς Ἄλπεις συμβαίνουν συχνὰ δυστυχήματα καὶ μάλιστα σὲ ἐμπείρους χιονοδρόμους, συνήθως ὅμως ὅταν ἐπιχειροῦνται δύσκολοι ἀναβάσεις σὲ ψηλὲς κορφὲς ὅπου ἡ ὁμίχλη εἶνε μόνιμος κατάστασις. Μὰ καὶ ἐκεῖ τὰ θύματα δὲν ἦσαν ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα-δύο-τρία, πέντε τὸ πολύ. Στὴν Ἑλλάδα ποὺ τὸ σκὶ εἰσήχθη τελευταίως, δὲν ἔχει σημειωθῇ ἀκόμη κανὲν δυστύχημα ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μικροδυστυχήματα, στραμπουλήγματα ποδιῶν, χεριῶν κλπ., ποὺ καὶ αὐτὰ ὀφείλονται κατὰ τὸν κ. Σίμιτσεκ σὲ ἐπιπολαιότητα, παλληκαρισμοὺς καὶ ἀταξίες τῶν χιονοδρόμων ἢ σὲ ἀκατάλληλη ἐξάρτυσι. Πολλὰ ἀτυχήματα προκαλοῦνται ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἐξαρτήματα τῶν σκί. Ἡ δέστρα ποὺ συγκρατεῖ τὰ πόδια ἐπάνω στὰ σκὶ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως δὲν εἶνε ἀκόμη τελειοποιημένη. Αὐτὴ εἶνε τότε καλὴ ὅταν κρατῇ τὸ παπούτσι σφιχτὰ δεμένο γιὰ νὰ ὁδηγῇ καλά. Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως, ὅμως, τότε εἶνε καλὴ ὅταν βγαίνῃ εὔκολα τὸ πόδι. Μόνον ἔτσι προλαμβάνεται σπάσιμο ἢ ἐξάρθρωσις τοῦ ἀστραγάλου ἢ τοῦ γόνατος σὲ περίπτωσι πτώσεως. Ἂν τὸ σίδερο στὸ ὁποῖο ἐφαρμόζει τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ποδιοῦ δὲν σφίγγῃ καλὰ τὶς σόλες καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ὁδηγῆται καλὰ τὸ σκί, εὔκολα μπορεῖ νὰ συμβῇ κάθετο σπάσιμο τοῦ καλαμιοῦ. Ἐπίσης ἂν τὸ παπούτσι μπαίνῃ πολὺ βαθειὰ στὸ σίδερο, τότε ἐπέρχεται ἀσφαλῶς σπάσιμο ἢ ἐξάρθρωσις. Εἰς τοὺς ἀρχαρίους εἶνε συχνὰ τὰ ἀτυχήματα τὰ προκαλούμενα ἀπὸ τὸ σπάσιμο τῶν μπαστουνιῶν. Γι' αὐτό, καλὸν εἶνε ἡ λαβὴ τοῦ μπαστουνιοῦ νὰ περιτυλίσσεται μὲ δέρμα ἢ λάστιχο.

Τὰ πλέον συχνὰ ἀτυχήματα ποὺ συμβαίνουν στοὺς Ἕλληνας σκιέρ, εἶνε οἱ φουσκάλες, οἱ θλάσεις τῶν μυῶν ἢ τὸ ἁπλοῦν τράβηγμα. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὶς φουσκάλες καλὸν εἶνε νὰ ἀλείψῃ τὰ πόδια του μὲ κάποια λιπαρὰ οὐσία καὶ νὰ προσέχῃ ὥστε ἡ κάλτσα νὰ μὴν κάνῃ ζάρες μέσα στὸ παπούτσι. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰ στενὰ παπούτσια γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φουσκάλες, θὰ πάθῃ ἀσφαλῶς καὶ κρυοπάγημα στὸ μέρος ποὺ τὸν σφίγγει. Τὰ κρυοπαγήματα στὰ χέρια προκαλοῦνται συνήθως ἂν φορῇ κανεὶς βρεμένα ἢ ὑγρὰ γάντια. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται τὰ γάντια νὰ εἶνε ἀπὸ ἀδιάβροχο καὶ μὲ τὰ δάχτυλα ἑνωμένα. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ φορέσῃ ἄλλα γάντια μάλλινα. Τὰ πέτσινα πάντως δὲν συνιστῶνται γιατὶ εὔκολα βρέχονται καὶ δύσκολα στεγνώνουν. Ὁ σκιὲρ πρέπει ἐπίσης νὰ δώσῃ προσοχὴ καὶ στὸ φτιάξιμο τῆς στολῆς του. Τὸ σακκάκι δὲν πρέπει νὰ εἶνε σφιχτὸ γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὰς κινήσεις καὶ γιὰ νὰ χωρῇ ἀπὸ μέσα καὶ ἕνα ἄλλο ροῦχο. Στὴ μέση νὰ τὸ σφίγγῃ μὲ μιὰ ζώνη γιὰ νὰ μὴν μπαίνῃ χιόνι καὶ οἱ τσέπες νὰ εἶνε ἐσωτερικὲς καὶ νὰ κλείνουν καλά. Τὸ κασκέτο νὰ εἶνε ἐλαφρὸ καὶ νὰ προφυλάσσῃ τ' αὐτιά.

*

Ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως πρὶν ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ κάνῃ σκί, πρέπει προηγουμένως νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ σῶμα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανά του, μὲ εἰδικὴ γυμναστικὴ τοῦ σκί, μὲ ἀναβάσεις στὰ βουνὰ καὶ μὲ βαθμηδὸν αὐξανομένη προπόνησιν εἰς τὸν δρόμον.

Ἂν πρόκειται ὁ σκιὲρ νὰ κάμῃ ἐκδρομὲς σὲ ψηλὰ βουνὰ ἢ νὰ λάβῃ μέρος σὲ ἀγῶνες, τότε τὸ ζήτημα δὲν εἶνε τόσο ἁπλό. Τὸ σκὶ εἶνε ἕνα σπὸρ ποὺ ἐπιβάλλει στὴν καρδιὰ νὰ ἐργάζεται μὲ μεγαλείτερη ἔντασι. Οἱ μῦς τῆς καρδιᾶς τοῦ σκιὲρ βαθμηδὸν μεγαλώνουν λόγῳ τοῦ μεγάλου κόπου. Καὶ μόνον ἡ ἀνάβασις δίνει φόρτον στὴν καρδιά, προστίθεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ὁ κόπος ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σάκου ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε μαζί του ὁ χιονοδρόμος ὅταν ἐπιχειρῇ μακρυνὲς ἐκδρομὲς καὶ ἀκόμη ἡ διαφορὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως λόγῳ τοῦ ὕψους. (Εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς τὰ μεγάλα ὕψη ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ἐργασία τῆς καρδιᾶς λόγῳ τῆς ἐλαφρᾶς ἀτμοσφαίρας).

Τὸ ὅτι οἱ μῦς τῆς καρδιᾶς δυναμώνουν καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐξάνονται, δὲν εἶνε παθολογικόν. Κακὸν ἐπέρχεται τότε μόνον, ὅταν ἡ καρδιὰ εἶνε ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος, ὁπότε οἱ μῦς της χαλαροῦνται καὶ οἱ βαλβίδες της δὲν ἐργάζονται κανονικά. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκθέσωμεν τὸ σῶμα ἀπροετοίμαστο σὲ μεγάλη ὑπερκόπωσι.

*

Οὐδεὶς κίνδυνος δυστυχήματος ὑπάρχει λοιπὸν γιὰ ὅσους θέλουν νὰ κάνουν σκί. Ἂς συμμορφωθοῦν μὲ τὰς ἀνωτέρω ὁδηγίες γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ μικροατυχήματα καὶ ἂς σπεύσουν στὰ χιονισμένα ἑλληνικὰ βουνὰ γιὰ νὰ χαροῦν τὴ ζωή.

ΝΙΚ. Τ.—

Ἡ Γυναικεία καλλονὴ

Τὸ ζήτημα τῆς καλλονῆς ἐνδιαφέρει κάθε γυναῖκα ἡ ὁποία ἢ εἶνε ὤμορφη ἢ νομίζει ὅτι εἶνε. Προσέξατε λοιπὸν ὅλας τὰς κατωτέρω συμβουλὰς ποὺ ἀπευθύνει πρὸς τὸ γυναικεῖον φῦλον μία Ἀμερικανίς.

Τὸ βιβλίον της ποὺ ἐξέδωκε τελευταίως περιέχει παντοίας συμβουλὰς καὶ συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ἁβρότητος τοῦ δέρματος, πρὸς παρακώλυσιν τῆς παχυσαρκίας ἢ τῆς ἰσχνότητος, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ρυτίδων. Πρὸς διατήρησιν τῆς λαμπρότητος τῶν ὀφθαλμῶν συνιστᾷ τὸ τρίψιμο δὶς καὶ τρὶς καθ' ἑκάστην τῶν βλεφάρων δι' ὕδατος ἀναμεμιγμένου μέ... οὐΐσκι (ἢ οἰνόπνευμα). Εἰς τὰ μάγουλα τοποθετεῖτε κατάπλασμα ἐκ κρέατος ἢ ἐκ μέλιτος ἢ ἐκ λευκώματος αὐγῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διατηρήσετε τοὐλάχιστον δύο ὧρες. Ὡς πρὸς τὴν δίαιταν λέγει:

Ὕπνος ἑνδεκάωρος· νὰ κοιμᾶσθε ἐνωρὶς καὶ νὰ ἐξυπνᾶτε ἀργά, ψυχρὸν λουτρὸν πρὶν κατακλιθῆτε καὶ ἄλλο ψυχρὸν λουτρὸν ἅμα ἐξυπνήσετε, τουρκικὸν δὲ λουτρὸν καθ' ἑβδομάδα. Ἔπειτα δίωρος γυμναστικὴ διὰ τῶν ἁλτήρων καὶ περίπατος διὰ ποδηλάτου. Ἀποφυγὴ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, τῶν δακρύων, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πολλοῦ γέλωτος.

Γνωρίσατε τὸν πλανήτην ποὺ κατοικοῦμεν

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Γεωγραφικὰ περίεργα

Τὰ περισσότερα καὶ μεγαλείτερα ἡφαίστεια εὑρίσκονται κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ σχηματίζουν πέριξ αὐτοῦ ἕνα μεγάλο δακτυλίδι, ποὺ καλεῖται: Πύρινος δακτύλιος ἢ Πύρινος στέφανος τοῦ Εἰρηνικοῦ. Πολλὰ ἐπίσης ἡφαίστεια εἶνε στὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴ καὶ στὸ Μεξικό. Συνήθως τὰ ἡφαίστεια ἀποτελοῦν μακρὰς σειράς, ποὺ καλοῦνται: ταινίαι ἢ ἡφαίστειοι σειραὶ καὶ ἔχουν διεύθυνσι ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνεργῶν ἡφαιστείων τῆς Γῆς εἶνε ἀρκετὰ μεγάλος, 300 περίπου ὁ δὲ Στάϊντερ λέγει ὅτι εἶνε 318 ἀνήκοντα εἰς τὰς ἑξῆς ὁμάδας:

Μαλαϊκὴ Ζώνη, 76, Ἰαπωνικὴ Ζώνη 63, Βορειοειρηνικὴ Ζώνη 42, Μελανησιακὴ Ζώνη 32, Ἀτλαντικὴ Ζώνη 31, Χιλῆς—Παλαγωνίας 14, Μεξικοῦ καὶ Ἀντιλλῶν 13, Ὑποθαλάσσια Εἰρηνικοῦ 15. Ὑποθαλάσσια Ἀτλαντικοῦ 5. Ὑποθαλάσσια Ἰνδικοῦ 2. Ἀφρικανικὰ ἡφαίστεια 8. Ἀφρικανικαὶ νῆσοι 2. Ἀνταρκτικὴ περιοχὴ 1. Ὄρη Καταρρακτῶν 4. Ζώνη Καμπανίας. 5. Λιπάραι νῆσοι 2. Αἴτνα καὶ Φερντινάντεα 2. Ἑλληνικὰ ἡφαίστεια (Σαντορίνη) 1. Σύνολον 318

Ἐκτὸς τῶν ἡφαιστείων αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ὁποῖα, ὅμως, δὲν λειτουργοῦν ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια. Ἐπειδὴ ἐλπίζεται νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ ἡ λειτουργία των τὰ ἐκάλεσαν ἐσβεσμένα.

Ἐκτὸς τῶν ἐπιγείων ἡφαιστείων ποὺ εἶνε ὄρη ἢ λόφοι ἢ κοιλώματα ὑπάρχουν καὶ τὰ ὑποβρύχια, τὰ ὁποῖα ὅπως καὶ ἡ ὀνομασία των δείχνει δρεῦν....ὑποβρυχίως

*

Οἱ σεισμοὶ εἶνε περιοδικαὶ δονήσεις μικρῶν ἢ μεγάλων τμημάτων τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς καὶ διακρίνονται εἰς τὰς ἑξῆς κατηγορίας:

α) Τεκτονικοί, αὐτοὶ προκαλοῦνται ἀπὸ μετατοπίσεων τοῦ ζῳικοῦ φλοιοῦ καὶ σημειοῦνται εἰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας εἰς τὸ παρελθὸν ἔγιναν καθιζήσεις. Τέτοιες περιοχὲς εἶνε ἡ Σικελία, ἡ Καλαβρία, τὰ Μεσογειακὰ παράλια, ἡ Ἰαπωνία, τὰ Βραχώδη ὄρη, αἱ Ἄνδεις κλπ.

β) Ἡφαιστειογενεῖς, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦνται ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων καὶ ἰδίως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς δράσεως τοῦ ἡφαιστείου.

καὶ γ) Οἱ ἐκ καταπτώσεως, ὀφειλόμεναι εἰς τὴν κατακρήμνισιν ὑπογείων θόλων.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους εἰς τὸ ὁποῖον προκαλεῖται ὁ σεισμὸς λέγεται ἐπίκεντρον. Ἡ ταχύτης τῆς ἐξαπλώσεως δέ, εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σεισμῶν ποὺ συμβαίνουν εἰς τὴν γῆν κάθε χρόνο, ὑπολογίζεται εἰς 30.000 καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέφεραν τὶς μεγαλείτερες καταστροφὲς εἶνε: Οἱ δύο τῆς Σμύρνης (1688 καὶ 1778), τοῦ Περοῦ (1746), τῆς Λισσαβῶνος (1755), τῆς Καλαβρίας (1783), τοῦ Ἰσημερινοῦ (1797), τῆς Καράκας (1812), τοῦ Βαλπαραΐζο τῆς Χιλῆς (1822), τῆς Γουαδελούπας (1843), τῆς Κουμανὰ τῆς Βενεζουέλας (1853), τῆς Προύσσης (1855), τοῦ Κουΐτο (1859), τῆς Καλιφορνίας (1868 καὶ 98), τῆς Ἰσχίας (1883), τῆς Ριβιέρας (1887), τῆς Ἰαπωνίας (1894) καὶ 96), τοῦ Λάϊμπαχ (1895), τῆς Χιλῆς (1896), τῆς Μεσσήνης (1908), τοῦ Τόκιο (1923), τοῦ Κέττα (1935) καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ χειρότεροι ἦσαν: Τῆς Ὕδρας (1837), τῆς Μεσσηνίας (1848) τῶν Θηβῶν (1853 καὶ 93), τῆς Κορίνθου (1858 καὶ 1928), τοῦ Αἰγίου (1866) καὶ 1888), τῆς Φωκίδος (1871), τῆς Ζακύνθου (1893), τῆς Λοκρίδος (1894), τοῦ Ἡρακλείου (1926) καὶ τῆς Χαλκιδικῆς (1932).

Ο ΓΕΩΓΡΑΦΟΣ

ΟΛΗ Η ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἱστορικὰ σχόλια. Μεταφρασταὶ οἱ διαπρεπέστεροι ἐπιστήμονες καὶ λογοτέχναι.

Ἐποπτεία τῆς «Ἐπιστ. Ἑταιρείας τῶν Ἑλλ. Γραμμάτων».

Μεταξὺ τῶν πρώτων θὰ κυκλοφορήσουν τὰ ἑξῆς ἔργα:

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ: Γεωγραφικά.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ: Ἑλένη.—Νέα λογοτεχνικὴ μετάφρασις Ἀρίστου Καμπάνη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ: Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα.—Ἐκτενὴς εἰσαγωγὴ Δ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ, πρώην ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

Μετάφρασις Ἀδ. Διαμαντοπούλου διευθυντοῦ Διδασκαλείου Ἀρσακείου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ: Ρητορική. Μετάφρασις Ἐπ. Μαλαίνου, δημοσιολόγου, μὲ εἰσαγωγὴν Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.

ΠΟΛΥΒΙΟΥ: Ἱστορία.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ε. Φωτιάδη τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ: Ἑλλάδος περιήγησις.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Δ. Λαμπίκη, λογοτέχνου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ: Ἀθηναίων Πολιτεία.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ι. Ζερβοῦ, διευθυντοῦ βιβλιοθήκης ἀρχαίων συγγραφέων Φέξη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: Ἠθικά.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Γεωργ. Πώπ, δημοσιολόγου, τέως ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

ΦΡΑΝΤΖΗ: Χρονικὸν τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Μετάφρασις καὶ ἱστορικὰ σχόλια Γ. Τσουκαλᾶ, λογοτέχνου, μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ βυζαντινολόγου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ι. Παπαδοπούλου.

ΘΥΚΥΔΙΔΟΥ: Ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους. Εἰσαγωγὴ Ἀρίστου Καμπάνη.—Μετάφρασις Ἐλευθερίου Βενιζέλου.—Ἐπιλεγόμενα Ἰωάννου Γενναδίου.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ: 1. Συμπόσιον. 2. Ἀθηναίων Πολιτεία. 3. Λακεδαιμονίων Πολιτεία.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ διδασκαλείου Ἀρσακείου.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ: Χαρακτῆρες.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Μαρίνου Σιγούρου.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ: Βίοι Ἑλλήνων φιλοσόφων.—Εἰσαγωγὴ Ν. Λούβαρη, τ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.—Μετάφρασις Γ. Σπαταλᾶ.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ: Ἐπιγράμματα.—Εἰσαγωγὴ Σίμου Μενάρδου.—Ἔμμετρος μετάφρασις Κώστα Καιροφύλλα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ: Αἰθιοπικά.—Εἰσαγωγὴ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. —Μετάφρασις Φώτου Γιοφύλλη.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: Λόγοι.—Εἰσαγωγὴ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.—Μετάφρασις Κώστα Καιροφύλλα.

ΛΥΣΙΟΥ: Λόγοι.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Γ. Πετροπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ: Εἰδύλλια.—Εἰσαγωγὴ Ἰω. Συκουτρῆ, ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.—Ἔμμετρος μετάφρασις Τέλλου Ἄγρα.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ: Πέρσαι.—Εἰσαγωγὴ καὶ ἔμμετρος μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ.

ΑΡΡΙΑΝΟΥ: Κυνηγετικά.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Φ. Γεωργαντᾶ, τ. διευθυντοῦ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, Προέδρου ὁμοσπονδίας Ἑλλήνων κυνηγῶν.

ΠΛΩΤΙΝΟΥ: Τὰ περὶ Καλοῦ.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀρίστου Καμπάνη.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ: Φιλοσοφικά.—Μετάφρασις Δ. Καραχάλιου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: Βίοι.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ: Προμηθεύς.—Εἰσαγωγὴ καὶ ἔμμετρος μετάφρασις Ι. Ζερβοῦ.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ: Ἅπαντα.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Εὐλογίου Κουρίλα, τ. καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ: Τὰ κατὰ Χαιρέαν καὶ Καλλιρρόην.—Εἰσαγωγὴ Χ. Χαριτωνίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.—Μετάφρασις Γρηγ. Ξενοπούλου, Ἀκαδημαϊκοῦ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ: Διατριβαὶ καὶ Ἐγχειρίδιον.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀρίστου Καμπάνη.

ΛΟΓΓΙΝΟΥ: Περὶ ὕψους.—Μετάφρασις Ἀρίστου Καμπάνη.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ: Ἡ πρὸς Ἀμαῖον ἐπιστολή.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Ἀρίστου Καμπάνη.

ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ: Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Κωνστ. Δημαρᾶ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ: Λόγοι.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Β. Βέλλα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΙΩΣΗΠΟΥ: Ἱστορία.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Β. Βέλλα καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΦΙΛΩΝΟΣ: Φιλοσοφικά.—Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Β. Βέλλα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐκδοθοῦν ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ τοῦ Ὁμήρου, Ἡσιόδου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους, Ἡροδότου, Θουκυδίδου, Ἀρριανοῦ, Διοδώρου, Σικελιώτου, Ξενοφῶντος, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Πλουτάρχου, Λουκιανοῦ, Δημοσθένους, Λυσίου, Ἰσοκράτους, Ἰσαίου, Ἀνδοκίδου, Αἰσχίνου, Ἱπποκράτους, Γαληνοῦ κλπ. κλπ. καθὼς καὶ τῶν βυζαντινῶν ἱστορικῶν καὶ χρονογράφων καὶ τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας.

Ὅλαι αἱ ἐκδόσεις θὰ εἶνε ὁμοιόμορφοι μὲ καλλιτεχνικὴν τυπογραφικὴν ἐμφάνισιν, ἐπὶ χάρτου πολυτελείας.

Συνδρομὴ διὰ κάθε 10 χωριστοὺς τόμους δρ. 200 ἐξ ὧν δρ. 100 προκαταβολικῶς. Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν 15 %.

Ἐγγραφαὶ ἐνεργοῦνται παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Ἐκδοτικῷ Ὀργανισμῷ «ΠΑΠΥΡΟΣ», Λεωφ. Πανεπιστημίου 36 (Στοὰ Ἰντεάλ) τηλ. 30.232.— Ἐμβάσματα διὰ ταχ)κῆς ἐπιταγῆς.

Γυναικεία ζωὴ

Ἀγάπες

«Τακτικὰ παρακολουθοῦσα—μοῦ γράφει ἕνας ἀναγνώστης μου, ποὺ κρύβεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ὑπερκόσμιος Λέσβος» — τὰ χρονογραφήματά σας στὸν «Ἀνεξάρτητο». Γιὰ μιὰ στιγμὴ σᾶς ἔχασα καὶ νόμισα πὼς ἔχασα τὸν καλλίτερό μου φίλο. Σήμερα ποὺ υᾶς ξαναβρίσκω μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ μὲ κυριεύει. Πρὸς χάριν σας θὰ εἶμαι ὁ πλέον ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ «Παρνασσοῦ».

Τὸ ζήτημα ποὺ μὲ ἀφορᾷ, γιὰ νὰ λυθῇ, ἔχει ἀνάγκη τῆς ἰδικῆς σας συμβουλῆς. Ἐδῶ καὶ 3 χρόνια, ποὺ ἤμουν μαθητὴς γυμνασίου, ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου ἕνα κορίτσι. Κάποιος φίλος μου ὅμως μοῦ ἔγραψε πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ μὲ ξέχασε καὶ πὼς τὰ ἔφτιασε μὲ ἄλλους. Δὲν τὸ ἐπίστεψα. Μοῦ ἔγραψε μιὰ φίλη της, κατηγορῶντας την. Στὸ τέλος μοῦ ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά της. Τὴν ἀπέκρουσα, μὰ τί τὰ θέλετε. Ἐπίστεψα τὶς κατηγορίες της καὶ ἔγραψα στὴν ἀγαπημένη μου ἕνα πικρὸ γράμμα. Μετάνοιωσα ἀμέσως, ἀλλ' ἦταν ἀργά. Τῆς ζήτησα συγγνώμην, ἀλλ' ὁ δεσμός μας ἐρράγισε καὶ σιγά-σιγὰ ἔκοψε τὴν ἀλληλογραφία. Προσπάθησα νὰ τὴν ξεχάσω, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω;»

Εὐχαριστῶ τὸν ἐπιστολογράφον μου γιὰ τὰ καλά του λόγια.

Ἡ περίπτωσίς του δὲν εἶνε μοναδική. Συχνὰ οἱ νέοι, πιστεύοντες σὲ διαβολές, καταστρέφουν μόνοι των τὴν εὐτυχία τους. Ἐγὼ θὰ τοῦ συνιστοῦσα νὰ γράψῃ σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ εἰλικρινῶς πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Φαντάζομαι πὼς ἴσως νὰ αἰσθάνεται ἀκόμη κάτι γι' αὐτόν. Ἂς προσπαθήσῃ μὲ τὴν τωρινή του στάσι νὰ τῆς δείξῃ πόσο μετανοίωσε. Ἴσως ἔτσι τὴν συγκινήσῃ...

Ἄλλος ἀναγνώστης μου — ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ἀπελπισμένος» (ἀπὸ τὴν Κων)πολι)— μοῦ γράφει:

«Συμπληροῦνται τώρα δύο χρόνια ἀφ' ὅτου προσπαθῶ νὰ κατακτήσω μιὰ νέα, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τῆς ἐκφράσω τὸ αἴσθημά μου. Καταλαβαίνω ὡστόσο πὼς κι' αὐτὴ ἀνταποκρίνεται, μὰ κι' οἱ δυὸ δὲν ἔχουμε τὴ φυσικὴ τόλμη γιὰ νὰ γνωριστοῦμε. Συναντώμεθα συχνὰ κι' ἀλληλοκουβεντιάζουμε ἁπλῶς. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω;»

Ἡ συμβουλή μου εἶνε περιττή, γιατὶ κι' ὁ ἴδιος ὁ ἐπιστολογράφος μου καταλαβαίνει, ἀσφαλῶς, τί πρέπει νὰ κάμῃ: Ἁπλούστατα, νὰ βρῇ τὸ θάρρος ποὺ τοῦ λείπει! Ἂς φροντίσῃ νὰ γνωρισθῇ μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Μιὰ γνωριμία δίνει πολλὲς εὐκαιρίες...

ΜΑΙΡΗ

Γιὰ νὰ ἔχετε ἐκφραστικὰ μάτια

Τὰ μάτια σας ἀποτελοῦν ὅλη σας τὴν ὀμορφιά. Ὅ,τι χρῶμα κι' ἂν ἔχουν, ὅ,τι μέγεθος, ὅ,τι σχῆμα εἶνε τὸ μαγικὸ κλειδὶ τῆς φυσιογνωμίας σας.

Φαντασθήκατε ποτέ σας ἕναν ἄνθρωπο μὲ κλεισμένα μάτια; Τί ἀνέκφραστο πρόσωπο, τὴ νεκρὴ ἔκφρασις. Γιατὶ τὰ μάτια πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί ἐκφράζουν τὴ χαρά, τὴ λύπη, τὴν ἐλπίδα, τὸν θυμὸ καὶ ὅλα τὰ συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ καταλαβαίνετε πόση προσοχὴ πρέπει νὰ δίνουμε στὰ μάτια γιὰ νὰ τὰ διατηροῦμε ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικά.

Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ προσδιορίσουμε ποιὰ μάτια εἶνε ὡραιότερα διότι κάθε χρῶμα ἔχει τὴν ὀμορφιά του καὶ ὅλα τὰ σχήματα μποροῦν νὰ γοητεύσουν. Εἶνε ὅμως ἀνεγνωρισμένον ὅτι τὰ μεγάλα μάτια εἶνε τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ πλέον ἐκφραστικὰ χωρὶς μὲ αὐτὸ νὰ μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῶν μικρῶν ματιῶν.

Ὅλο τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔκφρασι ποὺ θὰ τοὺς δώσουμε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μακιγιάρισμα αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται στὰ καθ' αὐτὸ μάτια, ἀλλὰ στὰ ματοτσίνουρα, στὰ φρύδια καὶ στὰ βλέφαρα.

Καὶ ἐν πρώτοις τὰ ματοτσίνουρα πρέπει ἀφοῦ τελειώσετε τὴν τουαλέττα τοῦ προσώπου νὰ καθήσετε μπροστὰ στὸν καθρέπτη σας καὶ νὰ περάσετε πολὺ προσεκτικὰ τὰ ματοτσίνουρά σας μὲ τὸ βουρτσάκι ποὺ θὰ τὸ ἔχετε βουτηγμένο στὸ κοσμετὶκ ποὺ συνηθίζετε νὰ χρησιμοποιῆτε καὶ ποὺ πρέπει νὰ εἶνε ἀρίστης ποιότητος. Ἂν τὰ βουρτσίσετε ὅπως πρέπει θὰ ἰδῆτε ὅτι παίρνουν ἀμέσως ἄλλη ὄψι καὶ τὸ βλέμμα σας ζωηρεύει.

Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα προσέχετε νὰ δίδετε πάντα στὰ ματοτσίνουρα σας τὸ χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ μαλλιά σας.

Φθάνουμε εἰς τὰ φρύδια καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχουμε νὰ σᾶς συστήσουμε εἶνε μὴ τὰ μαδᾶτε χωρὶς λόγο, μὴ ἀφαιρῆτε περισσότερες τρίχες τοῦ δέοντος, διότι τὰ πολὺ στενὰ φρύδια δὲν κολακεύουν. Μερικὲς μαδοῦν τόσο πολὺ τὰ φρύδια τους, ὥστε κατορθώνουν καὶ δίνουν μία ἔκφρασι Μεφιστοφελῆ στὴ φυσιογνωμία τους, δὲν πιστεύω λοιπὸν ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε ποτὲ πρὸς ὄφελός των.

Τέλος τὰ βλέφαρα θέλουν καὶ αὐτὰ τὴν περιποίησί τους, ἀλλὰ μόνον τὰ ἐπάνω βλέφαρα, τὰ κάτω δὲν πρέπει νὰ τὰ πειράζουμε διόλου.

Τὴν ἡμέρα θὰ βάζωμε λίγο ἐλαφρὸ μπλὲ φονσὲ ἢ μαρὸν ἢ πράσινο στὰ ἐπάνω βλέφαρά μας καὶ τὴν νύκτα μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε ἀκόμη καὶ χρυσὸ καὶ μώβ. Μποροῦμε ἐπίσης τὴν νύχτα νὰ ἐπεκτείνωμε λίγο τὴ γραμμὴ τοῦ σχιλώνει. Ὀλίγο κόκκινο ἐπίσης στὶς μέσα γωνιὲς καὶ μιὰ κοκίδα μπλὲ φονσὲ ἢ μαύσιματος τῶν ματιῶν γιατὶ αὐτὸ τὰ μεγαρη κολακεύει.

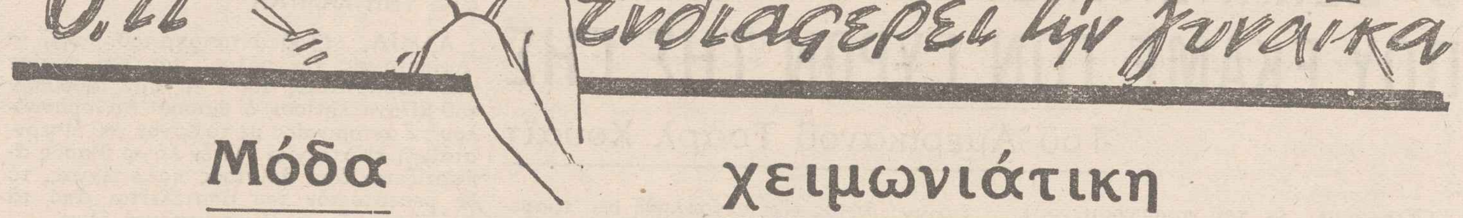

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

Μόδα χειμωνιάτικη

Γενικὲς διατάξεις

Εἶνε λιγάκι δύσκολο νὰ σᾶς ποῦμε τί θὰ φορεθῇ τὴν ὑπόλοιπη χειμερινὴ περίοδο, ἐν τούτοις μποροῦμε νὰ σᾶς ἀναφέρωμε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς μόδας.

Γιὰ τὴν ἡμέρα βλέπομε φαρδεῖς ὤμους, μανίκια πολὺ ἐργασμένα, νωμῆτες, κορσάζ μὲ ἀμπιεσμάν, φοῦστες λίγο πλατύτερες καὶ ἐνίοτε πλισεδωτὲς ἢ μὲ πανώ, ζακέττες κοντές, πότε ἐφαρμοστὲς καὶ πότε ρηχτές. Τὰ ἐπανωφόρια γίνονται σὲ κοὺπ ρεδιγκότας. Τὰ καπέλλα ἔχουν ψηλοὺς τεπέδες καὶ πολὺ μικρὰ μπόρ.

Τὰ ὑφάσματα εἶνε λαινὰζ μονόχρωμα, σκωτσέζικα καὶ ριγέ.

Τὰ χρώματα βιολέ, κόκκινα, γκρί, πράσινα, μπλέ, μαῦρα.

Γιὰ βράδυα βλέπομε τουνὶκ πλατειὲς πάνω σὲ φουρὼ βελούδινα ἢ σατέν.

Κορσὰζ πολὺ κλειστὰ ἐμπρὸς καὶ πίσω ἀνοικτὰ ὥς τὴν μέση.

Φοῦστες μακρυὲς καὶ στενὲς ποὺ ἀφίνουν νὰ φαίνεται συχνὰ τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς γάμπας ἀπὸ τὸ γόνατο ὥς κάτω.

Ἐπανωφόρια βελούδινα πολὺ πλατειὰ καὶ μακρυά.

Ὑφάσματα βελοῦδο, λαμέ, ντραπέλα, μουάρ, πὼ ντ' ἀνζ, σατὲν, δαντέλλες.

Τρία μοντέλλα καπέλλων ντεμὶ - σαιζόν.

Χρώματα ὅλοι οἱ τόνοι παστέλ, ρούϊγ, βιολέ, μαῦρο.

Βραδυνὲς μπλοῦζες

Ποιὸς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ντρὰ γιὰ βραδυνὴ μπλούζα; Καὶ ὅμως οἱ Παρισινοὶ Οἶκοι Ραπτικῆς μᾶς ἐπαρουσίασαν ὡραιότατες μπλοῦζες-τουνὶκ ἀπὸ ντρὰ σὲ χρώματα παστέλ. Φυσικὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ντρὰ πολὺ λεπτό, τὸ ντρὰ σατὲν ποὺ σχεδὸν μοιάζει μὲ τὸ πὼ ντ' ἄνζ.

Οἱ μπλοῦζες αὐτὲς γίνονται μὲ μακρυὰ μανίκια πλατειὰ κάτω, μὲ διακριτικὲς μπάσκες καὶ γκοντέ. Ὅσο γιὰ χρώματα, συνηθίζονται τὰ ζωηρά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντρὰ γιὰ βραδυνὲς ἐπίσης μπλοῦζες χρησιμοποιοῦμε λαμὲ διαφόρων εἰδῶν καὶ δαντέλλες.

Γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶδος ἐνδεδειγμένες εἶνε οἱ μπάσκες καὶ τὰ φουσκωτὰ μανίκια.

Συνηθίζονται ἐπίσης γιὰ βράδυα μπλοῦζες ἀπὸ μεταλλικὸ φιλέ, ποὺ εἶνε πλεγμένο μαζὶ μὲ μαλλί. Εἶνε ἡ τελευταία νουβωτὲ τῆς ἐφετεινῆς σαιζόν.

Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς οὐρᾶς γιὰ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες, δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶνε ἀπαραίτητη. Τοὐναντίον γιὰ τουαλέττα χοροῦ ἀποκλείεται, διότι δυσχεραίνει τὰς κινήσεις. Ἔτσι βλέπουμε τουαλέττες μὲ πολὺ μεγάλα ντεκολτὲ καὶ φοῦστες ποὺ ἐφάπτονται μόνον τοῦ ἐδάφους.

Τὰ μανίκια παρουσιάζουν καὶ αὐτὰ μεγάλη ποικιλία. Ἂν πρόκειται περὶ δαντελλένιας τουαλέττας, εἶνε μακρυά, ἂν ἡ τουαλέττα εἶνε ἀπὸ βελοῦδο, σατέν, λαμέ, μποροῦν νὰ εἶνε σχεδὸν ἀνύπαρκτα, δηλαδὴ σχισμένα ἀπὸ πάνω ὥς κάτω γιὰ ν' ἀφίνουν γυμνὰ τὰ μπράτσα.

Ἄλλοτε τὰ μανίκια θυμίζουν πολὺ Κινέζικα κιμωνὸ ἢ ἱερὰ ἄμφια.

Μικρὲς συμβουλὲς

Πῶς πρέπει νὰ διαλέξετε ἕνα ὕφασμα αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ζητήματα, γιατὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὑφάσματος προσδιορίζεται φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἑκάστοτε μόδαν, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ γίνεται ἀναλόγως τῆς σιλουέττας ποὺ ἔχετε. Λ. χ. ἂν δὲν εἶσθε λεπτή, μὴ διαλέξετε ποτὲ τὸ κρὲπ σατὲν, ποὺ εἶνε σούπλ, στερεό, ὡραῖο καὶ ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ τὸ μειονέκτημα νὰ μὴ λεπταίνῃ. Προτιμήσατε τὸ κρὲπ ντὲ σίν, τὸ μαροκαὶν, ποὺ καὶ τὰ δυὸ λεπταίνουν.

Μὰ ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι καὶ τὰ χρώματα παίζουν μεγάλον ρόλον. Τὸ μαρὸν παχαίνει, τὸ μπλὲ μαρὲν τοὐναντίον. Τὸ γκρὶ ἐπίσης παχαίνει, ἐνῷ τὸ λευκὸ ὄχι. Ἂν θέλετε νὰ φανῆτε πιὸ ἀδύνατη, προτιμήσατε μυτερὸ ντεκολτέ, ζαμπὼ καὶ ρεβὲρ μᾶλλον μικρά.

Ἂν ἔχετε ὡραῖο χρῶμα ἐπιδερμίδος καὶ διατηρῆτε τὴν ἀνθηρότητά σας, φορέσετε τὸ χρῶμα βιολέ, ποὺ λανσάρει ἡ μόδα, ἂν ὅμως ἐχάσατε πιὰ τὴν φρεσκάδα σας, προτιμήσατε ἕνα χρῶμα πιὸ διακριτικό: τὸ μπλὲ μαρὲν ἢ τὸ πράσινο σκοῦρο. Ἂν εἶσθε λεπτὴ καὶ ψηλή, ἢ τοὐλάχιστον ἔχετε μέτριο ἀνάστημα καὶ εἶσθε λεπτοκαμωμένη, τότε μόνον φορέσετε μπέρταν, ποὺ εἶνε τόσο τῆς μόδας ἐφέτος.

ΥΓΙΕΙΝΗ — ΚΑΛΛΟΝΗ

Δίαιτα ὀπωρικῶν

Μὴ νομίσετε ὅτιπροκειται περὶ μόδας. Εἶνε γεγονὸς ὅτι τὰ φροῦτα ὠφελοῦν καὶ πρέπει νὰ τρῶμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα, καθὼς καὶ πολλὰ χόρτα. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ νὰ καταργήσωμε ἀπὸ τὴν τροφήν μας τὸ κρέας, διότι εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπαραίτητο εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ νὰ μὴ παραλείπωμεν οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ τρῶμε χόρτα καὶ χυμὸν φρούτων ἢ φροῦτα. Λέγουν ὅμως ὅτι δὲν ὠφελοῦν τὰ φροῦτα ὅταν τὰ τρώγωμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ μας. Πρέπει κυρίως νὰ τὰ τρώγωμεν τὰ πρωϊνά, ὅταν εἴμεθα νηστικοί, εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἂν δὲν μποροῦμε νὰ τὰ τρώγωμεν ὁλόκληρα, ἂς παίρνωμε τὸν χυμόν τους.

Ὅσο γιὰ τὰ χόρτα, δὲν πρέπει νὰ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι μας, εἴτε βρασμένα, εἴτε ὠμά. Μερικὰ χόρτα ποὺ μποροῦν νὰ φαγωθοῦν καὶ βρασμένα καὶ ὠμά. εἶνε προτιμότερον νὰ τρώγωνται ὠμά.

Τὸ λάδι ἐπισης πρεπει να προτιμοῦμε νὰ τὸ τρώγωμεν ὠμό, διότι διατηρεῖ ὅλας τὰς θεραπευτικὰς οὐσίας του.

Πῶς νὰ ἀναπνέετε

Ὅσες δὲν ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὸν ἀθλητισμόν, μὴ νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ σταυρώσετε τὰ χέρια καὶ νὰ ἀφεθῆτε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ κινήσεις, ποὺ τὶς κάμνετε διαρκῶς στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας: σηκώνεσθε, κάθεσθε. Περπατῆτε, ἀνεβαίνετε σκάλες κλπ. Λίγη προσοχὴ λοιπὸν χρειάζεται καὶ σὲ κάθε κίνησι ποὺ κάμνετε νὰ ἀναπνέετε κανονικά. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀναπνέουν ἐπιπόλαια καὶ βιαστικά, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ συνηθίσουν νὰ παίρνουν βαθειὲς καὶ ἀργὲς ἀναπνοές.

Γιὰ νὰ τὸ συνηθίσετε αὐτό, περπατᾶτε κάθε πρωῒ μέσα στὸ δωμάτιό σας μὲ ἀνοικτὸ παράθυρο (ἂν δὲν ἔχετε κῆπο) χωρὶς ὑποδήματα, πατῶντας πρῶτα τὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ ἔπειτα τὸ πέλμα, ἔχοντας περασμένο στὴν πλάτη σας καὶ μέσα στὰ μπράτσα σας ἕνα μπαστοῦνι ποὺ θὰ σᾶς βοηθῇ νὰ προτείνετε τὸ στῆθος καὶ νὰ μπάζετε μέσα τὴν κοιλιά. Ἔτσι, περπατῶντας, προσπαθῆτε νὰ παίρνετε βαθειὲς ἀναπνοές.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Μπριζόλες χοιρινὲς μὲ χόρτα. — Τὰ ὑλικὰ ποὺ ἀπαιτοῦνται εἶνε τὰ ἑξῆς: 7—8 μπριζόλες. 100 δρ. πατάτες, 75 δρ. καρόττα, 50 δρ. κρεμμύδια, 100 δρ. κρασὶ ἄσπρο, 75 δρ. ντομάτα πουρέ, πιπέρι καὶ ἀνάλογο νερό.

Προετοιμάζομε τὰ χόρτα ἐν πρώτοις ὡς ἑξῆς: Καθαρίζομε τὶς πατάτες, τὰ κρεμμύδια καὶ ξύνομε τὰ καρόττα. Ἔπειτα τὰ κόβομε σὲ στενὲς λουρίδες καὶ τὰ ἀνακατεύομεν ὅλα μαζὶ γιὰ νὰ τὰ πλύνωμε.

Ἔχομε τὶς μπριζόλες ἕτοιμες, δηλαδὴ κομμένες καὶ κτυπημένες γιὰ νὰ πλατύνουν καὶ τὶς τηγανίζουμε 3—4 λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ δυνατὴ φωτιά, ὥστε νὰ κοκκινίσουν.

Ἀκολούθως στρώνουμε τὰ μισὰ χόρτα σὲ φαρδειὰ κατσαρόλα καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ τοποθετοῦμε τὶς μπριζόλες, σκεπάζοντάς τε μὲ τὰ ἄλλα μισὰ χόρτα καὶ ρίχνοντάς τους κρασί, ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Ἀναλύομεν ἔπειτα τὴν ντομάτα καὶ τὴν ρίχνομε ἐπάνω στὰ χόρτα, προσθέτοντας ἐπάνω στὰ χόρτα λίγο ἀκόμη νερό, καὶ σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα νὰ σιγοβράσουν καὶ νὰ μείνουν στὴ σάλτσα τους.

Γιὰ νὰ σερβίρωμε τὸ φαγητό, βγάζομε προσεκτικὰ τὶς μπριζόλες καὶ τὶς βάζομε στὴ σειρὰ σὲ μιὰ πιατέλα, τοποθετῶντας γύρω-γύρω γιὰ γαρνιτούρα τὰ χόρτα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἕνα ἀνάγνωσμα περιπετειῶν

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τοῦ Ἀμερικανοῦ Τσὰρλ Χουάϊτ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Κινέζοι εἶχαν εἰσέλθει μέσα στὴν πυριτιδαποθήκην καὶ ἄρχισαν νὰ φορτώνουν μὲ πυρομαχικὰ τὰ ἁμάξια ποὺ ἔφεραν μαζί τους, ὅταν ἕνας τρομακτικὸς κρότος ἀκούσθηκε. Ὅταν διελύθησαν οἱ καπνοί, στὸ μέρος τῆς ἀποθήκης δὲν ἦταν παρὰ συντρίμματα, πολλὰ πτώματα καὶ μιὰ παμμέγιστη τρύπα. Οἱ ἄλλοι Κινέζοι ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένοι.

Οἱ φίλοι μας ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τώρα δὲν ἔμενε παρὰ νὰ γυρίσῃ ὁ Μπωκαὶρ νὰ τοὺς πάρῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν. Ὁ γνώριμός των βόμβος τοῦ ἀεροπλάνου δὲν ἀκούγονταν. Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Ἦρθε τὸ βράδυ καὶ ὕστερα τὸ πρωΐ καὶ οἱ τρεῖς Γάλλοι βρίσκονταν ἀκόμα στὴ χαράδρα. Ἡ δεύτερη μέρα πέρασε μέσα σὲ φοβερὴ ἀνησυχία. Ἄρχισαν νὰ πεινοῦν. Ὁ Λαβὰλ ἀπεφάσισε νὰ τρέξῃ πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Τὸν εἶδαν νὰ χάνεται μακρυὰ στὴν πεδιάδα... Ἡ τρίτη μέρα εἶχε τελειώσει.

Πεινοῦσαν καὶ ὁ μικρὸς Φρανσὺ εἶχε πέσει, ἐξαντλημένος, κάτω. Ὁ Ταβερνιὲ κρατοῦσε ἀκόμη, ἀλλὰ κι' αὐτὸν αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπαν σιγὰ - σιγά. Τὴν τετάρτη μέρα δὲν μποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια τους καὶ ἔμεναν διαρκῶς ξαπλωμένοι στὸ ἔδαφος, ἔχοντες τ' αὐτιά τους τεντωμένα καὶ τὰ μάτια τους προσηλωμένα στὸν ὁρίζοντα, ὅταν δὲν ἦσαν βυθισμένοι σὲ ἐφιαλτικὸ ὕπνο. Καὶ ἡ νύχτα τῆς πέμπτης μέρας σκέπαζε ἀργὰ - ἀργὰ τὰ πέριξ....

Ὅταν συνῆλθαν, βρίσκονταν ἐπάνω στὸ ἀεροπλάνο, μέσα στὴν καμπίνα τους. Τοὺς φάνηκε πὼς ὠνειρεύονταν, ἀλλὰ τὸ γελαστὸ πρόσωπο τοῦ Λαβὰλ τοὺς ἔκαμε νὰ συνέλθουν γιὰ καλά, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε νὰ πιοῦν λίγο ρούμι.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ὅταν ὁ Λαβὰλ ἔφυγε ἀπὸ κοντά τους καὶ βάδισε μερικὲς ὧρες, ἔχασε τὸ δρόμο. Στὴν προσπάθειά του νὰ τὸν ξαναβρῇ, αἱ δυνάμεις του εἶχαν ἐξαντληθῆ καὶ βρίσκονταν σὲ ἀπελπιστικὸ σημεῖο, ὅταν στὸν ὁρίζοντα παρετήρησε ἕνα μαῦρο σημάδι. Σὲ λίγο ἀνεγνώρισε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ κ. Μπωκαίρ, ποὺ προσγειώθηκε διακόσια μέτρα μακρυά του. Ἔτρεξε πρὸς αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ξαναπέταξαν, τρέχοντας νὰ τοὺς βροῦν. Εὐτυχῶς, δὲν ἄργησαν, ἀλλὰ ἡ κατάστασι, στὴν ὁποία τοὺς βρῆκαν, ἦταν ἀπελπιστική. Κοίτονταν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλον ἀναίσθητοι πάνω στὸ ἔδαφος καὶ φαίνονταν νεκροὶ παρὰ ζωντανοί.

Τώρα ὅλα εἶχαν περάσει καὶ πετοῦσαν πρὸς τὴν Αὐστραλία. Σὲ μερικὲς ὧρες κατέβηκαν πάλι καὶ ὁ Μπωκαὶρ εὑρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀφηγηθῇ τὴ δική του περιπέτεια: Ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ προξενεῖο νὰ τοὺς πάρῃ, μία βλάβη τὸν ἀνάγκασε νὰ κατεβῇ. Στὴ στιγμὴ Κινέζοι στρατιῶτες τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ σ' ἕνα χονδρὸ Κινέζο στρατηγό, ὁ ὁποῖος εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς ποὺ θὰ τοῦ χάριζε, τοῦ ἐζήτησε νὰ τοὺς προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του. Μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ὁ κ. Μπωκαὶρ δέχτηκε, καὶ τῇ συνοδείᾳ δύο ἀξιωματικῶν ἔκαμε μερικὲς πτήσεις ἀναγνωρίσεως. Σὲ μιὰ στιγμὴ προσποιήθηκε πὼς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ προσγειωθῇ. Αὐτὸ ἔγινε καὶ ὁ Μπωκαὶρ ἔτρεξε δῆθεν νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν μηχανήν, ἔχοντας στὸ κεφάλι του τοὺς ἀξιωματικοὺς μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησί του πῆρε τὸ πιστόλι τοῦ ἑνὸς καὶ τὸν πυροβόλησε, πρὶν δὲ ὁ ἄλλος προλάβῃ βρισκόταν κι' αὐτὸς κάτω σφαδάζοντας. Ὕστερα βρῆκε τὸν Λαβὰλ καὶ νά τους πάλι καὶ οἱ τέσσαρες εὐτυχισμένοι, γιατὶ κανείς τους δὲν ἔπαθε τίποτε.

ΝΕΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Σὲ λίγο ἀπεγειώθησαν. Ἡ πτῆσις των πήγαινε θαυμάσια. Πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Κινεζικὴ θάλασσα. Εἶχαν περάσει τὸ Οὐὲν - Τσὶ καὶ πλησίαζαν στὸ Γιὲν-Πίνγκ. Ὅλοι εἶχαν ἀναλάβει τὰ καθήκοντά των: Ὁ κ. Μπωκαὶρ πιλοτάριζε, ὁ Ταβερντὲ ἦταν στὴν πυξῖδα, ὁ Φρανσὺ «ἄκουγε» καὶ ὁ Λαβὰλ — ποιὰ ἦταν τὰ καθήκοντα τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ Παριζιάνου; Αὐτὸς εἶχε μεταβληθῆ σὲ.. τροφοδότη τοῦ ἀεροπλάνου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύχτα πετοῦσαν περίφημα καὶ ὑπελόγιζαν νὰ κερδίσουν σύντομα τὸν χαμένο καιρό τους, ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωΐ ὑπεχρεώθησαν νὰ προσθαλασσωθοῦν. Ἀμέσως μιὰ Ἀγγλικὴ ἀκταιωρὸς τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Τὸ ἀεροπλάνο προσεδέθη στὴν πρύμνη της καὶ τὸ ὡδήγησε στὸ λιμάνι. Ὕστερα τοὺς ἔφεραν πρὸ τοῦ διοικητοῦ, ποὺ τοὺς ἐξέλαβεν ὡς Ρώσσους κατασκόπους, γιατὶ μέσα στὰ χαρτιὰ ποὺ ζήτησε νὰ τοῦ δείξουν, εἶδε καὶ τὸ ἔγγραφο τῶν Ρωσσικῶν ἀρχῶν, ποὺ συνιστοῦσαν στοὺς κατὰ τόπους διοικητὰς νὰ ἐπιτρέπουν τὴν διέλευσι τῶν ἀεροπόρων χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλοῦν. Αὐτὸ ἦταν ποὺ τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ Ἄγγλου καὶ διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν. Τὴν νύχτα δὲν μπόρεσαν νὰ κλείσουν μάτι, ἀλλὰ ἤλπιζαν ὅτι τὸ πρωΐ ὅλα θὰ ἐτακτοποιοῦντο.

Οἱ Κινέζοι στρατιῶται ὡδήγησαν τὸν Μπωκαὶρ ἐμπρὸς στὸν στρατηγόν τους.

Τὸ πρωΐ πράγματι τοὺς προσήγαγαν πρὸ τοῦ Ναυτοδικείου, ὅπου οὔτε ἡ λογική, οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε τίποτε ἄλλο δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ μεταπείσῃ τοὺς φιλύποπτους ἐκείνους Ἄγγλους. Τὸ μόνο ποὺ δέχτηκαν ἦταν νὰ μὴ τοὺς δικάσουν ἀμέσως, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργοῦσαν ἀνακρίσεις, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἀπαιτοῦσε ἴσως πολὺ καιρό. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὸν Λαβὰλ νὰ βρῇ μόνος του τὴ λύσι: Θὰ δραπέτευαν. Ὁ τολμηρὸς Παριζιάνος προετοίμασε περίφημα τὸ ἔδαφος καὶ τὸ βράδυ τῆς δευτέρας ἡμέρας ἔσπασαν τὴν ὄχι καὶ τόσο στερεὰ πόρτα τῆς φυλακῆς των καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔτρεξαν στὸ λιμάνι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΜΙΑΝ

ΛΑΜΙΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Πανελληνίου» ὁ θίασος Ἀργυροπούλου—Σαντοριναίου μὲ τὸ ἔργον τοῦ Μπερνστάϊν ἡ «Καταιγίς». Ὁ ἐν λόγῳ θίασος ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀρίστους καλλιτέχνας, τὸ δὲ ρεπερτόριόν του ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα, ἰδικά μας καὶ ξένα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ περὶ ὥραν 3 μ.μ. ἐγένετο ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ «Πανελληνίου» διάλεξις ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Χ. Μόσχου περιφερειακοῦ ἐφόρου τῶν προσκόπων τοῦ νομοῦ μας, μὲ θέμα: «Ὁ προσκοπισμὸς ὡς παράγων τῆς ἀγωγῆς». Εἰς τὴν διάλεξιν παρευρέθη πολὺς κόσμος.

— Τὸ σῶμα τῶν προσκόπων ὠργανώθη εἰς τὴν πόλιν μας πλήρως. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχουν σχηματισθῆ τρεῖς προσκοπικαὶ ὁμάδες ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς κ. κ. Β. Μιχαλόπουλον, Ι. Ἀντωνίου καὶ Δ. Μῖχον. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ σώματος ἀπετελέσθη ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Ἀμβρόσιον, τὸν διευθυντὴν τῆς Νομαρχίας κ. Μπιτσικῶκον, τὸν φρούραρχον συν)χην κ. Ραπτοδῆμον, τὸν δήμαρχον κ. Πετρόπουλον καὶ τοὺς κ. κ. Βαβούλην καὶ Γαρδίκην.

ΕΙΣ ΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — Κρήτης. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ἡ λειτουργία τῶν λαϊκῶν συσσιτίων συνεχίζεται κανονικώτατα, χάρις εἰς τὴν προθυμίαν τῶν συμπολιτῶν μας εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ καθορισθέντος δι' ἕνα ἕκαστον ποσοῦ. Σήμερον χορηγοῦνται ἡμερησίως 1200 μερίδες φαγητοῦ εἰς ἀπόρους τῆς πόλεώς μας, ἐλπίζεται δὲ συντόμως ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν σιτιζομένων οὕτως ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὐδεὶς πτωχὸς ἄνευ τροφῆς.

— Ἡ μελετωμένη μεταφορὰ τοῦ κεντρικοῦ φυτωρίου μας εἰς τὰ Χανιά, φαίνεται ὅτι ἐματαιώθη, διότι ὡς ἀνεκοίνωσε τὸ Γεωργικὸν Ἐπιμελητήριον, ἀνευρέθη καὶ ἐνταῦθα κατάλληλος χῶρος μὲ ἄφθονον ὕδωρ, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἀπολύτως ἡ ὕδρευσις τοῦ φυτωρίου.

— Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ἐποπτικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου τῆς περιφερείας μας, περιωρίσθησαν αἱ ὧραι τῶν μαθημάτων ὅλων τῶν σχολείων λόγῳ τῆς γρίππης.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΜΟΝ

ΣΑΜΟΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ὁ ἀφιχθεὶς εἰς τὴν πόλιν ὀπερεττικὸς θίασος Σιμοπούλου—Κοντογιάννη—Σπαρίδη—Φιλοσόφου συνεχίζει τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Ἀττικόν». Εἰς τὸν θίασον μετέχουν αἱ κ. κ. Φιλοσόφου, Βαλμᾶ, Βλαδιμήρου καὶ Βυζαντίου καὶ οἱ κ. κ. Σιμόπουλος, Κοντογιάννης, Σπαρίδης, Ντόλης, Οἰκονομίδης, Δεπόλας, Γρηγορίου, τὸ χορευτικὸν ζεῦγος Ραμασὼφ καὶ ὁ μουσικοσυνθέτης κ. Ντ' Ἀντελίς.

— Εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τοῦ νομαρχιακοῦ μεγάρου ἐγένετο δεξίωσις παρὰ τῷ κ. Νομάρχῃ καὶ τῇ κ. Τοράκη. Εἰς ταύτην παρευρέθησαν ὁ Μητροπολίτης κ. Εἰρηναῖος, οἱ πρόξενοι Βελγίου, Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας μετὰ τῶν κυριῶν Μαϊνέτι, Σταματιάδη καὶ Λουϊμάρτι, ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Παπαδάκης, αἱ κυρίαι Παπάζογλου, Κάλλιου, Τράκα, Νικολάου, Τζοσκούνογλου, Ροῦσμανκ Καραδημητρίου, Μουράτ, Πανᾶ, αἱ δίδες Τοράκη, Τράκα, Παρασκευᾶ, Νικολάου, Ροῦσμαν, Καμπούρη, Μουρὰτ καὶ οἱ κ. κ. Ἐρν. Μάρκ, Κάλλιος, Παρασκευᾶς, Μανουσάκης, Τζὼν καὶ Ν. Νικολάου, Πανᾶς, Παπάζογλου, Τζοσκούνογλου, Ἰωαννίδης, Καρδάλης, Σπύρου κ. ἄ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

ΑΙΓΙΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ἡ ὀργάνωσις τοῦ μουσικοῦ τμήματος τοῦ ἐνταῦθα σώματος προσκόπων συνεχίζεται ὑπὸ τὸν μουσικοσυνθέτην συμπολίτην μας κ. Σ. Παναγιωτόπουλον. Οἱ φιλόμουσοι Αἰγιεῖς ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ὀργάνωσιν, πολλοὶ δὲ προσέφεραν ἤδη καὶ διὰ τὴν προμήθειαν τῶν σχετικῶν ὀργάνων διάφορα χρηματικὰ ποσά.

— Λόγῳ τῆς συνεχιζομένης γρίππης, περιωρίσθησαν αἱ ὧραι τῶν μαθημάτων ὅλων τῶν σχολείων.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Εἰς τὴν Νομαρχίαν ἐλήφθη τηλεγράφημα τοῦ ὑφυπουργοῦ Ὑγιεινῆς κ. Ἀλιβιζάτου, ζητοῦντος νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀπαιτηθησομένην δαπάνην διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ σανατορίου «Ἅγιος Ἀνδρέας» καὶ ἐπίπλωσιν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ποσὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ἡ ἐκ τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν ὀφειλὴ τοῦ Δημοσίου. Ὁ κ. Νομάρχης κατόπιν συνεργασίας του μετὰ τοῦ κ. Β. Μαραγκοπούλου καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ σανατορίου κ. Καποτᾶ, ἀπήντησαν ὅτι ἡ δαπάνη διὰ τὸ σανατόριον θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

— Μέχρι σήμερον κατετέθησαν εἰς τὸν κ. Νομάρχην ὡς πρόεδρον τῆς ἐρανικῆς ἐπιτροπῆς λαϊκῶν καὶ μαθητικῶν συσσιτίων Πατρῶν δραχμαὶ 431.800.

— Τὴν Παρασκευὴν (29 τρέχοντος) ἀνοίγει εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον ἡ μεγάλη λαχειοφόρος ἀγορά, ἡ διοργανουμένη κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ συνδέσμου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως καὶ τὸ προϊὸν ἐκ τῆς ὁποίας διατίθεται ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων τῆς πόλεώς μας. Ὁ ἐν λόγῳ σύνδεσμος παρ' ὅτι συνεστήθη πρὸ πενταετίας, εἰσέπραξε μέχρι σήμερον ἐκ τῶν ἐτησίων λαχειοφόρων ἀγορῶν τὸ ποσὸν τῶν 1.246.896 δραχμῶν, ὅπερ διενεμήθη εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς πόλεώς μας, ὡς ἀκολούθως: Εἰς τὴν Πατρινὴν Παιδικὴν ἐξοχὴν δρχ. 85.000, εἰς τὴν ἄλλην παιδικὴν ἐξοχὴν δρχ. 70.000, εἰς τὸ Νηπιοτροφεῖον δρχ. 110.000, Βρεφοκομικὸν Σταθμὸν 145.000, σύλλογον «Ζωοδόχος Πηγὴ» δρχ. 185.000 καὶ ὅλων τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν.

Η ΛΕΥΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
25
ΕΩΣ
30
ΙΑΝΟΥΔΡΙΟΥ
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.
« Η ΛΕΥΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ »
ΕΡΜΟΥ 24

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ :
ΘΡΑΣΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ
Ο ΟΜΟΓΕΝΗΣ
ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ
ΤΙΜΗ ΔΡ. 25
«Γλῶσσα, ὕφος, σύνθεση, λυρικὴ συγκίνηση κι' ἐπικὸ πλάτος κάνουν τὸ ἔργο τοῦ Θράσου Καστανάκη τὸ πιὸ πολιτισμένο καὶ τὸ πιὸ πρωτότυπο τῆς Νεοελληνικῆς πεζογραφίας».
ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:
Στὸ χορὸ τῆς Εὐρώπης (Μυθιστόρημα) ..... Δρ. 30
Ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων (Μυθιστόρημα) ...... » 30
Μυστήρια τῆς Ρωμιοσύνης (Μυθιστόρημα) ...... » 50
Μεγάλοι ἀστοὶ (Μυθιστόρημα) ...... » 50
Στὸ Βιβλιοπωλεῖο
„ΠΥΡΣΟΣ"
(Ἀθῆναι ὁδὸς Βουκουρεστίου 6β καὶ σ' ὅλα τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα

Εὐκόλως καὶ δωρεὰν
Ὁμοῦ καὶ ἄνευ διδασκάλου

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Μάθημα ἕκτον ὑπὸ τοῦ
καθηγητοῦ Δρος ΣΠΕΡΛΙΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
εἶμαι	i am	Ἄϊ ἄμ	je suis	ζέ σουΐ	ich bin	ἰχ μπὶν	io sono	ἰο σόνο
εἶσαι	thou art	δάου ἄρτ	tu es	τὺ ἔ	du bist	ντοὺ μπὶστ	tu sei	τοὺ σέϊ
εἶνε (αὐτὸς)	he is	χὶ ἰζ	il est	ἰλ έ	er ist	έρ ἰστ	egli è	έλιη έ
εἶνε (αὐτὴ)	she is	σὶ ἰζ	elle est	έλ έ	sie ist	ζὶ ἰστ	ella è	έλα έ
εἴμεθα	we are	γουΐ ἄρ	nous sommes	νοὺ σὸμ	wir sind	βὶρ ζὶντ	noi siamo	νόϊ σιάμο
εἶσθε	you are	γιοὺ ἄρ	vous êtes	βοὺ-ζ-έτ	ihr seid	ἰρ ζάϊντ	voi siete	βόϊ σιέτε
εἶνε (αὐτοὶ)	they are	δέϋ ἄρ	ils sont	ἰλ σὸν	sie sind	ζὶ ζὶντ	eglino sono	έλιηνο σόνο
εἶνε (αὐταὶ)			elles sont	έλ σὸν			élleno sono	έλενο σόνο
ἔχω	i have	ἄϊ χὰβ	j'ai	ζ' αἰ	ich habe	ἰχ χάμπε	io ho	ἰο ὀ
ἔχεις	thou hadst	δάου χάντστ	tu as	τὺ ἀ	du hast	ντοὺ χὰστ	tu hai	τοὺ άϊ
ἔχει (αὐτὸς)	he has	χὶ χὰζ	il a	ἰλ ἀ	er hat	έρ χὰτ	egli a	ἔλιη ά
ἔχει (αὐτὴ)	she has	σὶ χὰζ	elle a	έλ ἀ	sie hat	ζὶ χὰτ	ella a	έλα ά
ἔχομεν	we have	γουΐ χὰβ	nous avons	νοὺ-ζ-ἀβὸν	wir haben	βὶρ χάμπεν	noi abiamo	νόϊ αμπιάμο
ἔχετε	you have	γιοὺ χὰβ	vous avez	βοὺ-ζ-αβὲ	ihr habet	ἰρ χάμπετ	voi avete	βόϊ αβέτε
ἔχουν (αὐτοὶ)	they have	δέϋ χὰβ	ils ont	ἰλ-ζ-ὸν	sie haben	ζὶ χάμπεν	eglino hanno	έλιηνο άνο
ἔχουν (αὐταὶ)			elles ont	έλ-ζ-ὸν			elleno hanno	έλενο άνο
ἤμην	i was	ἄϊ γουὸζ	j'étais	ζ' ἐταὶ	ich war	ἰχ βὰρ	io era	ἰο έρα
ἦσο	thou wert	δάου γουὲρ	tu étais	τὺ εταὶ	du warst	ντοὺ βὰρστ	tu eri	τοὺ έρι
ἦτο (αὐτὸς)	he was	χὶ γουὸζ	il était	ἰλ εταὶ	er war	έρ βὰρ	egli era	έλιη έρα
ἦτο (αὐτὴ)	she was	σὶ γουὸζ	elle était	έλ εταὶ	sie war	ζὶ βὰρ	ella era	έλα έρα
ἤμεθα	we were	γουΐ γουὲρ	uous étions	νοὺ-ζ-ετιὸν	wir waren	βὶρ βάρεν	noi eravamo	νόϊ ἐραβάμο
ἦσθε	you were	γιοὺ γουὲρ	vous étiez	βοὺ-ζ-ετιὲ	ihr waret	ἰρ βάρετ	voi eravate	βόϊ ἐραβάτε
ἦσαν (αὐτοὶ)	they were	δέϋ γουὲρ	ils étaient	ἰλ-ζ-εταὶ	sie waren	ζὶ βάρεν	eglino erano	έλιηνο έρανο
ἦσαν (αὐταὶ)			elles étaient	έλ-ζ-εταὶ			elleno erano	έλενο έρανο
εἶχον	i had	ἄϊ χάντ	j'avais	ζ' αβαὶ	ich hatte	ἰχ χάτε	io aveva	ἰο αβέβα
εἶχες	thou had	δάου χὰντ	tu avais	τὺ αβαὶ	du hattest	ντοὺ χάτεστ	tu avevi	τοὺ αβέβι
εἶχεν (αὐτὸς)	he had	χὶ χάντ	il avait	ἰλ αβαὶ	er hatte	έρ χάτε	egli aveva	έλιη αβέβα
εἶχεν (αὐτὴ)	she had	σὶ χάντ	elle avait	έλ ἀβαὶ	sie hatte	ζὶ χάτεν	ella aveva	έλα αβέβα
εἴχομεν	we had	γουΐ χὰντ	nous avions	νου-ζ-αβιὸν	wir hatten	βὶρ χάτεν	noi avevamo	νόϊ αβεβάμο
εἴχετε	you had	γιοὺ χὰντ	vous aviez	βου-ζ-αβιὲ	ihr hattet	ἰρ χάτετ	voi avevate	βόϊ αβεβάτε
εἶχον (αὐτοὶ)	they had	δέϋ χὰντ	ils avaient	ἰλ-ζ-αβαὶ	sie hatten	ζὶ χάτεν	eglino avevano	έλιηνο αβέβανο
εἶχον (αὐταὶ)			elles avaient	έλ-ζ-αβαὶ			elleno aveano	έλενο αβέβανο

Ἡ συνέχεια (τὸ 7ον μάθημα) τοῦ Πολυγλώσσου τοῦ Καθηγητοῦ Δρος Σπέρλιτς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».

Εὔθυμοι αἰσθηματισμοὶ

Ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία

Κάποτε, γνώρισα κάποιον κύριο ποὺ εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες. Λιγάκι ὠμὴ ἡ φράσις, μὰ δὲν τὴν βρῆκα ἐγώ. Ἔτσι συνήθως ὀνομάζουν αὐτοὺς ποὺ γύρω τους μαζεύονται οἱ ὡραῖες, ὅπως οἱ πεταλοῦδες γύρω ἀπὸ τὸ φῶς... Ἕναν σωστὸ δὸν Ζουάν...

Πήγαινα συχνὰ σπίτι του καὶ πάντοτε τὸν εὕρισκα σκυμένο στ' ἀνοιχτὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του, νὰ τακτοποιῇ πακέτα ὁλόκληρα ἀπὸ γράμματα, δεμένα μὲ χρωματιστὲς κορδελίτσες....

Ὅλα ἔγραφαν ἀπ' ἔξω: «Νὰ καοῦν μετὰ τὸν θάνατό μου» καὶ κάτω, δυὸ ἀρχικὰ «Ζ. Μ.», «Ι. Κ.», «Φ. Λ.». Ἦταν ἡ ἐρωτική του ἀλληλογραφία...

Παρ' ὅλο ὅτι τὸν παρεκάλεσα ἂν καὶ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴ σιωπή μου, δὲν δέχτηκε ποτὲ νὰ μοῦ διαβάσῃ οὔτε ἕνα...

—Αὐτὰ τὰ γράμματα ἔχουν σημασία μόνο γιὰ μένα, ἔλεγε χαμογελῶντας.

Καὶ τὸ χαμόγελό του, ἔδειχνε ἄνθρωπο ποὺ ἤξερε πολλά. Στὰ τελευταῖα δὲν κρατήθηκα, καὶ μιὰ μέρα ἀποφάσισα νὰ τὸν ρωτήσω πάνω στὰ γράμματά του, ὅπως ρωτάει κανεὶς ἕνα συλλέκτη, γιὰ τὴν συλλογή του...

—Ἐσεῖς φίλε μου, ποὺ λάβατε τόσα καὶ τόσα γράμματα, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὑπάρχουνε μερικοὶ γενικοὶ κανόνες ποὺ οἱ ὡραῖες ποὺ σᾶς γράφουν νὰ τὶς ἀκολουθοῦν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν :

—Δυστυχῶς ναί ! Ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα, ἀκόμα γραμμένο καὶ σὲ ξένη γλῶσσα, διακρίνεται ἀμέσως ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀποσιωπητικά, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιφωνημάτων...Ὅσο γιὰ τὴν οὐσία..Μὰ πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ διακρίνουμε τὶς ἐποχές.

—Τὶς ἐποχές; Πιστεύετε, φίλε μου, ἐσεῖς σ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

—Ἀλλοίμονο ! Ναί ! Πρῶτα πρῶτα εἶνε τὸ γράμμα μετὰ τὸ πρῶτο ραντεβοῦ. Ἀμέσως μετά...Εἶνε τὸ πρῶτο γράμμα στὸ καθένα ἀπὸ τὰ πακετάκια ποὺ βλέπετε. Μοιάζουν ὅλα. Ἔχουν γιὰ θέμα... «Σᾶς ἀγάπησα πάντοτε. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα... Θυμᾶστε;»

Γλυκειὰ ἐποχή, ποὺ κυλάει γεμάτη ὑποσχέσεις, ὥς τὴν μέρα ποὺ σ' ἕνα γράμμα γραμμένο στὸν πληθυντικό, ἀνθίζει στὸ τέλος του τόσο, ἀπροσδόκητα, τόσο μεθυστικά, τὸ «ἐσὺ» ποὺ δὲν τολμούσαμε νὰ ἐλπίζουμε...

—Ὕστερα ;

—Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν, πὼς ὁ ἑνικὸς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, εἶνε τὸ πρῶτο «ναί», ἡ πρώτη συγκατάβασις ;

—Λοιπόν ;

Ὁ κύριος σώπασε τότε, καὶ γὼ κατάλαβα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνω...

—Ἂν τὸ πρῶτο γράμμα εἶνε ἴδιο σ' ὅλα τὰ πακέτα, δὲν σημαίνει πὼς τὸ τελευταῖο ἦταν διαφορετικό. Ἆ ! Ἡ τελευταία ἐποχή ! Εἶνε ἡ πιὸ δυσάρεστη... Θέμα : Ἂν σ' ἤξερα τέτοιος πὼς εἶσαι, οὐδέποτε θὰ σ' ἀγαποῦσα. Θεέ μου ! Τί σοῦ βρῆκα ; Πόσο σὲ περιφρονῶ !».

Κουνήσαμε κι' οἱ δυὸ μελαγχολικὰ τὰ κεφάλια μας.

Φτερὸ στὸν ἄνεμο...

—Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ φτερὰ στολίζουν τὴ ζωή! εἶπε ὁ Δὸν Ζουάν, καὶ γὼ σώπασα, γιατὶ αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ καὶ γώ...Τώρα πιὰ πρόφτασε καὶ τῶπε ὁ ἄλλος, τὸ βρῆκα μιὰ φριχτὴ κοινοτυπία...

—Μιλῆστε μου γιὰ τὴν ἐνδιάμεση ἐποχή ! τοῦ εἶπα. Αὐτὴ θἄχῃ τὴ μεγαλείτερη ποικιλία φαντάζομαι.

—Ναί....Περιέχει τὰ πιὸ μακροσκελῆ γράμματα..Ἔξη σελίδες μέσον ὅρο. Τώρα, πολλὰ εἶνε γραμμένα μ' αὐτὰ τὰ στενόμακρα γυναικεῖα γραψίματα, ποὺ γεμίζουν μιὰ σελίδα μὲ τρεῖς λέξεις...

Ἔπειτα ὁ ἔρως, δὲν δίνει καὶ μεγάλη φαντασία...Τὸ ἀντίθετο μάλιστα, ἀφοῦ κλίνεται σ' ἕνα ρῆμα καὶ δυὸ ἀντωνυμίες. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς δώσω τὴν συνταγὴ τῶν γραμμάτων αὐτῆς τῆς ἐποχῆς.

—Θὰ μὲ ὑποχρεώνατε....

—Παρακαλῶ ! Ἰδού !

Περιγραφὴ ἑνὸς τοπίου, (τοποθεσίας, ταξειδιοῦ, κλπ.) σελίδες 1 καὶ ½.

Σκέψεις πάνω στὴν ἀπελπισία νἆνε κανεὶς μακρυὰ ἀπὸ κεῖνον π' ἀγαπᾶ. Βαριατσιόνες πάνω στὸ μοτίβο ½.

«Σκέψου τί θἆταν ἡ ζωή μου, ἂν...» 1 σελίδα.

«Θυμᾶσαι ;» 1 σελίδα.

Ζήλεια...«Λυπήσου μου» ½ σελίδα.

Κανονίζεται τὸ ἐρχόμενο ραντεβοῦ μέσα σὲ γιρλάντες ἀπὸ «ὅταν δὲν σὲ βλέπω δὲν ζῶ».

«Τί ἀτελείωτες ποὺ εἶνε οἱ ὧρες μακρυά σου» σελίδες 1.

Ὅρκος, ἐπιφωνήματα, σφοδρὸς ἔρως σελίδες ½.

Τὸ ὅλον 6 σελίδες.

Αὐτὰ φυσικὰ γιὰ τὶς γυναῖκες.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες, δυὸ ἐποχὲς μονάχα : «Πρὶν» καὶ «Μετά».

«Πρὶν» : Ἐπίδειξις πνεύματος, πάθος, προσπάθεια ν' ἀρέσουν.

«Μετά : Παραγεμίσματα.

«Φίλε μου» ἔγραφε κάποια ἔξυπνη Παριζιάνα στὸν φίλο της.

—Σὲ σᾶς μήπως ;

—Ἆ ! Ὄχι...«Φίλε μου, τὸ τελευταῖο σου γράμμα, ἦταν μιὰ τραγικὴ προσπάθεια νὰ φτάσῃς στὸ τέλος τῆς σελίδας... Ὅπως καὶ νὰ τὸ πῇς, ὅτι εἶσαι...Εὐτυχῶς μᾶς σώζουν τὰ τηλεγραφήματα...

—Καὶ τὰ τηλεφωνήματα ;

Ὁ γηραιὸς κύριος μὲ κύτταξε μὲ περιφρόνησι.

—Αὐτὰ εἶνε τῆς ἐποχῆς σας ! Τ' ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ.

Ὁ κύριος ἑτοιμαζόταν νὰ κλειδώσῃ τὰ συρτάρια του...Ἦταν φανερὸ πὼς ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα στὸ ἀπροσδόκητο ἰντερβιού μας...

—Μιὰ στιγμή....παρεκάλεσα...Ἐσεῖς ποὺ φυλᾶτε μὲ τόση εὐλάβεια τὴν ἐρωτικήν σας ἀλληλογραφία, μιλῆστε μου γιὰ τὸ μαργαριτάρι τῆς συλλογῆς σας...Γιὰ τὴν πιὸ ὡραία ἐπιστολὴ ποὺ λάβατε...

Ὁ φίλος μου χαμογέλασε...

—Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὡραία ἐπιστολή..Πιὸ ὡραία εἶνε ἡ τελευταία ! Αὐτὴ ποὺ περιμένουμε μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀνυπομονησία..."Ἡ μᾶλλον ἡ ἐπιστολὴ τῆς πιὸ ὡραίας. Μὰ ἐπιμένετε νὰ δῆτε τὸ πιὸ ὡραῖο ἐρωτικὸ γράμμα ποὺ ἔλαβα ποτέ ;

—Καὶ ρωτᾶτε ;

Ὁ φίλος μου, μοῦ ἔτεινε ἕνα τηλεγράφημα :

«Σᾶς περιμένω τὸ γροηγορώτερο.
Ἰωάννα».

Διάβολε ! Καταλαβαίνω !

ρ. μ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Χρόνια ὡραῖα

Χρόνια ὡραῖα
τὰ περασμένα
Χρόνια γεμάτα
Ὅλο ζωή,
Γυρῖστε πάλι
Κοντὰ σὲ μένα
Καὶ σβῦστε τ' ὅλα
Μὲ μιὰ πνοή.

Σβῦστε τὰ δάκρυα
Σβῦστε τὶς πίκρες,
Τ' ἀναστενάγματα
Καὶ τοὺς καημούς,
Σβῦστε τὶς λῦπες
Τὰ τόσα κλάματα,
Καὶ τοὺς λυγμούς.

Καὶ τότε πάλι
Νὰ ξαναζήσω
Χωρὶς νὰ νοιώσω
Ἄλλοτε πιὰ
Οὔτε ἕνα δάκρυ
Οὔτε μιὰ λύπη
Παρὰ μονάχα
τὴν ὀμορφιά.

ΝΙΤΑ ΛΑΖΟΥ

Σταυρόλεξον

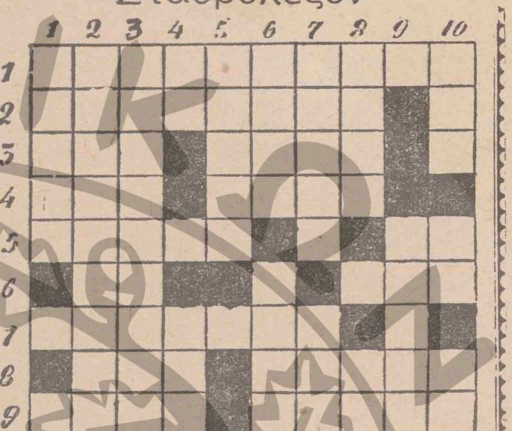

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.—1. Μέγας Κινέζος φιλόσοφος. 2. Διάσημος Ἰταλὸς σατυρικός. 3. Σύνδεσμος—Νήπιον (Κοῦκλα). 4. Ἀντωνυμία οὐδ. πληθ. Βαθμὸς ἁγίας. 5. Ἐργαλεῖα χαλύβδινον λειαῖνον (γενική).—Μουσικὴ νότα. 6. Τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα σκώληκος χρησιμοποιουμένου δι' ἀφαιμάξεις.—Ἐποχὴ ἐνιαυτοῦ. 7. Πολιτεία τῆς Βενεζουέλλας καὶ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου 8. Τροφὴ ἐξόχως ὑγιεινή. Ἀκέφαλα ἀγάλματα παρ' ἀρχαίοις. 9. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας.—Ἀρχαιότατος ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ.— 1. Τίτλος καὶ ἥρως μυθιστορήματος τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ. 2. Ἐνδιαιτᾶσθαι εἰς τὰ ὄρη (ἐπίρρημα). 3. Ἀρχαῖος Ἕλλην κωμικὸς ποιητής. 4. Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν φτέρη. Πρόθεσις. 5. Εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου. 6. Τὸ ἀνασκάπτον τὴν γῆν. Τριγωνοειδὲς σίδηρον τοῦ ἀρότρου (τύπος θηλ.).—Τέκνον τῆς διανοίας. 7. Τὸ λεπτότατον κατάστημα στερεῶν σωμάτων. Ἀναθεματισμός..—8. Κατ' εὐθεῖαν (δημοτ.).—Ἐπιφώνημα λαϊκόν. Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν μήτηρ.—9. Ἄρθρον. Τίτλος ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. 10.—Ἀγγλικὸς τίτλος εὐγενείας.—Μέτρον ἐπιφανείας.—Ὁ μέγιστος τῶν παραποτάμων τοῦ Ἄνω Δουνάβεως. ,Ἐπίσης Αἰγυπτιακὸν καὶ Ἑβραϊκὸν μέτρον χωρητικότητος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ε.Κ.Θ. ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΝ.—Ἐστάλησαν καὶ τὰ τρία βιβλία.

Π. ΧΑΤΖΗΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ. ΑΓΥΙΑΝ.— Ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία.

Φ. ΗΛΙΑΔΗΝ. ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ.— Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἠμπορεῖτε νὰ πάρετε ὅσα βιβλία θέλετε.

ΧΡ. ΜΟΥΓΚΟΠΕΤΡΟΝ. ΤΡΙΠΟΛΙΝ.— Δ. ΣΕΡΕΜΕΤΗΝ, ΘΕΣ)ΝΙΚΗΝ. Γ. ΒΟΡΤΣΕΛΑΝ, ΘΕΣ)ΝΙΚΗΝ, Δ. ΚΑΡΑΣΟΥΛΗΝ, ΧΙΟΝ. Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ, ΠΑΤΡΑΣ. ΧΡ. ΤΣΑΚΕΡΕΛΛΗΝ, ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ. Ν. ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ ΛΑΡΙΣΑΝ, ΑΛ. ΒΑΡΔΑΚΗΝ, ΑΡΧΑΝΑΙΣ ΚΡΗΤΗΣ. Τὰ βιβλία σας ἀπεστάλησαν ταχ)κῶς.

ΑΘ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ. ΒΟΛΟΝ. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν.